

စာ ဣ သို လ် နေဝင်းအောင်

သိုင်းစကားရပ်၏
ရှင်ပုဏ္ဏား

စာစဉ် ၅

BURMESE
CLASSIC

ရှင်ပုဏ္ဏား

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၃၈ / ၂၀၀၄ (၅)

• မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၅၁ / ၂၀၀၄ (၆)

၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၄၅၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးစောနိုင်၊ ချိုတောင်စာပေ
ရွှေရံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)
မင်္ဂလာပုံနှိပ်နှယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ
ဦးသန်းဝင်း၊ ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
၂၃၉၊ မောသီလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာပုံချိတ်
ဦးထွန်းလင်း
ဖိုးဝအောင်ဆက်
အမှတ် ၁၃၇၊ ၄၅-လမ်း
ပိတ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

အသက်လှပဲ

လုံတံရွယ်ကြီးကို ငွေယမ်းသည့်အသံသည် ကျောက်ဂူထဲ၌
တဝေါဝေါ မြည်ဟည်းနေသည်။

ကျောက်ဂူထဲ၌ဖြစ်၍ ပုံတင်ထပ် အသံမြည်နေခြင်း ဖြစ်
သည်။

ခန့်ဒီယာကလေးပျာ သံကြိုးကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်နေရင်း
နေရာ၌ပင် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေပါသည်။

သူသည် ဒီကွမ်း၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို အလွတ်မပေးတော့ပါ။
မိမိ၏လှုပ်ရှားမှု ကိန်းယမ်းသည်နှင့် ဒီကွမ်းလက်ထဲသို့ မြန်
လည်ကျရောက်တော့မည်ကို သိသည်။

ဤသို့ အမြစ်မခံနိုင်ပါ။

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူ့ကျွန်အမြစ်မခံနိုင်တော့ပါ။

၆ စက္ကူသိုလ်နေလင်းအောင်

သုံးနှစ်သုံးမိုး ကျွန်ခံခဲ့ရသည်မှာပင် မှားလှပါပြီ။

အိန္ဒိယသည် လုံတို ဝေယမ်းနေရာမှ တွဲခနဲ ရပ်လိုက်သည်။
လုံတိုက ခန့်အိန္ဒိယသို့ ရာသီ ဝက်ခေါင်းထိုး တိုးဝင်လာသည်။
ခန့်အိန္ဒိယ ရင်ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

"ဦး ."

"ဝှစ် ."

"မြင်း ."

ခန့်အိန္ဒိယသည် လုံကို ရွာင်လည်းရွာင်၊ သံကြိုးဖြင့် ဖိတ်
ထုတ်လည်း ဖိတ်ထုတ်ပစ်သည်။

အိန္ဒိယသည် လည်ထွက်သွား၏။ သူ ကမန်းကတန်း ဖြန်
လှည့်ရသည်။ မလှည့်လျှင် ခန့်အိန္ဒိယ၏ နောက်ထပ်တိုက်ကွက်ကို
မတွေ့နိုင်ချေ။ သို့သော် ခန့်အိန္ဒိယက ဆက်မတိုက်ခိုက်ပဲ နေသည်။

အိန္ဒိယက ဟုံသြသွားသည်။ ဟုံသြသွားသည်မှာ ခန့်အိန္ဒိယ
မတိုက်ခိုက်ဘဲ နေ၍ မဟုတ်ပါ။ တိုက်ခိုက်ပုံကို သိမြင်ပြီး၍ ဖြစ်
ပါသည်။

ခန့်အိန္ဒိယ၏ သိုင်းကွက်သည် နေရာမရွေ့ဘဲနှင့် ခံစေနှင့်
တိုက်စစ်ကို ပူးတွဲလှုပ်ရှားသည့် "ခြေနှစ်ဆောင်းကျောက်တောင်"
သိုင်းကွက် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။ စောစောက အိန္ဒိယက
တစ်မျိုးမြင်ထားသည်။ ခန့်အိန္ဒိယသည် သိုင်းပညာမတတ်ဟု
ထင်ထားသည်။

ယခု တစ်မျိုးမြင်ပြန်သည်။ အဆင့်မြင့်သော သိုင်းကွက်
ကို ထုတ်သုံးနေပြန်သည်။ ဤကလေးဝယ်ကို သိုင်းတတ်သူမဟုတ်

သိုင်းကထုတ်ခံရပုံလွှာ (၅) ၇

ဟု မိမိအထင်သည် မှားယွင်းနေပြန်လေပြီ။ အမျိုးမျိုးအစုံပုံ ဖြစ်
နေသဖြင့် အိန္ဒိယက မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။

မြင်ရပုံမှာ ခန့်အိန္ဒိယသည် သိုင်းပညာတတ်သူ မဟုတ်၍
သိုင်းပညာရှင်များကဲ့သို့ ကစားကွက်ကို မထုတ်တတ်ချေ။ မည်သို့
မြဲလုပ်လျှင် မည်သည့်သိုင်းကွက်သို့ အမျိုးဝင်သွားကြောင်းကိုလည်း
နားမလည်ချေ။ သို့ရာတွင် သူသည် ပါရမီရှင်ဖြစ်၏။

အရိပ်ပြ အကောင်ထင်သူဖြစ်သည်။ အပွေ့မြင် အပင်သိသူ
ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်လူ၏လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ပြီး ထိုအတိုင်း တစ်သ
ဝေမတိမ်း လိုက်လံလှုပ်ရှားနိုင်သူဖြစ်သည်။ ခြေနှစ်ဆောင်း
ကျောက်တောင် သိုင်းကွက်ကို သူမတတ်ချေ။ အိန္ဒိယ၏လှုပ်ရှားမှု
ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် မြဲလှုပ်ရှားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်သူထံမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် သိုင်းကွက်ကိုလည်း လက်မှ
အလိုအလျောက် ထုတ်တတ်ပြန်လေသည်။ ရန်သူက တစ်ရှင်နှစ်
တိုက်ကွက်တိုက်ထုတ်ပါက သူက သုံးနှင့်လေး တန်ပြန်တိုက်ကွက်ကို
ထုတ်မည်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိန္ဒိယကား ခန့်အိန္ဒိယကို အထင်မသေး
ဝံ့တော့ချေ။

သူသည် သတိကြီးစွာထားရင်း ခန့်အိန္ဒိယအား ကြည့်နေရ
သည်။ ခန့်အိန္ဒိယ မည်သို့ တိုက်ခိုက်လာမည်ကို စောင့်ကြည့်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခန့်အိန္ဒိယက မတိုက်ချေ။

ထို့ကြောင့် "ခရုပတ်လေပေသိုင်း" ဖြင့် လုံတိုက ခန့်အိန္ဒိယကို
ထိုးလိုက်သည်။ လုံသွားသည် ခန့်အိန္ဒိယ၏ ပန်းစွန်းမှ တွက်သွား၏။

၈ ဇာတ္ကဏ္ဍသီလဝါသီလဝါ

စန်ဒီယာက လက်ထဲမှ သံကြိုးဖြင့် ချိတ်ကွမ်းကို ချိတ်လိုက်၏။ သံကြိုးသည် ချိတ်ကွမ်း၏အောက် ချိတ်မိသည်။ ချိတ်ကွမ်း ထောင်းခဲ ခေါ်သံထွက်သွား၏။

လုံဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်သည်။ သူ့သိုင်းကွက် များမှာ လျင်မြန်သည်နှင့်အမျှ ဝိရိသေ့သည်။ အနက်အသိမ်း လည်း မြန်လှသည်။

လုံဖြင့်ထိုးသည်။ ဆတ်သည်။ လုံဖြင့် တွက်သည်။ ခိုက်သည်။ သူတိုက်ခိုက်မှုမှာ ဖျံ့ဝံ့နေသည်။ သို့သော် စန်ဒီယာကို တစ်ချက်မျှ မထိပေ။

သို့ရာတွင် စန်ဒီယာတွင်လည်း အခက်အခဲကြုံနေသည်။ သူသည် သိုင်းကွက်ပေါ်သို့ အကုန်လုပ်နိုင်သော်လည်း သူ့စိတ် ထဲတွင် မဖြစ်ဟု ယူဆနေသည်။ ဤသည်မှာ အသက်အရွယ်ငယ် လွန်းသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သိုင်းပညာ အတွေ့အကြုံ မရှိခြင်းက လည်း တစ်ဗျာသည်း။

ထို့ကြောင့် သူက တိုက်ခိုက်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ တွေ့ဝေ ပြီး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ချိတ်ကွမ်း၏ တိုက်ခိုက်မှုများကိုသာ ရှောင် တိမ်းနေမိသည်။

စန်ဒီယာ ထေးမောနေသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ခိုက်မိသွား သဖြင့် ချိတ်ကွမ်းသည် တစ်ကြမ်းတိုးစပ်ဆင်သည်။ ချောင်ထဲ၌ ဝိတ်မင်းရန်အကြံဖြင့် ကြောက်ရွံ့နေသော သိုင်းကွက်ကိုသုံးကာ မိမိ တိုက်ခိုက်တော့သည်။

"ဝို - ဝို - ဝို -"

သိုင်းကွက်၏ရပ်ဝံ့လွှာ (၅) ၉

"ခွမ်း - ခွမ်း - ခွမ်း"

သူ့မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း စန်ဒီယာ နောက်ဆုတ်ပေးလာ ရတော့သည်။ ချိတ်ကွမ်း အားတက်သွားသည်။ စန်ဒီယာ နောက်ဆုတ် ပေးရသည် မဟုတ်ပါလော့။ ယခင် သံကြိုးဖြင့် ဆက်တိုက် တိုက် ခိုက်ခဲ့လျှင် သူ့ခွမ်းမိနိုင်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်၌ သူ့မျှော်စူးစဉ် ကာလက ယှဉ်တွဲပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် နက္ခတ်တာရာများသည် ရွှေမြောင်းသွား ခဲ့ပြီ။ စန်ဒီယာကိုယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေသည့် အားဟန်များ လည်း လျော့ကျ ဖျက်ပြယ်သွားခဲ့ပြီ။ ဟန်ဟန်များလည်း လျော့ကျ ဖျက်ပြယ်ခဲ့ပြီ။ စန်ဒီယာကလေးသည် သာမန်လူသား တစ် ယောက်အဖြစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ။

ယခု သူ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်သွားရာ ကျောက်ဂူနံရံ ကျောက်စင်မီနေလေပြီ။

ကျောက်စိမ်းချိတ်ကွမ်းက ကြမ်းဝါးလိုက်၏။

"ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ပြေးလို့ လွတ်မတုလား၊ ဟား ..."

"ဟား - ဟား - ဟား - မင်းပြေးလို့လွတ်ရင် ငါ ခေါင်းဖြတ်ခံမယ်"

"ဝိုး - ဝိုး - ဝိုး -"

"ဝှပ် - ဝှပ် - ဝှပ် -"

ချိတ်ကွမ်းသည် ကြမ်းဝါးရင်း လုံကို ဝှေ့ယမ်းကာ ကစားလိုက်၏။ စန်ဒီယာကလေးမှာ မကြောက်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား သည့် အင်အားများ ကုန်ခန်းသလိုဖြစ်သွား၍ ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူ့ ထူးခြားသော အင်အားမရှိဘဲနှင့် ကျောက်စင် မီ ချိတ်ကွမ်းကို

၁၀ စက္ကယိုလ်နုလင်းအောင်

မနိုင်နိုင်အေး ဒါကို သူသိသည်။

ကျောက်စိမ်းဒီကွမ်း ခွေသို့တိုးလာချေပြီး

"ဦး - ဦး - ဦး -"

လုံကိုငွေယမ်းလှုပ်စွာရင်း ခန့်ဒီယာကို ဖိတ်ဆွဲမင်းဆီး
လိုက်သည်။

"ဝုန်း"

"အင်း"

ခန့်ဒီယာ ဘာမှမတတ်နိုင်အေး အဓိကမိသွားသည်။ လက်
ထဲမှသံကြိုးလည်း လွှတ်ကျသွားရပေပြီ။

"ခြမ်း - ခုလွမ်း - ခုလွမ်း -"

ဒီကွမ်းသည် ခန့်ဒီယာ၏ မေးကြောကို လှိုင်းဖြင့် ထောက်
ရန် လက်လှုပ်စွာလိုက်၏။

"ဦး -"

"ဝုန်း"

ကျောက်ဂူဝံသီမှ လဲပြီသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။
ဒီကွမ်းသည် ကျောက်ဂူဝံသီ သမင်လည်မြန် လှည့်ကြည့်
လိုက်၏။ သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

"ဩ ... မင်းကိုး"

ကျောက်ဂူဝံတွင်ရပ်နေသူကား အခြားသူမဟုတ်၊ ကျန်းစီးပုံဖြစ်
၏။ ကျန်းစီးပုံသည် ဂူဝံတွင် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း ရပ်နေသည်။

"ငါထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား"

ကျန်းစီးပုံက ထိုသို့ ပြောလိုက်သောအခါ ဒီကွမ်းကလည်း-

သိုင်းကဆုတ်ခံရပ်ပုံက (၅) ၁၁

"ငါလဲ မင်းပြန်လာမယ်လို့ထင်ထားတာပဲ။ မင်းဒီအတိုင်း
ထွက်သွားမယ်လို့ မထင်ဘူး"

ပြောမည့်သာပြောရသည် သူသည် ကျန်းစီးပုံရောက်လာပြီး
စုံစမ်းတုန်းက ဤသို့ မထင်မိပေ။ သူ ခန့်ဒီယာ၏အကြောင်း
ထုပ္ပတ်ကို တွေးမိသည်။ လူယုံတော် ကျန်းစီးပုံအကြောင်း တွေးမိ
သောအခါမှ ထိုသူအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။ ထိုလူသည်
စောစောက လာရောက်စုံစမ်းသူ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူတွေးမိခြင်းဖြစ်
သည်။

"ငါလာမယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ မင်းကထင်ရတာလဲ"

"အကြောင်းမို့လို့ပေါ့"

"ဘာအကြောင်းလဲ"

"မင်းကိုပြောပြရင် ချည်ချည်ထေးထေးဖြစ်နေမယ်။ ပြောမပြ
တော့ပါဘူးကွာ။ မင်းလာမယ်လို့ ငါထင်ထားတာကို မင်းသိရင်
ပြီးတာပဲ"

"အေး - လာတော့ မင်းကိုတွေ့ရတာပေါ့ကွာ"

"မင်းက ကျန်းစီးပုံ မဟုတ်လား"

"ဟား - ဟား - ဟား - တကယ်သိတဲ့တောင်ပါလား။ မင်း
သိနေရင် ဘာဖြစ်လို့ မေးနေရတာလဲ"

"မေးရတာပေါ့။ ကျန်းစီးပုံကို မြင်မှမမြင်ဘူးဘဲ။ ဝါပေမဟုတ်
အကြောင်းတော့မဟုတ်ပါဘူးကွာ"

"အေး - မမြင်ဘူးရင်ကြည့်ထားပေါ့၊ ငါ ကျန်းစီးပုံ"

"ဟား - ဟား - ဟား - မြင်ဖူးဖူး မမြင်ဖူး အကြောင်း

၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သိထားရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒါမှ ခေ
ခန့်လွှာ ဓားသမားကြီးရဲ့အစွမ်းကို သိရမှာပေါ့”

ဒို့ကွမ်းသည် စန်ဒီယာအကဲသို့ မလှည့်တော့ဘဲ ကျန်းစီးမုံ
အကဲသို့လှည့်လာတော့၏။ ထို့နောက် ဒို့ကွမ်းလျှောက်လာလေ၏။

“ရှမ်း - ”

“ဝှမ်း - ”

ဒို့ကွမ်းက တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ ကျန်းစီးမုံ
ကလည်း သူ၏နှယ်ခေ့ဓားကို ထုတ်လိုက်လေ၏။

“တွေ့လား - ဒီဓားဟာ နယ်နယ်ရရဓား မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့
ကျောက်တုံးကို နှစ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တဲ့ဓားကွ”

“ဟား - ဟား - ဟား - ကျောက်တုံးနှစ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တော့
ကျောက်စိမ်းတုံးပျန်း ငါ့သိရတာပေါ့၊ မင်းရဲ့ဓားဟာ ထက်တော့
ထက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူ့အသားလှီးရင် ထက်မထက် မသိရသေး
ဘူး၊ စမ်းကြည့်ရတာပေါ့ကွာ”

ထိုအချိန်တွင် စန်ဒီယာမှာ ကျောက်ဂွန်နဲ့ ဂိုက်ပရစ်နေဆဲ
ပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျန်းစီးမုံကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အားရှိ
သွားလေပြီ။

“မင်း သူ့ကိုခေါ်မလို့ပေါ့လေ”

ဒို့ကွမ်းက ကျန်းစီးမုံအား မေးလိုက်၏။

“ဟား - ဟား - ဟား - ငါက ဟိုသုံးနှစ်ကတည်းက ရွာသင့်
တာကွ၊ ငါ့အမှား - ငါ့အမှားကြီးပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ ငါ့သူငယ်ချင်း
က အမှားကို ပြန်ပြင်ပေးခဲ့တော့ အပုန်ကို ရောက်လာတာပေါ့၊

သိမ်းအကဲအစစ်ရပ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၁၃

ငါ့သားကိုတွေ့ပြီ၊ ငါပြန်ခေါ်မသွားရင် ငါ့လောက်မိုက်တဲ့ကောင်
နဲ့ပါဦးမလား”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဒါ မင်းသားလား၊ အေးလေ
ပြန်ခေါ်သွားချင်ရင် ငါ့ကိုခိုင်းအောင်တိုက်ပေါ့၊ ငါ့လုံ့လကြောင့်
မင်းရဲ့ဓား တွေ့ကြတာပေါ့”

ဒို့ကွမ်းက ပြောပြောဆိုဆို စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

“ဝှီး - ”

“မြှမ်း - ”

ဓားသွားနှင့်လုံသွား တိုက်ခတ်မိသွားချေပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံး
ကျဉ်းတက်သွားကြ၏။ ဓားသွားနှင့်လုံသွားမှတစ်ဆင့် အတွင်းအား
ချင်း ဆုံမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး
ပုန်ဆုတ်သွားကြရသည်။

“ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ - မင်းဘယ်ဆိုးလို့တုံး”

ဒို့ကွမ်းက လုံကို လက်မြှောင်တိုင်းရင်း ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်
သည်။

“မင်းလဲမဆိုးပါဘူး၊ မင်းက ဓားပြဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်လုပ်ဖူး
တဲ့လူဆိုတော့ တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ပြည့်ပြီးသားလို့ တွက်ဆလို့ရပါ
တယ်၊ မင်းရဲ့ဓားပြဂိုဏ်း ဘာကြောင့်ဖြိုကွဲသလဲကွ၊ ဒီလောက်
တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ပြည့်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ရှိလျက်သားနဲ့ ဟန်ပြဂိုဏ်း
ပြီး ဖြိုကွဲသွားတယ်လို့ကွာ”

ကျန်းစီးမုံက ရှည်လျားစွာပြောရင်း ရယ်လိုက်၏။

ဒို့ကွမ်း မျက်နှာဖျက်သွားသည်။ ကျန်းစီးမုံသည် အတိတ်

၁၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အဖြစ်အပျက်များကို သိနေချေသည်တကား၊ သူ့အတိတ်ကို ကျန်းစီးမသိနိုင်ဟု သူတွက်ပြီး ကျန်းစီးမဲ့ကို သရော်လောင်မြောင် ဖြစ် ပြောကြားခဲ့၏။ ယခု ကျန်းစီးမဲ့က သူ့အတိတ်အဖြစ်အပျက်ကို သိနေချေပြီ။

ကျန်းစီးမဲ့ကလည်း ကောက်စိမ်းချီကွမ်းဆိုသည့် နာမည်ကို စဉ်းစားသည်။ သူ့သိသည်မှာ လုံ့လကြော ချီကွမ်းဖြစ်၏။ ချီကွမ်း လုံ့လကိုတိုင်ထားမှ လုံ့လချီကွမ်းဆိုသည့်နာမည်ကို သတိရလိုက် သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ချီကွမ်းစားပြုခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို သတိ ရပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချီကွမ်းသည် ငယ်ကျွေးငယ်နာကို ကျန်းစီးမဲ့သိနေပြီဖြစ်၍ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်တော့သည်။

“ဝုန်း -”

“ခြွမ်း -”

လက်နက်ခွင်းသာထိ၍ လူခွင်းမထိကြချေ။ အတွင်းအားကို အားကုန်ထုတ်၍ တိုက်ခိုက်သဖြင့် နှစ်ဦးသား အားကုန်သွားကြ သည်။

ကျန်းစီးမဲ့က နွယ်ခွေအားကို လက်ပြန်တိုင်လိုက်ပြီး ချီကွမ်းကို ပြောလိုက်၏။

“ဟား - ဟား - ဟား - မင်း ကြာကြာရှောင်နိုင်မလားဆိုတာ ကြည့်ရမယ်၊ ငါတော့ ရှောင်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။”

“စမ်းကြည့်ပေါ့”

“စမ်းကြည့်ရင် မင်း သေသွားလိမ့်မယ်”

သိုင်းအကရာရင်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၁၅

“သေ မသေ မင်း ရွေ့တိုးခဲ့စမ်းပါ”

“အေး - လာပြီ၊ မင်း သတိထားပေးတော့”

ကျန်းစီးမဲ့သည် ရွေ့သို့ခုန်ဝင်တာ တိုက်ခိုက်သည်။

“ဦး -”

“ခြွမ်း -”

“အင့် -”

အေးသည် အမြောင့်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ ကြိုးတစ်ချောင်းလို ပတ်နေ၍ထွက်သွားသည်။ ချီကွမ်းအနီးသို့ရောက်မှ စင်္ချာသွား၏။ ချီကွမ်း၏လက်မောင်းတိုထိုးသွားပြီး လက်မောင်းမှသွေးများ ခုခံ ဖြာကျလာ၏။

ချီကွမ်းခံသွားရလေပြီ။ သို့သော် သူသည် ဧကရာဇ်ကိုဂရ မစိုက်ဘဲ ကျန်းစီးမဲ့အား လုံ့လကုန်သုံးကုန်ဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်၏။ လုံ့လကုန်မှာ မြန်လွန်းရကား သုံးခုကုန်ထိုးသည်ကို တစ်ခုကုန်ထိုးသည် မှသာ ထင်ရသည်။

ချီကွမ်းသည် လုံ့လရောရာတွင် မညံ့ချေ။ သူ့တွင် လုံ့လကိုကွက် တိုးကွက်ခိုင်း၊ ကျန်းစီးမဲ့၏ ရေခဲနစ်လွှာသိုင်းကွက်ကဲ့သို့ပင်တည်း။ ထိုလုံ့လကိုကွက်တွင် ‘လျှပ်စစ်လုံ့လ’ မှာသော တိုက်ကွက်သည်ရှိ၏။ ကျန်းစီးမဲ့အား ယခုကဲ့သို့ ထိုးခုတ်လိုက်သည်မှာ ‘လျှပ်စစ်လုံ့လ’ တိုက်ကွက်ပင်ဖြစ်၏။ သူ၏ အလျင်မြန်ဆုံး လုံ့လတိုက်ကွက်ကို ထုတ်သုံးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် ကျန်းစီးမဲ့က အေးခုတ်တစ်ခုကုန်တည်းဖြင့် ထိုးလုံ့လတိုက် သုံးကွက်ကို ချေဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ တားဆီးလိုက်နိုင်သည်။

၁၆ ဇာတိသီလ်နုလင်အောင်

“မြင်း -”

“ဦး - ဦး - ဦး”

လုံချက်များ လုံချော်ကုန်သည်။

အိကွမ်း စောစောပြန်သွားလေပြီ။ သူသည် ပြန်ဆုတ်သွား၏။

ကျန်းစီးပုံသည် မားမေးခင်းပြီး စောင့်နေလေ၏။

ကျန်းစီးပုံက လုံချက်သုံးချက်ထိုးသည်ကို တစ်ချက်တည်းဖြင့်

ခုခံနိုင်သည်မှာ တော်စွဲတန်ခိုး အစည်အချင်းမဟုတ်ပေ။ အလွန်

အလွန် လျင်မြန်သွက်လက်လွန်း၍ မြစ်ပေသည်။

အိကွမ်းသည် နောက်ဆုတ်ပြီး ဆင်ကြံကြံနေလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းကြောက်သွားပြီလား”

ကျန်းစီးပုံက လှမ်းမေးလေ၏။

အိကွမ်းက ဘာမျှမပြောပေ။ ကျန်းစီးပုံ ခုခံလိုက်သည့်မား
ချက်ကိုသာ ကြွေးနေ၏။

“ဟင်း - ဒီကောင် လုံချက်သုံးချက်ကို ရွှောင်နိုင်ပေမယ့်
လုံချက် ခြောက်ချက်တိုတော့ ရွှောင်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ ကြည့်ရ
မယ်”

အိကွမ်း၏စိတ်ထဲမှ ကြွေးလိုက်သည်။

အိကွမ်းသည် တစ်ချက်မျှ မာန်သွင်းအော်ဟစ်ကာ ခုန်ဝင်
လိုက်၏။ တစ်ချက်တည်းနှင့် ခြောက်ကြိမ်မျှ လုံချက်ထိုးသွင်းသော
ခုည်းကို အသုံးပြုလိုက်သည်။

“ကဲ - သေပေတော့”

ပါးစပ်ကလည်း အော်လိုက်သည်။ ဤတစ်အိတွင် ကျန်းစီးပုံ

သိုင်းကဆုတ်ခံရပ်ပုံလွှာ (၅) ၁၇

မှန်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု သူ ကျိန်းသေတွက်သည်။

သို့သော် - သို့သော် -

နယ်ခွေမားသည် လုံချက်များအကြား၌ မြွေတစ်ကောင်လို
လှုပ်လှုပ်ကာ ဝင်ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ လုံချက်ခြောက်
ချက်လည်း ထိုးလေပြီ။ ထိုခြောက်ချက်နှင့်အညီ မားသည် ကွက်တိ
ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ လုံချက်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

“ဦး - ဦး - ဦး”

“ဝှစ် - ဝှစ် - ဝှစ်”

“တောင် -”

“ဝတ် -”

လုံသွားသည် ထက်ပိုင်းပြတ်တာ အောက်သို့ကျသွားသည်။
လွန်စဉ်ပြုတ်ကျသွားသည်။ အိကွမ်း၏လက်ထဲ၌ လုံချက်တိုသာ
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - မားပြန်လိပြီ၊ ဘာတတ်နိုင်သေး
သလဲ၊ မင်း ဘာလုပ်ချင်သေးသလဲ၊ မင်းရဲ့ မားပြန်ကံပြုကံသွား
တာ ဘာမှမဆန်းဘူး၊ မင်းက အစွမ်းမပမ့်တာကိုး၊ မင်းဟာ မြွေ
ဟောက်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ရေမြွေပဲ”

ကျန်းစီးပုံက ရယ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

အိကွမ်း ကြောက်လန့်သွားသည်။

သူသည် နောက်သို့ မြွေတစ်လှမ်းဆုတ်သည်။ အိကွမ်း

ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သည့်ပုံမျိုးတည်
ထိုသို့ဆုတ်ရာတွင် လုံချက် ကျန်းစီးပုံထဲသို့ အိကွမ်းက

ဆုတ်သည်။

ကျန်းစီးမုံက လိုက်သည်။ နေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးသည်။
ဒီကွမ်းက တစ်လှမ်းချင်းဆုတ်သည်။ လှဲဖို့ကိုလည်း ကျန်းစီးမုံထံ
သို့ မသိသောအခိုက်သည်။

ကျန်းစီးမုံသည် မှတ်တရက် တိုက်ပွဲတစ်ခုကို သတိရလိုက်၏။
ထိုတိုက်ပွဲတွင် ကျန်းစီးမုံက အသာရနေသည်။ သူ့ရန်သူနှစ်ဦးတွင်
တုတ်တိုက်သို့သော အရာတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။ ကျန်းစီးမုံနေ့
သို့တိုးသည်နှင့် ထိုတုတ်တိုက်ထဲမှ အဆိပ်လက်နက်ပုံးများ ထွက်လာ
ကြသည်။ ကျန်းစီးမုံ ကံကောင်း၍ မသေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်
ပွဲကို သတိရသဖြင့် ကျန်းစီးမုံသည် လှဲဖို့ကို သတိထားလေတော့
သည်။

ထိုစဉ် ဒီကွမ်းကလည်း လုံ့လကိုင်စိုး တစ်နေရာကို လက်
ဖြင့် မိချလိုက်တော့၏။ လှဲဖို့တွင် အပေါက်ငယ်တစ်ပေါက်
ပေါ်လာပြီး -

“ဟိန်း”
“ဟိန်း”
“ဟိန်း”

လေရွှန်သံကဲ့သို့ ဖုတ်ဖုတ်အသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ငွေရောင်
အလင်းတန်းသုံးခု လွှင့်တင်ပြက် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

မှန်လေပြီ။ ကျန်းစီးမုံ သတိထားသည်မှာ မှန်လေပြီ။ ကျန်းစီး
မုံသည် ငွေရောင်အလင်းတန်းသုံးခု ထွက်လာသည်နှင့် မေးမြန်
တော်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ခြမ်း”

အလင်းတန်းသုံးခုလုံးကို မထိပါ။ သူ မေးမြန်ခတ်ထုတ်ပစ်
ရာတွင် အလင်းတန်းတစ်ခုကိုသာထိပြီး ပေါက်ကွဲထွက်သွားသည်။

“ဝန်း”

အလင်းတန်းနှစ်ခုက သူ့နားထင်အနီးမှ ပွတ်သပ်ကာ
ပြတ်သွားပြီး ကျောက်နံရံကို ထိမှန်ကုန်သည်။

“ဝန်း”

“ဝိုင်း”

“ဝန်း”

“ဝိုင်း”

သုံးခုလုံး ပေါက်ကွဲထွက်သွားပြီး ထိုလက်နက်ပုံးများမှ
ငွေရောင်အနီးအငွေ့များဖြာ၍ ထွက်လာပါတော့သည်။ ငွေရောင်
အနီးအငွေ့များသည် မကြာမီပင် ကျောက်ဂူထဲ၌ ဖျံ့နှံ့လာပေ၏။
ထိုလက်နက်ပုံးများမှာ အဆိပ်လက်နက်ပုံး မဟုတ်ချေ။
မာတိငွေထွက်ရန်သာ စီမံထားခြင်းဖြစ်သည်။

အနံ့အသက်ကို အာရုံခံကြည့်သည်။ အနံ့အသက်မရှိ။
မှန်သည်။ အန္တရာယ်မရှိမကြောင်း ကျန်းစီးမုံ သိသောအခါမှသာ
ဟင်းချနိုင်သည်။ လေပူပြီးကို မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဟင်းချပြီးသောအခါမှ မသင်္ကာစိတ်ဝင်လာ၏။ ဒီကွမ်းသည်
အန္တရာယ်မပေးနိုင်သည့် ဓာတ်ငွေ့ကို အဘယ့်ကြောင့် အသံဖြင့်
သနည်း။ ခြောက်လွန့်န့်သက်သက်လော။

ကျန်းစီးမုံ စဉ်းစားကြည့်သည်။ ယခု သေအောင် နေကြနေ

၂၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရပေသည်။ ခြောက်လွန်မှမဟုတ်နိုင်တော့။

အိုကွမ်းသည် ဘေးပြင်ခေါင်းသောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။ ဘေးပြင်
ရိုက်ကမ်းများသည် စရိုက်ကြမ်းတမ်းလှသည်။ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့နှင့်
အဆိပ်လက်နက်ပုန်း နှစ်မျိုးစလုံးကို အသုံးပြုကြသည်။ ယခု
အိုကွမ်းအသုံးပြုလိုက်သော လက်နက်သည် တစ်စုံတစ်ရာ အ
ကြောင်းမဲ့ပေမည်။

အိုကွမ်းက မှု ရယ်သံကြားရလေသည်။

အိုကွမ်းက လုံနိုးကို ကိုင်မြှောက်ပြသရင်း -

“ဟား - ဟား - ဟား - မင်း ဓာတ်ငွေ့အကြောင်း စဉ်းစား
နေသလားကွ - ဟေ”

ကျွန်းစီးပုံက သူ့ကို ခပ်တည်တည်နှင့် မြန်ကြည့်နေ၏။

“မင်း မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါမြော့မယ်။ လောကမှာ အဖိုနဲ့အမ
ဓာတ်နှစ်မျိုးရှိတယ်ကွ။ မင်းနားလည်မှာပါ။ အဖိုဓာတ်နှင့်အမဓာတ်
ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် စွမ်းအင်တစ်ရပ်ပေါ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒါကို မင်း
နားလည်သလား”

မြော့မြော့ဆိုဆို လက်ကိုငွေ့ယမ်းလိုက်ရာ -

“ရှိ”

“ရှိ”

“ရှိ”

အလင်းတန်းသုံးခု ပြေးထွက်လာကြပြန်သည်။ ယခု အလင်း
တန်းများက ငွေ့ရောင်မဟုတ်၊ ရွှေရောင်ဖြစ်၏။ အလင်းတန်းများ
သည် ကျွန်းစီးပုံသို့ ပြေးလာကြ၏။

ငွေ့ရောင်နှင့်ရွှေရောင်။

အဖိုနှင့်အမ။

ကျွန်းစီးပုံ သဘောပေါက်သွား၏။

ထိုလက်နက်ပုန်း ပေါက်ကွဲသွားပါက ရွှေရောင်အဖိုအငွေ့
များ ထွက်လာမည်။ ငွေ့ရောင်အဖိုအငွေ့နှင့် ရွှေရောင်အဖိုအငွေ့
ပေါင်းစပ်ပါက -

“ဝှစ်”

“ဝှစ်”

“ဝှစ်”

ကျွန်းစီးပုံသည် ချက်ချင်း လှုပ်ရွှားလိုက်၏။ သူက နွယ်ငွေ့
များကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ငွေ့ယမ်းပြီး ရွှေရောင်လက်နက်ပုန်းများ
ကို ငွေ့ယမ်းခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်နက်
ပုန်းကို မိမိဘေးမြင့် မထိစေဘဲ အတွင်းအားတည်ကာ ဘေးကို
ငွေ့ယမ်းလိုက်သောအခါ လေတိုးသည့် အဖို့နဲ့မြင့် လမ်းကြောင်း
ပြောင်းပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘေးနှင့်ထိပါက ထိုလက်နက်ပုန်း
များသည် ကျောက်ဂူထဲ၌ပင် ပေါက်ကွဲသွားပေမည်။

ထိုအခါ လက်နက်ပုန်းများသည် ဘေးငွေ့ယမ်းသည့် လေ
အဖို့နဲ့မြင့် ကျောက်ဂူအပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားကြသည်။

“ဝှန်း”

“ဝှန်း”

“ဝှန်း”

ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်၌ ပေါက်ကွဲတုန်ကြသည်။ ရွှေရောင်

အနီးအငွေ့များ ထွက်လာသော်လည်း ငွေရောင်အနီးအငွေ့များနှင့် မပေါင်းစပ်ပဲတော့။

ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ချီကွမ်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ့ပစ်ခတ်လိုက်သည့် လက်နက်ပုန်းကို မားစွေယမ်းသည့်အချိန်ခြင်လမ်းကြောင်းလွှဲပြောင်းနိုင်သည့် ကျန်းဇီးပုံ၏ အတွင်းအားကို အသင်သေး၍မရတော့။

စောစောကတည်းက သူသိရှိကောင်းခဲ့သည်။ ကျန်းဇီးပုံ၏ မားနှင့် သူ၏ လုံ့လကြောတို့ ထိမိခိုက်မိကတည်းက သူ့ခန္ဓာကိုယ်တုန်ခါသွားခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။ ထိုကတည်းက ကျန်းဇီးပုံ၏ အတွင်းအားကို ခန့်မှန်းမိခဲ့ဖူးကောင်းသည်။ ယခုမှတော့ ဘာမှမဟုတ်နိုင်တော့။

“ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ”

သူသည် အလွန်ပင် ကျေနပ်ကောင်းသည်။ အခြေအနေအထားနေသည့်ကြားထဲက ရယ်ခြင်အောင် ရယ်လိုက်သေးသည်။

“မင်း ဘာရယ်နေတာလဲ၊ မင်းရဲ့ ဖိုမောတ်နှစ်ခု ပေါင်းစပ်ပြီး ပေါက်ကွဲစေမယ့် စွမ်းအားပြယ်သွားပြီ၊ မင်း သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

“ဟဲ - ဟဲ - ဟဲ - တစ်ခုပျက်ပေမယ့် တစ်ခုကတော့ မပျက်သေးပါဘူးကွာ”

“ဘာတစ်ခုမပျက်သေးတာလဲ၊ ဘာလက်နက်မှ မင်း ထပ်မတုတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မင်းရဲ့ မဟာအကြံအစည်ကြီး ပျက်သွားပြီ”

“မင်း ကြည့်စမ်းပါဦး”

သူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် လက်က မြောက်တက်လာ၏။ ချီကွမ်း အကြံကြီး ကြံပြီး နောက်ထပ် လက်နက်ပုန်းအချို့ကို အသုံးပြုတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျန်းဇီးပုံ သိလိုက်သည်။ ထိုလက်နက်ပုန်း မသုံးမီ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန်လည်း မပီတော့ချေ။

သို့သော် ချီကွမ်း၏ အကြံကား ဤသို့မဟုတ်။ ချီကွမ်းသည် လက်နက်ပုန်းကို ချိန်ရွယ်ပြီးသည်နှင့် ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ကာ နေ၍ နိဗ္ဗာန်လေးစို့ရာသို့ ဆွဲငင်ကပ်သွားသည်။

ချီကွမ်း လက်နက်ပုန်းကို မပစ်သေး။ သူ ပစ်လွှတ်ပြီးသည်နှင့် နေ၍ နိဗ္ဗာန်လေးကို မမ်းချုပ်ကာ ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ လျှောက်ပြေးရန်စိတ်ကူညီ ဆုတ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်ဂူအဝမှာ ကျန်းဇီးပုံကလေးမဟုတ်။ ကွယ်ဝန်းသည်။ ထိုသို့ ပြေးမည်ဆိုက မြို့မိုင်လောက်သည်။

သူ လက်နက်ပုန်းကို ပစ်လွှတ်ပြီးသည်နှင့် ကျန်းဇီးပုံ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အဆိပ်ငွေ့များနှင့်အတူ ကျောက်ဂူထဲ၌ ကျန်ရစ်မည်။ ထိုအဆိပ်ငွေ့ မည်မျှကြောက်စရာကောင်းသည်ကို မိမိအသိမရှိပေ။ မိမိ၏ အဆိပ်စွမ်းအားကို မိမိအသိဆုံးပင်။

ချီကွမ်းသည် လက်တစ်ဖက်ကို မြောက်ရင်း နေ၍ နိဗ္ဗာန်ရုံရာကို တပြည့်ပြည့် ဆုတ်လာသည်။ သူ ခြိမ်းခြောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်းဇီးပုံလည်း မလှုပ်မချေ။ လှုပ်သည်နှင့် သူက ပစ်လိုက်မည်ဟုဆို၍ အပြည့်ဆောင်ယူထား၏။

နေ၍ နိဗ္ဗာန်လေးမှာ မခိုင်မီချေ။ ချီကွမ်း နောက်ဆုတ်လာပြီး သူ့အား မမ်းမည်ဆိုသည်ကို မခိုင်မီချေ။ သူ့ဘာသာ မြောက်ဆုတ်

၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဆုတ်လာသည်ဟုသာ ထင်သည်။

ကျွန်းစီးပုံကလည်း စဉ်းစားနေသည်။ သူလက်မှ မပစ်မိ
တစ်ခုခုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ နွယ်ငွေစားဖြင့် ချီကွမ်းကို ပစ်ပေါက်
ရအံ့လော့။ ထိုနည်းသည် မတိကျချေ။ ချီကွမ်းရွှေခိုင်နိုင်သည်။
သူလှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေသည်။ သူလှုပ်ရှားသည်
နှင့် ချီကွမ်းက လှုပ်ရှားပြီးဖြစ်နေမည်။

အနီးအနားရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးအား ပစ်ကန်ပြီး ချီကွမ်း
အား ထိစေရအံ့လော့ဟု မျက်စိကစားကြည့်သည်။ ကျောက်တုံး
တစ်တုံးမှ မတွေ့ချေ။ ကျွန်းစီးပုံ ဝေးသွေးပြန်လာသည်။

သူသည် ချီကွမ်း၏ အကြံအစည်ကို ခိုင်မီသည်။ ထို့ကြောင့်
ချီကွမ်း စန်ချီယာကလေးဆီ မရောက်မီ တစ်ခုခုပြုလုပ်ရပေတော့
မည်။

ချီကွမ်းကကော -

ချီကွမ်းက ပိုင်လောက်မှ သူ့အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကို ပစ်လွှတ်
ပေမည်။ မပိုင်သေးလျှင် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကို မပစ်လွှတ်။

တစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်းစီးပုံကို အလစ်မပေးရဲချေ။ သို့နှင့်
သူနှင့် စန်ချီယာ တပြည်ပြည်း နီးလာသည်။

ကျွန်းစီးပုံက အကွက်ချောင်းနေဆဲ။ ယခုတိုင် ချီကွမ်းအား
တားဆီးနိုင်မည့်အကွက်ကို မတွေ့ရသေးချေ။ ကြာလျှင် စန်ချီယာ
ကလေးကို ပမ်းမိသွားတော့မည်။

ဂူထဲတွင်လည်း ငွေရောင်အနီအစွေ့များက မပြယ်သေး။
အစွေ့များ ရှိနေဆဲပင်။ လေငြိမ်နေသဖြင့် အစွေ့များက အဝေးသို့

သိုင်းအကောင်အစုံပုံက (၅) ❀ ၂၅

လွင့်မသွားချေ။

ချီကွမ်းက လုံခြုံကို ငွေယမ်းလိုက်ပြန်သည်။ လက်မဖြင့်
တစ်နေရာကို ဖိနှိပ်ရန် လက်မတို့ နေရာရွှေ့လိုက်သည်။

“ဂွပ် -”

“ဂွပ် -”

လူခိုင်နှစ်ယောက်သည် ကျောက်ဂူထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာ
ကြလေတော့သည်။

သုတရား

ဒီကွမ်းသည် လုံ့လကိုမြှောက်၍ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်လေ၏။ လူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် ကျောက်ဂူထဲသို့ အလွန်လျှင်မြန်စွာ ခုန်ဝင်လာကြသည်။ သူတို့သည် ဒီကွမ်းကို တိုက်ခိုက်ကြရပေမည်။ သို့သော် သူတို့သည် ဒီကွမ်းကို မတိုက်ပေ။

ဇန်နီယာထံသို့ ပြေးဝင်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်သည် ဇန်နီယာကလေးအား ဓမ္မဒီကာ လိုက်ဂူပေါက်ဝသို့ ပစ်လိုက်၏။ ဂူဝဲအနီးရှိ အခြားလူရိပ်ကလည်း ဇန်နီယာအားဓမ္မဒီကာ ကျောက်လိုက်ဂူအပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွား၏။

လူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် ဒီကွမ်းအား တိုက်ခိုက်ရမည်ဟုအား ဒီကွမ်းကို မတိုက်ခိုက်ဘဲ ဇန်နီယာကလေးကိုသာ လွှတ်မြန်သောအချိန် နှုန်းမြင့် ကယ်ထုတ်သွားပေသည်။ သူတို့ လွတ်မြောက်သွားပေပြီ။ ဒီကွမ်း ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပေ။ ဒီကွမ်းသည် သူ မပျော်

မည်သည့် အခြေအနေမျိုးကြောင့် တစ်ကြိမ်ကြိမ်သေသွား၏။ လူရိပ်နှစ်ရိပ်လည်း ဇန်နီယာကလေးကို ကယ်ထုတ်သွားပေပြီ။ ကျောက်လိုက်ဂူအတွင်း၌ ကျွန်းဒီးပုံနှင့်သူသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။ သို့သော် သူ လက်နက်ပုန်းကိုလည်း မပစ်ခဲ့သေး။ ယခု အချိန်တွင် ပစ်ပေါက်မိပါက အဆိပ်ငွေ့ကို မိမိကိုယ်တိုင် ခံစားရပေမည်။ ကျွန်းဒီးပုံသည် မိမိအား ပိတ်ဆို့တိုက်ခိုက်မည်မှာ သေချာနေသည်။

ဝင်လာသည့် လူရိပ်နှစ်ရိပ်ကိုလည်း မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိပေ။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဇန်နီယာအား ကယ်ဆယ်ရသည်ကိုလည်း မသိရှိရပေ။ ထိုလူနှစ်ဦး၏ ပေါ့ပါးလျှင်မြန်မှုကြောင့် လိုက်လာသော တက်ကျွမ်းသူများ ဖြစ်သည်ကိုတော့ သိရှိလိုက်သည်။ ဒီကွမ်းသည် ဇန်နီယာကို မဖမ်းနိုင်တော့ဘဲ သွေသေနေမှန်းမစော့ကိုစွဲကို စဉ်းစားနေရပေပြီ။ ကျွန်းဒီးပုံကို လွှတ်အောင် မည်သို့ ကျော်ထွက်ရမည်လဲ။

လက်နက်ပုန်းကိုပစ်ပေါက်ပြီး အပြင်သို့ ခုန်ထွက်ပြေးဖို့ လမ်းကို မစူးဆူးမသိလိုက်သည်။ ထိုသို့ပြေးရာတွင် အပြင်ဘက်မှ လူနှစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ရမည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် သူ့အား ပုခွဲတိုက်ခိုက်ပေမည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ ထိုနှစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူနိုင်မည်ဟု တွက်သည်။ ကျောက်ဂူအပြင်ဘက်ဖြစ်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးနိုင်သည်။

ဒီကွမ်းသည် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချက်ချင်းအကောင်အထည်ဖော်သည်။ လက်ထဲ၌ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်နက်ပုန်းကို မပစ်

၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျန်းစီးမုံကို ကျော်မြတ်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။

ရင်နေရာမှ သုံးလေးချက်ပြေးကာ လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ သူသည် ကျန်းစီးမုံ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ တစ်ပတ်ကျွမ်းဝှံကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

“အီး -”

“အီး -”

“အီး -”

ကျွမ်းဝှံပစ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် လက်ထဲ လက်နက်ပုန်းများကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ သူ လုပ်ဆောင်ချက်မှ လျင်မြန်သည်။ တိကျသည်။

သူပစ်မှတ်ကား ကျန်းစီးမုံ မဟုတ်ချေ။ ကျောက်ဂူနံရံဆီသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူပစ်မှတ်သည် ပစ်မလွှဲ ပစ်မှတ်ကြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဂူနံရံ၌ လက်နက်များ ပေါက်ကွဲသွားမည်အစောင့်သာ ကြည့်သည်။ ကျန်းစီးမုံသည် ချီကွမ်း၏ ပြေးထွက်လာကတည်းက သူ့အား ခိုက်ခိုက်မဲ့မဲ့ တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိချေ။ ကွေ့ပတ်ပြေးလျှင်ပြေး မပြေးလျှင် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်မြတ်ရမည်ဟုသာ ထွက်ချက်သည်။ ယခု ချီကွမ်းသည် ခေါင်းပေါ်၌ တစ်ပတ်ကျွမ်း ဝှံနေလေပြီ။

ကျန်းစီးမုံလည်း သူ ပြေးထွက်လာသည်နှင့် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီးဖြစ်နေသည်။ အချိန်ကိုက် ခုန်တက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“ဂုံး -”

သိုင်းကထုတ်၏ဝပ်လွှာ (၅) ❀ ၂၉

“ဂုံး -”

“ဂုံး -”

သူ့ဦးခေါင်းက ချီကွမ်း၏ရင်ဘတ်နှင့် ဆောင်မိ၏။ လက်ကလည်း သိုင်းသမားလက်ဖို့ထင်သည်။ ဝမ်းခိုက်ပိုင်းကို ခိုက်ပစ်လိုက်၏။ လက်က အလွန်လျင်မြန်လှသည်။ လှံဖိုးတစ်မက် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတစ်မက် ကိုင်ထားသောချီကွမ်းမှာ ဘာမျှမခံနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အောက်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျလာရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -

“ဂုံး -”

“ဂုံး -”

“ဂုံး -”

လက်နက်ပုန်းသုံးခုကလည်း ကျောက်နံရံကို ထိမှန်ကာ ပေါက်ကွဲတော့သည်။ ကျန်းစီးမုံသည် ချီကွမ်း၏ လက်အနေအထားကို မြင်ပြီးကတည်းက အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့လက်နက်ပုန်းကို ပစ်တော့မည်မှန်း သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ခေါင်းပေါ် ခုန်ကျော်လာလာသော ချီကွမ်းကို တိုက်ခိုက်ပြီးသည်နှင့် ဘာမျှမလုပ်ဘဲ ကျောက်ဂူအပြင်သို့သာ ထွက်ပြေးတော့သည်။ ကျောက်ဂူထဲ၌ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့နှင့် ချီကွမ်းသာ ကျန်ရှိပေတော့သည်။

“ဟောင်း - ဟောင်း - ဟောင်း”

“ဂုံး -”

လိုက်ဂူထဲ၌ ဖြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံများကို အနီးအလတ်ကြားလိုက်ရ၏။

အိကွမ်းသည် ကျန်ရှိနေသေးသည့် ရွှေရောင်လက်နက်ပုန်းများကို ပစ်ဖောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ပထမပစ်လိုက်စဉ်က ရွှေရောင်လက်နက်ပုန်းသုံးခု ဖြစ်သည်။ ထိုသုံးခုသည် ကျောက်ဂူ အပြာဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကျန်းစီးမုံ၏ လေ့ရှိန်ဖြင့် အပြင်ပတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

၇တိယအကြိမ် ရွှေရောင်လက်နက်ပုန်းသုံးခုကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူ လွတ်မြောက်ရေးကို ကြံဆောင်သည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ချေ။ ကျန်းစီးမုံ သူ့လုပ်ကွက်ကို ကြိုတင်ရိုင်းမိသွားသဖြင့် ဦးခေါင်းပေါ်၌ပင် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကြောင်ကုမကျ ခွေးက ကျရပ်သေးသည်။

“ဝန်း - ဝန်း - ဝန်း -”

ပေါက်ကွဲသံများသည် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ လက်နက်ပုန်းမှထွက်သော ရွှေရောင် အမိုးအငွေ့များသည် ကြွင်းကျန်နေသော ရွှေရောင်အမိုးအငွေ့များနှင့် ပေါင်းစပ်ပြီး ပေါက်ကွဲသံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်းပင်။

ရွှေရောင်နှင့်ငွေရောင် ပေါင်းစပ်ပုံကို ကျောက်ဂူအပြာဘက်မှ မြင်တွေ့နေရသည်။ နီရဲသော သွေးရောင်အဖြစ်သို့ အရောင်များ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

“ဟား - ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ရွှေရောင်ငွေရောင်ပေါင်းပြီး နီရဲတဲ့အရောင်ပြောင်းသွားတယ်”

ကျန်းစီးမုံက စိတ်ထဲမှ တွေးလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှပင်

“ဟား -”

ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည့် မချီမဆုံ အော်ဟစ်သံကြီးကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ အိကွမ်း၏ အော်သံမှလွဲလျှင် မည်သူ့ အော်သံမျှ မမြင်နိုင်ပါ။

ကျန်းစီးမုံသည် ဂူထဲသို့ ငေးကြည့်မိသည်။ သွားရှာလေပြီ။ အိကွမ်းတစ်ယောက်တော့ မရကသေမင်းနောက်သို့ တောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေပြီ။

“ဝါ - ဒိုမဝီညာဉ် အဆိပ်သွေးလက်နက်ပုန်းပါ၊ ငါတောင် မမြင်မှဘူး၊ အခု ကံကောင်းလို့ မြင်ရတာပဲ”

ကျန်းစီးမုံက ပြောလိုက်သည်။

ရှာလေခန့်က ကျောက်ဂူထဲသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ကျင်တိမေကလည်း ခန့်ချီယာကလေးကို ပျေချီတာ ကျောက်ဂူထဲသို့ ငေးကြည့်နေပါသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ခန့်ချီယာကလေးကိုကြည့်ကာ -

“သားကို ဟိုကောင်ရိုက်ထားပုံရတယ်၊ ပုန်း -”

ခန့်ချီယာကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်၌ အနီနီများ ထင်နေသည်။ ကျောက်မြင့် လှိုမ့်ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“သား မနာပါဘူး - ခေမေ”

“မနာလို့မိလား သားရယ်၊ နွေးကောင်၊ အတော်မှိုက်မှိုက်ပါကောင်၊ လူကို နွေးမှိုက် နွားမှိုက် ရိုက်ရတယ်လို့”

ကျင်တိမေသည် သားဖြစ်သူအား ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။

ကျန်းစီးမုံကတော့ တစ်ချက်မျှ လှုပ်ကြည့်ပြီးနောက် လိုက်

၃၂ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဂူဘက်သို့ ပြန်ကြည့်နေပြန်သည်။ နီရဲသော အရိုးအရွှေ့များသည် အခန်းထဲမှ တဖြည်းဖြည်း ပြန်အန်ထွက်နေပေပြီ။

“ဝါ - အင်မတန်မှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လက်နက်ပေါ့၊ ဒီကောင်လက်ထဲကို ဒီလက်နက်ရောက်နေတာ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ လူသိ အင်မတန်နည်းတဲ့ လက်နက်ပုန်းပဲ”

ကျန်းစီးပုံက ဆက်လက်ရှင်းပြနေသည်။

“လောကမှာ ဒီဓာတ် မဓာတ် နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အဲဒီ ဒီဓာတ် မဓာတ်ဟာ လေထဲမှလဲရှိတာပဲ။ ဒီဓာတ်နှစ်မျိုး ပေါင်းစပ်မိရင် အင်မတန်မြင်းသန်တဲ့ အဆိပ်ငွေ့တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါကို ရွှေ့ရောင်လက်နက်ပုန်းနဲ့ ငွေ့ရောင်လက်နက်ပုန်းဆိုပြီး တစ်မျိုးစီ ခွဲခြားထားတယ်။ ဒီဓာတ်ငွေ့နှစ်မျိုးပေါင်းစပ်မှသာ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ထွက်တယ်။ မပေါင်းရင် အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့မထွက်ဘူး၊ အာဇာနည်ရာဇာဓိပတိ မရှိဘူး။

ကျန်းစီးပုံ၏ ပြောစကားများမှာ ရပ်တန့်သွားရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂူထဲမှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသောကြောင့်တည်း။ သူတို့သည် ဂူထဲမှပြေးထွက်လာသော လူရိုက်သဏ္ဌာန်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

အိုကွမ်းပါတည်း။ ကျောက်စိမ်းအိုကွမ်း လှပုံကြောရှင် အိုကွမ်းပါပေတည်း။

သို့သော် သူတစ်ကိုယ်လုံး မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ဖြစ်နေသည်။

သူ့အဆိပ်ငွေ့နှင့်သူ ပြန်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်းစီးပုံ၏

သိုင်းဆူကရင်၏ရပ်ပုံဟာ (၅) ● ၃၃

ဟိုက်ဒိုက်မှုကြောင့် သူသည် ရုတ်တရက် လဲကျနေရာမှ မထနိုင်ပေ။ ထိုစဉ် ငွေ့ရောင်နှင့်ရွှေ့ရောင် ပေါင်းစပ်ပြီး အနီရောင်အမြစ်သို့ ဓာတ်ငွေ့များပြောင်းလဲသွားပေပြီ။ ဓာတ်ငွေ့အာနိသင်ကလည်း ဖြိုပြို၊ အိုကွမ်း ခွေးအော် ဝက်အော် အော်ရပြီး

တစ်ကိုယ်လုံးက အသားခိုင်များ ကြည့်ရင်း ပြုတ်ကျလာသည်။ ထို့နောက် ဂူအပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာရင်း လဲကျသွားတော့သည်။ သူ့ကိုယ်မှ အဖိုးများပင် ပေါ်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကောက်ကွေးတွန့်လိမ်ကာ အသားများ ကြွေကျ အဖိုးများပေါ်ပြီး လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားရတော့သည်။

“အင်း - ကံတရားက သိပ်ဆန်းကြယ်တာပဲနော်။ ကံတရားဟာ အမှန်တရားဘက်က အမြဲရှိတယ်။ အခုလဲ သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ သွားတာပဲ။ သူတရား သူ့စီရင်သွားတာပဲ”

ဇာလေခနိက မသက်မသာ ညည်းညူလိုက်မိသည်။

• • •

ရက်စက်သောသိုင်းမြိုင်ပွဲ

တိုင်ပေမြို့ -

တိုင်ပေမြို့သည် ကျော်ကြားပါသည်။ အကောင်းကျော်ကြားခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ အဆိုးကျော်ကြားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တိုင်ပေမြို့ကို လောင်းကစားမြို့တော်ဟု လူသိများ ထင်ရှားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမြို့တည်နေရာကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ နေပြည်တော်နှင့် အလှမ်းကွာဝေးလှပါသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး လက်လှမ်းမမီသဖြင့် ခုစဉ်ကသမားများ ကျက်စားရာ ဖြစ်နေပါသည်။ ခုစဉ်ကသမားများကပင် မြို့ကို အုပ်ချုပ်သလို ဖြစ်နေပါသည်။

အရက်ဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များမှာ ဆက်ကြေးပေးရပါသည်။ ထိုဆက်ကြေးကို ထိုမြို့၌ ဦးစီးကြီးကိုင်နေသော လူဆိုးလူမိုက်များက ခန့်ကြပါသည်။

တိုင်ပေမြို့တွင် အရက်ဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်၊ ပျော်ပွဲစားပွဲများ ကြက်ပုံမက တည်ရှိနေသည်။ ထိုဆိုင်များသည် လူနေအိမ်

လေးကိုပင် များပြားသည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ၏။

မြို့လည်းပြောလောက်ပါပေသည်။ ဆိုစမှတ်ပြုလျှင်လည်း လောက်ပါပေသည်။

ဟိုင်းပေမြို့ထဲသို့ စတင်ဝင်သည်နှင့် လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ဖက်တွင် အခင်းအကျင်း၊ အပြင်အဆင်အမျိုးမျိုးနှင့် ပျော်ပွဲစားပွဲများ၊ တည်းခိုခန်းများ၊ ဈေးဆိုင်ကြီးများကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ကြောင့်ပင်တည်း။ အဆိုပါ ဆိုင်များတွေက ဆိုင်ကို ဝန်းပြုတ် နောက်မှ လောင်းကစားရိုင်း အသီးသီးရှိနေသည်ကို ပြောရမလိုတော့မူ။

နေရာသီး -

နေရာသီးတွင် တိုင်ပေမြို့သည် အထူးစည်ကားသည်။ ခရီးသမား ဝင်လာမစ တသိသိစိတ်တတ်သည်။ ယခုနှစ် နေရာသီးမကြီးနှင့်မကြားကထက် ပိုစည်ကားလှသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တိုင်ပေမြို့တွင် မည်သည့်အခါမျှ မြို့ပေါ်မှနေသော သိုင်းမြိုင်ပွဲကြီး ကျင်းပမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိုင်းမြိုင်ပွဲဟူသည်မှာ သိုင်းအားကစားနည်းကို အဆင့်မြင့်အောင် ကစားပေးသော ဖြစ်ပွဲဖြစ်သည်။ ယခုသိုင်းမြိုင်ပွဲမှာ လောင်းမြိုင်ပွဲ ဖြစ်နေပေသည်။ အားကစားမြိုင်ပွဲ၌ လောင်းကြေးပေးပြီးပါ။ ယခု သိုင်းမြိုင်ပွဲ၌ လောင်းကြေးရှိပါသည်။ အနိုင်ရရှိသူက ယူရုံမြိုင်ကစားရာတွင် ရှိသည့်ဘက်မှနေ၍ ယူရုံအက်မှ ယူကြမည်ဖြစ်သည်။

၃၆ ● တက္ကသိုလ်မူလင်းအောင်

သိုင်းပညာဟူသည်မှာ လောင်းကစားမဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင်
ခုစီရိုက်သမားတို့က သိုင်းပညာကို လောင်းကစား လောကထဲသို့
ဆွဲသွင်းယူလာပါသည်။

သိုင်းသမားအချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်စေပြီး လောင်း
ကြေးငွေ အမြောက်အမြားဖြင့် အလောင်းကစား ပြုလုပ်ကြသည့်
ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပွဲကို ကြည့်ပါဦး။ အချင်းချင်း ပညာမလွယ်
သည့် သဘော၊ သိုင်းပညာရှင်အချင်းချင်း အမြန်အလွန် လေးစား
သည့်သဘော လုံးဝမရှိပါ။ ပညာမလွယ်သည့်သဘောသာ ရှိရ
မည်။ သိုင်းပညာရှင်အချင်းချင်း လေးစားသည့်သဘော ရှိရပါမည်
ယခုမူ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်သူများသည် တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် အသေအကျေ ရက်ရက်စက်စက် အမြီးတကြီးဖြင့် တိုက်
ခိုက်ကြပါတော့သည်။ ဘယ်မှာလဲ သိုင်းပညာကို လေးစားမှု အထူး
ကြီးမူ။

ထိုသိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည့် သိုင်း
သမားများမှာလည်း သိက္ခာရှိသည့် သိုင်းသမားများမဟုတ်ကြပါ။
အောက်လမ်းရိုက်သမားများသာ ပါဝင်ကြပါသည်။ အနက်ရောက်
သိုင်းသမားများသာ ပါဝင်ကြပါသည်။

အောက်လမ်းရိုက် သိုင်းသမားများမှာ သိုင်းပညာ အားကိုး
ဖြင့် သူတစ်ပါးအပေါ် အနိုင်အထက်ပြုလုပ်ကြသူများဖြစ်ပါသည်။
ခုစီရိုက်မှုမျိုးစုံကို ပြုလုပ်ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ အောက်လမ်း
ရိုက်သမားများမှာ မားမြဲရိုက်ပင် တည်ထောင်ကြပါသည်။

သေဆုံးသွားပြီသော ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းသည် ထိုအမျိုး
အစား ဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းအကုန်၏ရပ်ပုံကွာ (၅) ● ၃၇

ယခု တိုင်ပေမြို့တွင် သိုင်းပညာမြှင့်ပွဲကြီးကို ကျင်းပဦးစီး
မည့် သိုင်းရိုက်ကြီးများမှာ အောက်လမ်းသိုင်းရိုက်ကြီးဖြစ်သည့်
ကွမ်းတုံးကွမ်း တောင်ကိုလှုံရိုက်ကြီးပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

၃၀ ● စက္ကသိုလ်နုလင်အောင်

ညနေခင်းအချိန်ဖြစ်သည်။ နေဦးရာသီဖြစ်၍ ရာသီဥတုသည် သင့်တင့်စွာနေသည်။ မပူလွန်း၊ မအေးလွန်း၊ အခြေအနေရှိသည်ဖြစ်၍ တိုင်ပေမြို့၏ ရာသီဥတုမှာ အထူးကောင်းမွန်ပေသည်။ ရာသီဥတုကောင်းမွန်နေသဖြင့် လူအများမှာလည်း ဝင်လာမစဲ တသိသိရှိနေလေ၏။ ထို ဝင်လာမစဲ တသိသိရှိသူ အများမှာကား လောင်းကစားကြမည့်သူများဖြစ်ပေသည်။

တိုင်ပေမြို့ အရှေ့ဘက်တွင် ကွင်းမြင်ကြီးများရှိ၏။ ထိုကွင်းမြင်ကြီးများတွင် လူထုပရိသတ် တိုးပေါက်အောင် ရှိနေကြသည့် လူထုကြီးအား ကြက်ပျံမကွပ်ပေ။

ပရိသတ်များ များပြားသည်နှင့်အမျှ အခွင်းခွင်း ပြောသံအော်ဟစ်ငြင်းခုံ၊ ရယ်မောသံ၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာသံများနှင့် ဆူညံနေသည်။ ပြောခွင့်ရာပြော ဆိုခွင့်ရာဆိုနေကြပါသည်။ လမ်းဘေး၌ အရက်ပူးနေသော သူများလည်း ရှိသေး၏။ ထိုလူများသည် လမ်းဘေး၌ ထိုးအိပ်လိုက်ကြသည်။

ထိုကွင်းမြင်ကြီး၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် မြေမြင့်မြင့်တည်ရှိသည်။ လူတို့၏ လုပ်အားဖြင့် မြေမြင့်မြင့်ဖြစ်အောင် မြှလှံထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမြေမြင့်မြင့်ရှေ့တွင် မဏ္ဍပ်တစ်လုံး ထိုထားသည်။

မဏ္ဍပ်မှာ ကြီးကျယ်သောမဏ္ဍပ်ပင်။ တိုင်ခြောက်တိုင်ထွားပြီး အပေါ်တွင် အနက်ရောင်ပိတ်စများ ဖုံးထားသည်။ မဏ္ဍပ်အနီးစောင်းအဖြစ် အနီရောင်ကတ္တီပါစများဖြင့် ဆင်ယင်မှုမ်းပံထားသဖြင့် မဏ္ဍပ်မှာ ကြွနေသည်။

သိုင်းကဆုတ်ခံရပ်ကွက် (၅) ● ၃၉

ထိုနားစောင်းမှာပင် တွင်းကိုးတွင်းနှင့် တောင်ကိုးလုံးရွပ်များ ရေးထိုးထားသည်။ အရပ်များမှာ ဝိုးချည်ဖြင့် ရေးထိုးထားခြင်းဖြစ်၍ ကြွနေသည်။ အဝေးမှကြည့်သည်နှင့် မြင်နိုင်သော အမှပ်များဖြစ်ပါသည်။

မြေမြင့်မြင့်ပတ်လည်တွင် လူအများ ဝိုင်းအုံနေကြပါသည်။ မဏ္ဍပ်ထဲတွင်ကား မြိုင်ပွဲဝင်မည့် သိုင်းသမားများ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြပါသည်။

မြေမြင့်မြင့်၏အလယ်တွင် လေကားတစ်ခု ထောင်ထား၏။ ထိုလေကား၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ဖက်တွင် အနက်ရောင်ဖိတ်စပုံဝတ်ဆင်ထားသည့်လူအများ တန်းစီ၍ ထိုင်နေကြပါသည်။

မြေမြင့်နှင့် မဏ္ဍပ်တား ခြင်္သေ့ပွဲကြီးကျင်းပမည့်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

သိုင်းပျိုပွဲကြီး အောင်မြင်အထမြောက်စေရန် တွင်းကိုးတွင်း တောင်ကိုးလုံးပိုက်သားများက ဦးစီးဦးဆောင် ခြံနေကြသည်။ ထိုအနက်ရောင် ဖိတ်စပုံဝတ်လူများမှာ တွင်းကိုးတွင်း၊ တောင်ကိုးလုံး၏ ဦးစီးဦးဆောင်များဖြစ်ကြသည်။

ဦးစီးဦးဆောင်များက ကျွေးမြေရေရ ထိုင်နေသလို ငယ်သားများကလည်း ဥပဟို သွားလာလျက်မိမိဦး မြိုင်ပွဲကို ကွပ်ကဲထိန်းသိမ်းလျက်ရှိလေသည်။ ပူးပြီး ရမ်းကားနေသော အပူသမားတစ်ဦးကို အပြင်သို့ ရိုက်ပုတ် ခေါ်ထုတ်သွားခြင်းမှ တစ်ပါး အခြားသော အမှုအခင်းများ မဖြစ်ပွားချေ။ အထိန်းအသိမ်းကောင်းသည့်နေရာတွင် စံနမူနာယူလောက်သည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အမှုအခင်း

၄၀ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မြစ်လွှဲ သေဒဏ်ပင်း လူဆိုးလူဝိုက်များ ကြီးဆိုးနေသော နေရာ
မြစ်၌ နေပြည်တော်၏ အုပ်ချုပ်ရေးသည်လည်း ဘာမျှမတတ်
နိုင်ရေး၊

ပရိသတ်များမှာ မဏ္ဍပ်ရှိရာသို့ လည်တဆန်ဆန်ကြည့်နေ
ကြသည်။ ထွက်ပေါ်လာမည့်သူများကို ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုသို့ စောင့်မျှော်ရသည်မှာ ကြာလာပြီဖြစ်၍ ဆူညံဆူညံဖြစ်လာ
ကြတော့သည်။

အခင်းခင်းတိုးဝင်ကြရာမှ တွန်းတိုင်းတက်မိကြသည်။ ထို
အခါ သည်းမခံနိုင်ဘဲ ဆဲရေးတိုင်းထွာ ကြပြန်သည်။ ပြီးနောက်
ရန်ဖြစ်ကြပြန်သဖြင့် တွင်းကိုးတွင်း တောင်ကိုးလုံး ဂိုဏ်းသားများ
မှာ ရန်ဖြစ်သူများကို အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်သွားကြရသည်။

ကွင်းမြစ်ထဲသို့ ဝင်လာသည့်လူများကလည်း အဆက်မပြတ်
ဝင်ရောက်နေသဖြင့် တစ်တွင်းလုံး လူပရိသတ်ဖြင့် ပြည့်လုံးနေ
တော့သည်။ ပရိသတ်၏ နောက်ဘက်မှ ဝင်ရောက်သူများမှာ ဓမ္မ
မတိုးနိုင်ကြတော့သဖြင့် မြန်ထွက်သွားကြရ၏။

ပရိသတ် ထိုမျှ များပြားလျှင် ပြဿနာတစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်
လာတော့မည်။ ထိုသည်ကို တွင်းကိုးတွင်း တောင်ကိုးလုံးဂိုဏ်းသား
များကလည်း သိရှိ၏။

ထိုအခိုက် -

“အ -

“ဝိုး -

“ဝန်း -

သိုင်အကရင်၏ရပ်ပုံကွာ (၅) ● ၄၁

မဏ္ဍပ်ထဲမှ မီးကျည်တစ်ခု ကောင်းကင်သို့ တန်းခနဲတက်
သွားပြီး ပေါက်ကွဲသွားသည်။ မီးကျည်များ မှာခနဲကျလာ၏။ ပြိုင်ပွဲ
စတင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ပရိသတ် ငြိမ်ကျသွားသည်။ မီးကို ရေနံငြိမ်းသတ်သည့်
အလားပင် ဆူညံဆူညံကောင်းများ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထို့နောက်
ဝတ်နံ့ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် မဏ္ဍပ်ထဲမှထကာ
မြေပြင်မြင့်ရှိရာသို့ တက်သွားတော့၏။

ထိုသူက မြေပြင်မြင့်သို့ရောက်သည်နှင့် လက်ကို အပေါ်သို့
မြှောက်လိုက်၏။

“အခုအချိန်ကပြီး သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးကို စတင်တော့မှာဖြစ်
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပြိုင်ပွဲကျင်းပရေးအတွက် ဦးစီးဆောင်ရွက်
ပေးနေတဲ့ တွင်းကိုးတွင်း တောင်ကိုးလုံးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေထင်းဟွာ
ကို ပြိုင်ပွဲဝင်သိုင်းပညာရှင်များက ဂါရဝပြုရမှာဖြစ်ပါတယ်”

သူ့အသံကကောင်းသည်။ အသံဩဇာရှိသည်။ ပရိသတ်
အားလုံး ကြားလောက်အောင် ဟိန်း၍ထွက်လာသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေထင်းဟွာဟာ ဒီမြေပြင်မြင့်ပေါ် တက်
ရောက်လာမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီမြေပြင်မြင့်ပေါ်ကို တက်ရောက်လာ
တဲ့အခါမှာ ပရိသတ်အားလုံးတစ်ပြိုင်နက်ထပြီး ဂါရဝပြုကြပါ”

သူသည် ပရိသတ်ကို ခြောမြနေသည်။

ထို့နောက် သူသည် မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျား သိုင်းပြိုင်ပွဲဝင် ပညာရှင်များအား ဂါရဝ
ပြုဖို့ကို အယူရှိအတွက် မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ကြွရောက်ပါရန် လေး

၄၂ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

စားစွာ ပန်ကြားအပ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

သို့တော့ဆုံးသည်နှင့် အနက်ရောင်မဲဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် ထရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် မဏ္ဍပ်ထဲမှ ဖြေမြင်မြင်ခိုရာသို့ တက်သွား၏။

ပရိသတ်မှာ လုပ်လုပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆိုသူကို သူကြည့်ခင် ပါကြည့်ခင်မိတ်ဖြင့် ထရပ်ကြည့်မိကြသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေထင်းဟူသည် အရပ်အမောင်းမြင့်မား၍ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျဉ်းသူဖြစ်၏။ အခြားသူများထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်သူဖြစ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အခြားသူများထက် နှစ်ခါခန့် ကြီးမားသူဖြစ်၍ ခိုယ်ပုံအလယ်တွင် ဓာသုငယ်ကြား လင်းစန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

သူသည် မဲဝတ်စုံအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရင်အတ်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အမှတ်အသားဖြစ်သည့် မားနှစ်လက်ယှက်ထားသည့် ပုံကို ငွေချည်ဖြင့် ချေထိုးထားသည်။ အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်မားမား ဝတ်စုံကြီးတကားကားဖြင့် အလွန်တရာ ဟန်မာန်ပါစွာ ပေးသည်။

ခါးတွင် ကျောက်စိမားအိမ်နှင့် မားတစ်စင်းကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ထူးခြားသည့်အချက်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေထင်းဟူ၍ မျက်နှာကို မမြင်မြင်ရပေတည်း။ သူ့မျက်နှာတွင် ငွေရောင်မျက်နှာဖုံးတစ်ခုကို စွပ်ထားခြင်းဖြင့် မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ထားပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမျက်နှာကို တွေ့လိုမြင်လိုသည့်သူများမှာ ဟင်ဟာ မြစ်ကုန်သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြေမြင်မြင်ပေါ်တက်လာသည်။

သိုင်းအကုန်စုံရပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၄၃

နှင့် မဏ္ဍပ်တွင်းမှ သိုင်းသမားနှင့် ဧည့်သည်များ တညီတညွတ်တည်း ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထပြီး ဦးညွတ်ကြသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ဝါရပ်ပြုခြင်းတည်း။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ထိုသူများစား တစ်ချက် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြုလိုက်သည်။ ဧည့်သည် သိုင်းသမားများသည် ခူးညွတ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ မြန်ရပ်ကြသည်။

အစီအစဉ်ကြေညာသုက ဓမ္မသို့ ထွက်လာပြီး -

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျား - ဖြိုပဲ့ဝင်သိုင်းသမားများကို ဩဝါကေား ဒိန်ကြားရှိ လေးစားစွာ ပန်ကြားအပ်ပါသည် ခင်ဗျား”

ထိုနောက် ကြေညာသူ နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေထင်းဟူက ဓမ္မသို့သိုင်းလာသည်။ ကေားပြောရန် ခေါင်းကို အနည်းငယ်မော့လိုက်သည်။

သူ့အသံက စူးစူးပြတ်သားသည်။

“ဒီဖြိုပဲ့ဟာ ဒီဖြိုမှာ ပထမဆုံး ကျင်းပပြုလုပ်တဲ့ ဖြိုပဲ့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုဖြိုပဲ့ဖို့ကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျင်းပပြုလုပ်ပေးခွင့်တဲ့ဆန္ဒ ကျွန်ုပ်မှာရှိတယ်။ နှစ်စဉ်ကျင်းပပြုလုပ်ပေးရင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်တဲ့လူတွေဟာလဲ နှစ်စဉ် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရပါမယ်”

သူက ကေားစေ့ကို ဖြတ်လိုက်ပြီး ပရိသတ်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ပရိသတ် ငြိမ်သက်နေသောအခါကျမှ သူ့ကော့ကို ပြန်တက်သည်။

“ဒီပြိုင်ပွဲဟာ ကလေးကစားစရာပြိုင်ပွဲ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တော့ အားလုံး သဘောပေါက်ကြမှာပါ။ ဒီတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကိုယ်နေစရာမလိုဘူးဆိုတာ အားလုံးသိပြီးဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ညှာတာတာတို့ စာနာတာ တို့ လုပ်ဖို့ ဘာမှမလိုပါဘူး။ မီးကုန်ယမ်းကုန် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ရပါမယ်”

သူသည် ကေားစကိုဖြစ်ရင်း အကဲခတ်ပြန်သည်။ အားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြပါသည်။

“အနိုင်ရသူအနေနဲ့လဲ ပြတ်ပြတ်သားသား အနိုင်ယူကြပါ။ နှိုးတဲ့သူအနေနဲ့လဲ နှိုးရတာခွင့်အတူတူ သေရတာကမှ ပြတ်သေး တယ်လို့ သဘောထားပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြပါ။ ခါပဲပြောချင်ပါတယ်”

ကေားဆိုးသည်နှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဖြေပြင်ပြင်ပေါ်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူထိုင်နေကုထိုင်ခံတွင် ပြန်၍ထိုင်ပါသည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်မည့်သိုင်းသမားများမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မိန့်ခွန်း အတွက် မည်သို့မျှ ဝေဖန်စရာမရှိသော်လည်း ပရိသတ်များအတွက် မူ ဝေဖန်စရာပါလာသည်။ ဟိုကတစ်ပေါက် သည်ကတစ်ပေါက် ပြောလာကြသည်။

“ဟာ - ခါ လူသက်ခိုင်းတာပဲကွ”

လူတစ်ယောက် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ အခြားတစ်ယောက်က

“ခါမှ ကြည့်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ နို့မို့ကုရင် ညာနေကြမှာ အဲဒီလိုပြောထားမှ တကယ်ချကြမှာကွ”

အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦးက

“ကွန်မတီတော့ မကြည့်ရဲပါဘူးရှင်”

အခြားသူတစ်ယောက် ဝင်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား မကြည့်ရဲရင် မကြည့်နဲ့ပေါ့ဗျာ၊ သူတို့ကတော့ တကယ်ချကြမှာ”

လူတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလာသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေထင်ဟွာအကြောင်း သိရဲလားဗျ”

ထိုသူက တီးတီးပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေထင်ဟွာ ဘာဖြစ်သလဲ”

အခြားသူတစ်ယောက်က မေးလိုက်၏။

ပထမလူက

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေထင်ဟွာဆိုတာ ဟိုတုန်းက ပင်လယ် ဘေးပြင်ကြီးလို့ ဆိုတာပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုကြားသလဲ”

ဒုတိယလူက ပြောသည်။

“ကြားတော့ ကြားဖူးတာပဲ၊ သူ့ကို ပုလဲနက် ပေထင်ဟွာလို့ ခေါ်ကြတယ်တဲ့”

ထိုအခါ တတိယလူက ပြောလာသည်။

“ဟေ့လူတွေ - ဟေ့လူတွေ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာတွေကို သိပ် မပြောကြနဲ့၊ ဒီအထဲမှာ သူ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ကြားအ ရင် ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်၊ စကားက တော်ရုံပြောတာ အာဇာ တယ်”

၄၆ **တက္ကသိုလ်လေးအောင်**

ဒုတိယလူက -

"ဆို - ဘာဖြစ်သလဲကွာ ဟုတ်လို့ဟုတ်တယ် ပြောတာပဲ"
ဇာတိယလူက

"ဟာ - ဒီလူတွေနဲ့ ပြောမိပါဘူး၊ ပြောလေ ကဲလေပါလား
မြန်မြန် ဒီလူတွေကြားက ပြေးဖမ်းမယ်"

ဇာတိယလူသည် ပြောပြောဆိုဆို လူအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်
သွားလေတော့၏။

ပထမလူနှင့် ဒုတိယလူတို့က ရယ်မောမိကြလေ၏။

"ဟား - ဟား - ဟား - တကယ်ကြောက်တဲ့ လူပဲ"

ထိုစဉ် အစီအစဉ်ကြေညာသူ၏ အသံကြောင့် ပြောဆိုနေကြ
သံများ တိတ်သွားသည်။

"ခုချိန်ကပြေး ဖြိုဝှံကို စောင်တော့မှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်
တော်တို့ အစီအစဉ်အရ အယ်သုန့်အယ်သု ယှဉ်ဖြိုဝှံရယ်ဆိုတာ
တွဲဖက်မထားပါဘူး။ အစီအစဉ်က လွတ်လပ်မှုမရှိပါတယ်။ ဒီမှာ စိန်
ခေါ်သူစာရင်းကဲ့သို့ ယူထားပါတယ်။ စိန်ခေါ်သူမို့ရင် သူတို့ ယှဉ်
ဖြိုမယ့်လူကလဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် တက်ရောက်ပြီး ယှဉ်ဖြို
နိုင်ပါတယ်။ တက်ရောက်ယှဉ်ဖြိုတဲ့အခါမှာ ဖြစ်သမျှကို ယှဉ်ဖြို
သူတွေပဲ တာဝန်ယူရပါမယ်"

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲမှစာရွက်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။

"အစီအစဉ်ကို စပြီးပြောပါမယ်။ ပထမဆုံး စိန်ခေါ်သူကို
ပြောပါစော့မယ်။ ပြောက်ပိုင်း ချွန်းစီးနယ်က ကျောက်ခြင်သို
တန်တန်ချွန်း ဖြစ်ပါတယ်။ တန်တန်ချွန်း မြေမြင်မြင်အလယ်သို့

သိုင်းအကရင်အိမ်ပုံလွှာ (၅) ၄၇

ကြွရောက်ခဲ့ပါခင်ဗျား"

သူကောင်းဆိုးသည်နှင့် ဖြိုဝှံဝှံရယ်သို့ နေရာသို့ လူတစ်
ယောက် ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာလေ၏။ ထိုသူကား တန်တန်ချွန်း
ပေတည်း။

တန်တန်ချွန်းသည် ဝင်တိုက်နှင့် ဝလကောင်းသူဖြစ်၏။ သူ
ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြင်္သေ့ရေတစ်ခုကို ခြုံထား၏။ သူလက်သည်းများ
မှလည်း ခြင်္သေ့လက်သည်းများ တစ်ဆင့်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်ခြင်သိုဟု အမည်တွင်နေသလားမသိပေ။
သူအသံတလည်း ခြင်္သေ့ဟိန်းသည့်အတိုင်းပင်။

"ကျွန်ဟာ တန်တန်ချွန်း၊ ကျွန်ဟာ ပြောက်ပိုင်း ချွန်းစီးမြည်
နယ်ကပဲ။ ကျွန်တို့ ကျောက်ခြင်သိုလို့ ခေါ်ကြတာ အကြောင်းမဲ့
မဟုတ်ဘူး ခြင်္သေ့ရေခွေ ခြင်္သေ့လက်သည်းကို သုံးလို့ဖြစ်တယ်။ ကျွန်
အသုံးပြုမယ့် လက်နက်ကတော့ - ဝါပဲ"

သူသည် ပြောရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ပြောက်ပြလိုက်သည်။
သူလက်နှစ်ဖက်မှာ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ခြင်္သေ့လက်သည်းများ တစ်
ဆင့်ထားသည်။

"ဒီတော့ ကျွန်တို့ ယှဉ်ဖြိုဝှံသုခိုရင် ကြံခဲ့ပါလို့ ဒီနေရာက
မိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်ကတော့ လူမရွေးပါဘူး"

ပရိသတ်ကား ဟုတ်တုတ်မျှပလုပ်တော့သေး စိန်ခေါ်သူကား
ယှဉ်ဖြိုသတ်မည့်သူကိုသာ လိုက်ကြည့်ကြတော့သည်။ သူတို့မှတ်
ရမ်းများသည် သိုင်းသမားများ ဖို့နေသည့် မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့သာ
ရောက်နေသည်။

၄၈ ● ကဏ္ဍသိုက်နေလင်းအောင်

ထိုအခိုက်မှာပင် -

“ဟား - ဟား - ဟား”

မဏ္ဍပ်ထဲမှ ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံ ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ထိုရယ်သံနှင့်အတူ မည်းမည်းတူးတူးသဏ္ဌာန်တစ်ထပ်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ကြသည်။

ပရိသတ်က ဟာခနဲမြစ်သွား၏။ လှုပ်လှုပ်ရွရွမြစ်သွား၏။ ပရိသတ် အသေအချာကြည့်သည်။ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်သည်။ ထိုမည်းမည်းသဏ္ဌာန်မှာ ဝက်ဝံရေမြွေထားသည့် လူတယောက်သာဖြစ်ကြောင်း လူထုပရိသတ် သိလိုက်မိကြသည်။

ထိုသူသည် သူရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ထုလိုက်ရာ တအုန်းအုန်းမြည်ဟည်းသွားတော့သည်။ ထိုသူက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် မြေလိုက်သည်။

“ကျွန်နာမည်ကတော့ ဝက်ဝံလီရှင်းတဲ့၊ ကျွန်ရဲ့ဒေသကတော့ အနောက်ပိုင်းတောင်တန်းဒေသပဲ”

ထိုအနောက်ပိုင်း ဒေသသားများသည် အသက်အမူဝဲ ကွမ်းကျင်သည်။ သန်မာသည့်လူများဖြစ်သည်။

ဝက်ဝံလီရှင်းက ဆက်ပြောလေ၏။

“ကျွန်ရဲ့ လက်နက်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

သူသည် လက်ကိုမြှောက်ပြောလေ၏။ လက်ထဲတွင် သားရေဖြူလှုပ်ထားသည့် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ကိုင်မြှောက်ပြသည်။ သို့သော် ကြိုးမှာ ဖိုးဖိုးကြိုးမဟုတ်။ လက်ကိုင်နှင့်ဆက်ထားသော သားရေကြိုးဖြစ်သည်။ လက်ကိုင်နေရာက နှစ်တောင်ခန့်ရှည်လျားသည်။

သိုးကမုတ်စံရပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၄၉

ထိုလက်ကိုင်ကို သားရေကြိုးက ဆက်သွယ်ထားသည်။ ထိုကြိုးထိပ်တွင် ကွင်းလျော မြူလုပ်ထားသည်။ ကြိုးကွင်းကလေး ဝါးပေါ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်နက်ကို ထူးဆန်းသည်ဟု မြှော့မြှင်းမြစ်သည်။

အစီအစဉ်ကြေညာသူက -

“ကဲ - ဖြိုင်ဘက်နှစ်ယောက်တော့ ရသွားပါပြီ၊ ဖြိုင်ပွဲစည်းကမ်းကတော့ များများစားစား မရှိလှပါဘူး။”

အစီအစဉ်ကြေညာသူသည် ဝက်ဝံလီရှင်းကို မြေမြင်မြင့်ပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဝက်ဝံလီရှင်း တက်လာသည်။

အစီအစဉ်ကြေညာသူက -

“ကျွန်တို့စည်းကမ်းကတော့ လွတ်လပ်ရေး စည်းကမ်းပါပဲ။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက်က အနိုင်ရရှိအတွက် ကြိုက်တဲ့နည်းကိုသုံးပြီး ကြိုက်သလို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါတယ်။ ဘေးက ဘယ်သူမှ ဝင်မကူရပါဘူး။ မြစ်သမ္မတ ယှဉ်ပြိုင်သူတွေကပဲ တာဝန်ယူရပါမယ်။ ကဲ - ဝေပတော့”

အစီအစဉ်ကြေညာသူက ဖြိုင်ပွဲစတင်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ ပရိသတ်မှာ အသက်ပင် ခဲရဲမရွံ့ပုံကြတော့ပေ။ မှက်လုံးများ ပြုစုကျယ်လျက်ရှိကြပြီး မြေမြင်မြင့်ပေါ်သို့သာ စိုက်ကြည့်နေကြတော့သည်။

ကျောက်ခြင်သို့ တန်တန်ချူးနှင့် ဝက်ဝံလီရှင်းတို့ကား တယောက်တစ်ယောက် လှည့်ပတ်ချောင်းပြောင်းလျက် ခြံနေကြ၏။ သူတို့ အနိုင်တိုက်ရမည့်အတွက်ကို ငွေ့နေကြခြင်းမရှိပါ။

တန်တန်ချွေးက လက်နှစ်ဖက်ကို လျှပ်တစ်ပြတ် ဆန်တန်း
လိုက်ပြီး ဝက်ဝံလီရှင်းအား ပြောဝင်တိုက်ခိုက်သည်။ ခြင်္သေ့လက်
သည်းအစုံဖြင့် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦး -”

ဝက်ဝံလီရှင်းကလည်း လျှင်မြန်လှသည်။ ရှောင်လိုက်ပြီး
သားရေကြိုးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ကြိုးကွင်းကလေးငါးခု မြာထွက်
လာပြီး တန်တန်ချွေးကို ကွင်းလျှော့များဖြင့် မမ်းချွပ်လိုက်သည်။

တန်တန်ချွေးက လက်ကို အလျှင်အမြန် ရုပ်သိမ်းလိုက်ရ၏။
ကြိုးကွင်းများသည် လက်အနီးမှ လွဲချော်ထွက်သွားသည်။

ဩဘာသံများ တစ်ခုနက်ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျောက်ခြင်္သေ့
တန်တန်ချွေးက ဝက်ဝံလီရှင်း၏ ကွင်းလျှော့ကြိုးများကို ရှောင်နိုင်
သည့်အတွက် ဩဘာပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်ခြင်္သေ့ တန်တန်ချွေး၏ ခြင်္သေ့လက်သည်းဖြင့်
အကုတ်ခံရပါက ဝက်ဝံလီရှင်းအဖို့ အသက်ပင်ပါသွားနိုင်သည်။
ထို့အတူ ဝက်ဝံလီရှင်း၏ ကွင်းလျှော့ကြိုးငါးခုတွင် တစ်ခု၌သာ
အမိခံလိုက်ရပါက ကျောက်ခြင်္သေ့၏လက် ပြုတ်ထွက်သွားနိုင်
သည်။

သူတို့သည် နောက်တစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်ရန် ချောင်းပြောင်း
နေကြပြန်တော့သည်။

ဤတစ်ချိန်တွင် ဝက်ဝံလီရှင်းက စတင်၍ တိုက်ခိုက်၏။

“ဦး -”

“ဝှမ်း -”

“ဝှမ်း -”

သူ၏ကြိုးကွင်းများသည် များစွာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။
တန်တန်ချွေး၏ ဦးခေါင်း လက်နှင့် ခြေထောက်တို့အား မမ်းချွပ်
နိုင်ရန် တဦးဦး လှုပ်ရှားနေသည်။

တန်တန်ချွေးကလည်း လူပါးပင် သူသည် ဝက်ဝံလီရှင်း၏
ထားရေကြိုးကို အထိမခံပေ။ လက်လျှင်လစ်သလို လီရှင်းခိုရာသို့
လျှပ်တစ်ပြတ်ခုန်ဝင်ပြီး သူ၏ခြင်္သေ့လက်သည်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ်
ဆွဲချရန် ကြိုးစားသည်။ ဝက်ဝံလီရှင်းကလည်း ရှောင်တိမ်းသည်။
တော်သည်။ တစ်ချက်မျှ မထိပေ။

သူတို့ သတ်ပုတ်နေကြသည်မှာ သည်းတိတ်ရင်မိခိုလေ၏။
သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော်သည်အထိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
စက်ရာရအောင် မတတ်နိုင်ကြသေးပါ။

မရိသတ်၏ အော်ဟစ်စားပေးသံကား ကျယ်လောင်သည်
ထက် ကျယ်လောင်လာ၏။ ဗိုးဗိုးပရိသတ်အားပေးပုံမှာ မျှတ၏။
နှစ်ဖက်လုံးကို မျှမျှတတ အားပေး၏။

လောင်းကစားသမားတို့ကား မမျှတချေ။ ကျောက်ခြင်္သေ့
တန်တန်ချွေးဘက်မှ ဒီလောင်းထားကြသည်။

“တန်တန်ချွေးက - တန်တန်ချွေး”

ကျောက်ခြင်္သေ့ တန်တန်ချွေး၏ အမည်မှာ သိုင်းပြိုင်ပွဲ
ပြည်တည်းနေသည်။ လောင်းကစားသမားတို့ အော်ဟစ်အား
ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တန်တန်ချွေးကိုယ်တိုင်မှာလည်း မိမိဘက်မှ အားပေးနေ

သည်ကို သိရှိရသောအခါ အားတက်လာဟန်တူသည်။ တန်တန်
သူ - တန်တန်သူဟု အော်ဟစ်နေသည်မှာ တစ်ကွင်းလုံး ဟိန်းလွှဲ
နေသည် မဟုတ်ပါလော့။

သို့ဖြင့် သိုင်းကွက်သုံးဆယ်အရောက်တွင် သူ၏ တိုက်ခံ
ပရိယာယ်ကို မြန်းသနဲ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပါသည်။ ရန်သူ အင်္ဂါ
မိစေရန် ပြောင်းလဲထိုးစစ်ဆင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရာမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်
လိုက်ပြီး လေထဲ၌ ကျွမ်းပစ်လိုက်သည်။ သူသည် အတော်ပေါ့ပါး
သည်။ ကိုယ်မော့ပညာ တော်တော်ကျွမ်းကျင်ပုံရသည်။ လေထဲ
တော်တော်အမြင့်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။

သူသည် လေထဲမှ လက်နှစ်ဖက် ခြေနှစ်ဖက်စလုံးကို ဆွဲ
တန်းလိုက်ပြီး ဒိုင်စင်ထိုးလိုက်သလို ဝက်ဝံလီရှင်းရှိရာသို့ တည်
တည်မတ်မတ်ကြီး ထိုးဆင်းလိုက်ပါသည်။ သူ၏ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုး
ဒိုင်စင်ထိုးဆင်းပုံမှာ မြား၏ ဗွဲသဏ္ဌာန်ဖြစ်ပါသည်။ လျင်လည်
လျင်မြန်လိုက်ပါသည်။

လှုပ်ရှားမှုပြင်းထန်လှသဖြင့် ဝက်ဝံလီရှင်းမှာ ကြိုးကွင်းတစ်
သားရေကြိုးအား ဘာလုံးပြုချိန်မရလိုက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကို
လှဲချလိုက်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်ပါသည်။

သို့ရာတွင်

“ဝန်း -”

“မြန်း -”

“ဗြီ -”

“အား -”

ခြင်သို့လက်သည်းချက်များသည် လီရှင်း၏ ကိုယ်ပေါ်မှ
ဝက်ဝံရေကို စုတ်မြှုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ရင်ဘတ်အသားများအထိ
စိုက်ဝင်သွားပြီး သွေးချင်းချင်းနီရဲသွားတော့သည်။

လီရှင်းမှာလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိပါသည်။ တော်မူတန်နဲ့ သိုင်း
သမားမဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် လိကျနေစဉ်မှ လက်ထဲရှိ သားရေ
ကြိုးကိုပစ်မြှောက်စေ့ယမ်းလိုက်ရာ -

“ဦး -”

“အင့် -”

ကြိုးကွင်း၏ ကွင်းလျောနှစ်ဖုံက တန်တန်သူ၏ ညာခြေနှင့်
ညာလက်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖမ်းချုပ်မိသွားလေ၏။ တန်တန်
သူမှာ ညာခြေ ညာလက် အစွပ်ခံလိုက်ရပြီး ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရရာ
ဝန်းသနဲ ပြတ်ကျသွားလေတော့သည်။

လီရှင်း၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ကျသွားခဲ့သဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည်
လုံးဝ တွေ့ဝေသွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြပါ
သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သွေးသံရဲရဲ ထွက်လာကြပါသည်။ ထို့
ကြောင့် မြင်ကွင်းမှာ သည်းတုန်တုန်မြစ်ရော ကောင်းလှတော့သည်။
ကျောက်မြင်သို့ တန်တန်သူနှင့် ဝက်ဝံလီရှင်း -

သူတို့နှစ်ဦး သတ်ပုတ်ပုံကို ကြည့်ပါက ခြင်သို့တစ်ကောင်နှင့်
ဝက်ဝံတစ်ကောင် သတ်ပုတ်နေသကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။ သူတို့သည်
လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသဖြင့် မည်သူက မည်သည့် သိုင်းကွက်
သုံးပုန်းမသိကြတော့သေး။ ပရိသတ်သည် မည်သည့်သိုင်းကွက်ကို
သုံးပုန်း မခန့်မှန်းတတ်တော့။

မြေပြင်မြင့်ပေါ်တွင် လီရှင်းနှင့် တန်တန်ချွေးတို့ ပူးကပ်သတ်
မြတ်နေကြသည်။ မည်သည့်သက်ကွက်ဖြင့် သတ်မှန်းမသိကြတော့
ချေ။ အစီအစဉ်ကြေညာသူနှင့် ခိုင်လုံကြီးလှသောသူတို့ကလည်း သည်
အတိုင်းပဲ ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ငုံ့ကြည့်နေကြသည်မှာ အဆို
မဆိုသာပါ။ ကြိုက်သည့်နည်းနှင့် ကြိုက်သလို တိုက်ခိုက်နိုင်သည်ဟု
သူတို့က ကြေညာထားသည် မဟုတ်ပါလား။

လီရှင်းနှင့် တန်တန်ချွေးတို့ကတော့ ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်
သတ်မြတ်နေဆဲ။ ပရိသတ်ကြီးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေသည်။
တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြတော့။ စောစောကတော့ တန်တန်ချွေး
တန်တန်ချွေးဟု အော်ဟစ်နေသည့် လောင်းကစားသမားများလည်း
ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြချေ။

အဆိုအတော်ကြာ သတ်ပုတ်နေကြသည်။

ထိုစဉ် -

“ဝုန်း -”

“ပြောင်း -”

“အား -”

“အား -”

တိုက်ခိုက်သံများနှင့်အတူ အော်သံများ တစ်ပြိုင်နက် ထွက်
ပေါ်လာသည်။ ထိုအော်သံများနှင့်အတူ နှစ်ယောက်လုံး လူးလွန်
ကာ ငြိမ်သက်သွားကြလေတော့သည်။ ခိုင်လုံကြီးနှင့် အစီအစဉ်
ကြေညာသူတို့က စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ နှစ်ယောက်လုံး
အသက်ပျောက်နေကြပြီ။

ကျောက်ခြင်သို့ တန်တန်ချွေးမှာ လည်ပင်း၌ ကြိုးကွင်းစွပ်
နေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ပါးစပ်သံမှ သွေးများအနီလွက်ဖို့
လေ၏။ လက်နှစ်ဖက်မှာလည်း အနိုးအဆစ်များ မြတ်ထွက်ကာ
တန်းလန်းကွနေသည်။ ညာခြေထောက်မှာလည်း အဆစ်မြတ်
လက် ခိုလေ၏။ လောင်းကစားသမားများ အားပေးခဲ့သော တန်
တန်ချွေးကား ပုံပျက်ပန်းပျက် သေဆုံးနေလေပြီ။

ဝက်ဝံလီရှင်းကိုကြည့်ပါ။

မုက်နာနှင့် ရင်ဘက်တစ်ခုလုံး သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် မြင်
မကောင်း၊ ရှုပ်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ခမျာလည်း
အသက်ထွက်နေစွာပါပြီ။

အစီအစဉ်ကြေညာသူက ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ကြေ
ညာလိုက်သည်။

“နှစ်ယောက်လုံး အနိုင်မခံ အနှံ့မပေးဘဲ ယှဉ်ပြိုင်ကြပါ
တယ်။ နှစ်ယောက်လုံး သေဆုံးသွားကြပါပြီခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့်
ဒီပွဲကို သရေပွဲအဖြစ် သတ်မှတ်ပါမယ်။

“ဟာ -”

အနီးကပ် ပရိသတ်ကသာ သူတို့ သေဆုံးသွားကြပြီကို သိ
သည်။ အဝေးမှပရိသတ်သည် မသိချေ။ ထို့ကြောင့် ဟာခန့်ဖြစ်
သွားကြသည်။ ထို့နောက် ပရိသတ်သံမှ ဝေဖန်ချက်မျိုးစုံ ထွက်
လာတော့သည်။

တန်တန်ချွေးဘက်မှ လောင်းထားသူများမှာ မကျေနပ်
ပွစ်ပွစ်မြစ်ကုန်သည်။ ဝက်ဝံလီရှင်းဘက်ကတော့ ကျေနပ်သည်။
သူတို့ဘက်မှ မနှိုးပဲကိုး။

၅၆ ● ကဏ္ဍသိုက်နေလင်းအောင်

သိုင်းကရာဇ်စံရပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၅၇

အချို့ကား စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထပြန်ကြသည်။

အချို့ကား သွေးသံရဲရဲကို မကြည့်စွဲသဖြင့် ပြန်သွားကြသည်။

ထိုသို့ ထပြန်သွားသူများထဲတွင် ကုန်သည်လူတန်းစားဖြစ်ပုံ ရသည့် သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသော မိသားစုလည်း ပါဝင်သည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့၏သားဟု ယူဆရသည့် လူငယ်တစ်ယောက်တည်း။

“ကဲ - ပြန်ကြစို့”

“ပြန်တာပဲကောင်းပါတယ်”

အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ကို မည်သူမျှ သတိမထားမိကြချေ။

• • •

သိုင်းပညာသင်ကျောင်း

ကုန်သည်နှင့်တူသော အမျိုးသားက လူငယ်ကလေးအား ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမြိုင်ပွဲအို့ ကြည့်ဖူးသလား လူလေး”

မခင်မြိုင်ကြောင်း သူ့ကားက သက်သေပြနေသည်။ မခင်မြိုင်သူသည် မြင်းရထားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းသည်။ သားမြိုင်သူသည် မိခင်မြိုင်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ဖိုတိုင်နေသည်။

“မကြည့်ဖူးပါဘူး မေမေရယ်၊ သိပ်ရက်စက်တာပဲနော်၊ သတ်လိုက်ကြတာများ တိရစ္ဆာန်တွေကျနေတာပါ၊ နှစ်ယောက်စလုံး တိရစ္ဆာန်စိတ် ဝင်နေပုံရတယ်”

“တိရစ္ဆာန်စိတ်ဝင်တာလဲ မပြောနဲ့လေး သူတို့က တိရစ္ဆာန်နာမည်တွေ ယူထားကြတာကိုး၊ ခုဒီ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အမည်ကွန်တွေ သူတို့မှာ ခွဲနေကြတာပေါ့၊ တစ်ယောက်က ကောက်ပြသိုတဲ့၊ တစ်ယောက်က ဝက်ဝံတဲ့၊ ကဲ - ကောင်းကြသေးသလားကွာ”

၅၈ ၊ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မခင်မြစ်သုက ခုင်းလင်း ပြောပြလိုက်၏။ သူ ခုင်းပြသည့် မှာလည်း မှန်သည်။ တန်တန်ချွေသည် ခြင်္သေ့အပူအကျင့်ကိုယူပြီး တိုက်ခိုက်သည်။ လိမ္မော်သည် ဝက်စံအပူအကျင့်ကိုယူပြီး တိုက်ခိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ သူတို့ နာမည်တွေက တိရစ္ဆာန်နာမည်တွေပဲ”

လူငယ်ကလေးက ပြောလိုက်သည်။

ဆိုလူငယ်ကလေးကို မှတ်မိကြပါလိမ့်မည်။ သူကား အခြားသူမဟုတ်ပါ။ စန်ချီယာကလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်သည်နှင့်တူသောလူမှာ ကျန်းစီးမုံဖြစ်၍ သူ့စန်းမှာ ကျင့်စီမေပင်ဖြစ်ပါသည်။

“လူကလေး၊ သိုင်းလောကထဲက အလေ့အထအမျိုးမျိုးနဲ့ တိုက်ခိုက်ပုံ သိုင်းကွက်တွေကို ပြခင်လို့ ဒီကိုခေါ်လာတာပဲ”

ကျန်းစီးမုံက ပြောလိုက်၏။

“သိုင်းလောကမှာ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့အတူကိုယူပြီး တိုက်ကြတာဟာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူက တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သွားတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

ကျန်းစီးမုံက ပေးလေ၏။

“သားကို ဒီမြိုင်ပွဲကို ခေါ်ပြခဲ့တယ်။ အဲဒီလူနှစ်ယောက် အသုံးပြုတိုက်ခိုက်သွားတဲ့ တိုက်ကွက်တွေကို လူကလေး မှတ်မိခဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - သား သေသေချာချာ မှတ်ထားပါတယ်။ ဟို

သိုင်းကထုတ်စံရပ်ကွာ (၅) ၅၉

ကျောက်ခြင်သို့မဲ့ တိုက်ကွက်တွေဟာ ကြမ်းတမ်းပြီး လျင်မြန်ပါတယ်။ ကြမ်းတမ်းတာကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြမ်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတိုက်ကွက်တွေမှာ ဟာကွက်တွေမို့နေပါတယ်”

ကျန်းစီးမုံ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။

“ဝက်စံကြီးကတော့ အတွက်မေ့မယ်၊ ထောင့်စေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတိုက်ကွက်ကနေတယ်၊ လူတွေက ခြင်္သေ့ကြီးကို ဝိုကြွက်တာပေါ့။ သူက မြန်တာကိုး။ အပေါ်ယံကြောမှာတော့ အမြင် သိပ်ကောင်းနေတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ့နာမည်ကို ဝိုပြီးခေါ်ကြတာ”

“အင်း - လူကလေး မဆိုးပါဘူး။ ဒါလောက်သိရင် သာမန်လူတွေအတွက် ပြည်စုံပါပြီ။ ဒါပေမယ့် လူလေးအဖို့တော့ ဒါနဲ့ မပြည့်စုံသေးဘူး”

ကလေးငယ် စန်ချီယာက မော့ကြည့်လေ၏။

မြင်းရထားသည် မြို့ထဲသို့ မောင်းဝင်လာလေ၏။ မြို့ထဲတွင် လူစည်ကားနေသည်။

“လူလေးကို သိုင်းပညာသင်ကြားပေးရာမှာ သိုင်းပညာနဲ့ အခြေခံသဘောတရားတွေနဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို ပူးတွဲသင်ကြားပေးနေတာ လူလေးအသိပဲ။ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် ဒါလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးပါဘူး”

မြင်းရထားသည် မြို့ထဲသို့ မောင်းဝင်လာပြီဖြစ်၍ လူသူလေးပါးကို မတိုက်ခိုက်မိရအောင် သတိထား၍ မောင်းနှင်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် စကားမပြတ်သွား၏။

ကျင့်စီမေကား ဘာမျှဝင်မမြောပေ။ စန်ချီယာကလေး၏

၆၀ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဆံပင်များကို တယုတယ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ထိုသို့ ပွတ်သပ်ပေးနေရသော်လည်း ပီတိဖြစ်နေဟန်မရှိ။

“သိုင်းလောကထဲကို တိုးဝင်လေ့လာခဲ့တာ လိုအပ်တာပဲ။ သိုင်းလောကမှာ အထက်လမ်းသိုင်းလောကသားနဲ့ အောက်လမ်း သိုင်းလောကသားဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိနေတာကို သားသိတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားနဲ့ အနက်ရောင် သိုင်းသမားပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေကိုတော့ သား အထိတွေ့ဖူးတယ်။ ဘယ်နေရာမှာမှမဆို အထက်လမ်းရိုက်သား သိုင်းသမားတွေဟာ လူကောင်းသူကောင်းတွေအတိုင်းပဲ သွားသွားလာလာ လုပ်နေကြတာပဲ။ ထိပ်စာနိုး အထက်လမ်းသိုင်းလောကသားတွေသာ လျှို့ဝှက်ဝှက် နေကြတာ”

မြို့လယ်လမ်းမကြီးအလယ် မြင်းရထားကို မောင်းနှင်နေရသည်။

“ခါကြောင့် သားကို အောက်လမ်းသိုင်းလောကသားတွေနဲ့ ထိတွေ့စေချင်တယ်။ ဒီမြို့ပွဲဟာ အောက်လမ်းသိုင်းလောကသားတွေနဲ့ မြိုင်ပွဲပဲ။ ဒီနေရာကို အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေပဲ လာကြမယ်။ အထက်လမ်း သိုင်းသမားတွေတော့ လုံးဝမလာကြပါဘူး”

“သားကို ရောင်လံင် ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ဖြစ်ဖြစ် ကွမ်ကျွမ်ရှား ကျောင်းတော်ကြီးမှာဖြစ်ဖြစ် အပ်မပေးတော့ဘူးလားဟင်။ သားဒီကျောင်းတော်ကြီးမှာနေချင်တယ်”

စန်နီယာကလေးက ပူဆာသည်။

“အတော့်နီးကတော့ စိတ်ကူးရှိတာပဲသားရယ်။ လူကလေး

သိုင်းအကုန်အစုံရပ်ပုံကွာ (၅) ● ၆၁

ကို ကွမ်ကျွမ်ရှား ကျောင်းတော်မှာ အပ်မို့ ကြိုးစားရင်း အယ်လိုမြန်မုံတယ်ဆိုတာ သားအသိပဲ။ သုံးနှစ်သုံးမိုးကြီးများတောင် သူတစ်ပါး လက်အောက်မှာ ကျွန်ခံခဲ့ရတဲ့သားအဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက် ရင်နာစရာကောင်းသလဲ။ မေမေတော့ သတိရတိုင်း ရင်နာတယ်ကွယ်”

ကွမ်ကျွမ်ရှားကလည်း ဝင်ပြောလာသည်။

“သားရယ် - ဒီအဖြူရောင်ကို မြန်မြန်မေတ္တော်ချင်ဘူး သားရယ်။ လုံးဝဆိုလုံးဝ မေတ္တော်ချင်ပါဘူး”

ကျွန်းစီးမုံကလည်း စကားမပြောတော့ပါ။ မြင်းရထားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနှင်နေပါသည်။

ကျွန်းစီးမုံ တကယ်ရင်နာနေကြောင်း စန်နီယာကလေး သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူကလည်း ထပ်မပြောတော့ပါ။ တိုင်ပေမြို့မှမင်းများကိုသာ ငေးမောကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာတော့သည်။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်းစီးမုံ စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ သူတို့အနေဖြင့် စန်နီယာကလေးအား သိုင်းပညာသင်ကြားပေးရာတွင် ရောင်လံင်ကျောင်းတော်နှင့် ကွမ်ကျွမ်ရှားကျောင်းတော်တို့သို့ နာမည်ကြီးလှသော အဓိကရကျောင်းတော်ကြီးများတွင် စန်နီယာကလေးကို အပ်နှံလိုတော့ပါ။

အကြောင်းမို့ပါသည်။

ဤလိုကျောင်းတော်ကြီးများတွင် တိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်များ အများဆုံး စုစည်းနေကြပါသည်။ ထိုသိုင်းပညာရှင်များသည် မည်သည့်တပည့် ကောင်းသည်၊ မည်သည့်တပည့် မကောင်းသည်

၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သည့်တပည့် အရည်အချင်းမရှိဆိုသည်ကို ကောင်းစွာ အတံမြတ် ခန့်မှန်းနိုင်စွမ်း ရှိကြပါသည်။

ထိုအခါ ဇန်နီယာ မည်သို့သော ကလေးဖြစ်သည်။ သိုင်းလောကမှ စိတ်ဝင်စားနေသည့် ပါရမီခွင်ကလေးဖြစ်သည်ကို တန်နေမဟုတ် တစ်နေ့ သိရှိသွားမည်။ အဆိုပါ ပညာရှင်ကြီးများမှာ အထက်လမ်းပညာရှင်ကြီးများဖြစ်သော်လည်း ဇန်နီယာကလေးမှာ သိုင်းလောက စကားပြောမည်ကို သိရှိသွားပါက စိတ်မပောက် ပြန်ဟု မပြောနိုင်။ သူတို့ယပေါ်မှ စက်လက္ခဏာများကို ရှာဖွေနိုင်သည်။ ဤသို့ဆိုပါက ဇန်နီယာကလေးတွင် အန္တရာယ်မကင်း။

နောက်ဆုံးတွင် ကျန်းမီးပုံပင်လျှင် အခြေခံသိုင်းပညာများကို စနစ်တကျ သင်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျန်းမီးပုံ တတ်မြောက်ခဲ့သည့် အဆင့်သည်ပင်လျှင် နည်းနည်းနောနောမဟုတ်သေး။

စွာလေခနဲက ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် အကြံပေးခဲ့သည်။ သူတို့ယ တိုင်ကလည်း ကမ္ဘာဦးလူ ဟုကွမ်းသင်ပေးထားသည့် သိုင်းကွက်များကို သင်ကြားပေးမည်ဟု ကတိပြုထားသည်။

အခြေခံသိုင်းပညာများ ရင့်ကျက်လာလျှင် သိုင်းလောက ထဲသို့ ဓလေ့တိုပြီး ပညာတစ်ဆင့်တက်ခိုင်းမည်ဟု ကျန်းမီးပုံ ကြံစည်ထားသည်။ ဤနည်းသည်သာ ဇန်နီယာကလေးအတွက် စိတ်အချဆုံးနှင့် အလုံခြုံဆုံးနည်းဖြစ်သည်ဟု ကျန်းမီးပုံ တွက်ဆထားသည်။

ယခု ဤအတိုင်းပင် ကျန်းမီးပုံက သင်ပေးနေသည်။ နှစ်နှစ် ကျော်ပြေးလေပြီ။

သိုင်းကလေး၏စိတ်ပုံ (၅) ❀ ၆၃

ဇန်နီယာမှာ အသက်ဆယ်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ လူပျိုပေါက်စ ပြခဲ့ပြီ။ ပါရမီခွင်ခြင်းကြောင့် သိုင်းပညာကို အချိန်တိုတိုအတွင်း နှုတ်စပ် ပေါက်မြောက်ခဲ့ပြီး တော်စွာတန်ခိုး သိုင်းသမားထက် ဇန်နီယာကလေးက သာလွန်နေပေပြီ။

ကျန်းမီးပုံတို့လင်မယားသည် တစ်နေရာတည်းတွင် အခြေတကျ မနေထိုင်ကြတော့ပါ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အသွင်အမျိုးမျိုး အစအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲ၍ နေထိုင်ကြပါသည်။ ဤသို့ နေထိုင်နိုင်ရန် သခင်ကြီး တာဝင်ကုက ဇိန်ရွှေရတနာ အမြောက်အမြား ထားသွားခဲ့ပါသည်။

သူတို့သည် တစုတ်ပြည်အနှံ့အပြား သွားလာနေထိုင်ကြသည်။ ထိုသို့သွားလာရာတွင် ချစ်အမျိုးမျိုးဖျက်၍ သွားလာကြသည်။ ချစ်ဖျက်ခြင်းမပြတ်သလို သိုင်းလေ့ကျင့်မှုကလည်း မပြတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် ဇန်နီယာကလေးကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဇန်နီယာကလေးကလည်း စိတ်ဝင်တစား အားကြီးမာန်တက် သင်ယူသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဇန်နီယာ ပညာသင်ယူရာ ကျောင်းတော်မှာ ကျွန်ုပ်တို့အားကျောင်းတော် တစ်ခုတည်း မဟုတ်တော့ပါ။ အပြော ကျယ်လှစွာသော တစုတ်ပြည်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ အမျိုးမျိုး အထွေထွေသော သိုင်းလောကကြီး ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးပင် ဇန်နီယာကလေးအတွက် ကျောင်းတော်ကြီး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

♦ ♦ ♦

စောရသုဒ္ဓိ

စန်ချီယာတို့မိသားစုသည် ထိုတစ်နေ့တာကို တိုင်ပင်ပြီးမှ
မှာပင် ကုန်ဆုံးစေခဲ့ပါသည်။ ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်မှာ အေးအေး
ဆေးဆေး ကုန်ဆုံးစေခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပေ။

စားသောက်ဆိုင်များသို့ ဝင်သည်။ အထူးသဖြင့် လောင်
စကားတိုင်းများ၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြသည်။

ဤတွင် လူဆိုးသူနီး လူရွှင်လူပွေများနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ရသည်။
ရန်ပွဲများနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြသည်။ ထိုရန်ပွဲများကို ကျန်းမီးပုံတို့က
ထိပ်တိုက်တွေ့ပစ်သည်။ ထိပ်တိုက်ခြေခွင်းသည်။

ထို့ကြောင့် လူအများက သူတို့ကား မကြာခဏ တွေ့ရတတ်
သည့် ငွေအသုံးအဖြုန်းကြီးပြီး ရမ်းရမ်းကားကား နေထိုင်တတ်
သည့် ကြေးရတက်မိသားစုဟု ထင်နေကြသည်။ ရန်ပွဲများကို အနီး
ယူမြေ့ရှင်းပစ်တတ်ကြသည်ကိုလည်း အထင်ကြီးကြသည်။

ကျန်းမီးပုံနှင့် ကွင်းတိမေ တို့ကလည်း ဟုတ်ပါသည်။ သက္ကရာဇ်
လုပ် သရုပ်တူကြသည်။ သူတို့နေထိုင်ပြောဆိုမှု ဟန်ပါသဖြင့်
အားလုံးက ရမ်းကားသည် မိသားစုဟု ထင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။
သူတို့သည် ကြောင်နက်လောင်းကစား ဝေဟာကြီးတွင်
နောက်ဆုံး အချိန်ဖြုန်းခဲ့ပြီးမှ သူတို့တည်းခိုသည့် အဆောင်သို့
ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ပြန်လာသည့်အချိန်မှ ညဉ့်အတော်နက်
နေလေပြီ။

“သား - ဒီလောင်းကစားတွေကို သား စိတ်ဝင်စားဖို့ မလို
ဘူးနော်။ လူရွှင်လူပွေ လူပေလူတေတွေနဲ့ သားတွေ့ရအောင်လို့
ပေးပေးတို့က ဝင်ကစားနေတာ။ ဒီလူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရမှ
ဒီလူတွေနဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို သိမယ်ဆိုပြီး ပေးပေးတို့က တမင်
ဝင်ကစားနေတာပါ။ သား - သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“ပေးပေးတို့မှ ဒီလောင်းကစား ဝင်ကစားတဲ့အကျင့်မှ မရှိ
တာပဲ ပေးပေးရယ်။ သား သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ခါမှ တိုသားကွ”
ကျင့်စံမေက ကလေးကို ငုံ့နှိုးလိုက်သည်။
ကျန်းမီးပုံက

“သား သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒီပြီမှာ လူရွှင်လူပွေ ခုခေါက်
သမားတွေစုံတယ်။ ဒီပြီကို တမင်လာတာ။ ခါမှလဲ သား အတွေ့
အကြုံရုံအောင်လို့ပါ အခုကြောင်နက်ဝေဟာမှာ ငွေအများကြီး
ပျိုးပွားခဲ့တယ်။ ပေးပေးတို့ နှိုးပလေ့ရဲ့။ နှိုးရတာ အကြောင်း
လို့ သားအတွေ့အကြုံ များများရဖို့သာ အကြောင်းမရှိတယ်”

၆၆ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“သား သဘောပေါက်ပါတယ် မေမေ”

ကျန်းစီးမဲ့တို့သည် မြင်းရထားနှင့် တည်းခိုဆောင်သွားပြီး လာကြ၏။ သူတို့သည် “ငွေရောင်ပန်းပွင့်” တည်းခိုဆောင်၌ တည်း ခိုနေကြရာ သူတို့ပြန်လာချိန်တွင် တစ်ဆောင်လုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေလေပြီ။

မြင်းရထားကို သိမ်းဆည်းပြီးနောက် အဆောင်တွင်းသို့ တလာရာ အဆောင်ဝမှလူငယ်သည် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလေ၏။ အဆောင်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“လူတွေအားလုံး အိပ်ကုန်ပြီနဲ့တူတယ်”

ကျန်းစီးမဲ့က လူရွယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုကားကို ခြွေလိုက်၏။

အစောင့်လူငယ်က ခိုခိုသေသေနှင့်ပင်

“ဟုတ်ကဲ့ - တချို့ကတော့ စားသောက်ခန်းထဲမှာ အရက်သောက်နေကြတုန်းပါ။ အဲဒီလူတန်းစားကတော့ အမြဲတမ်း ခိုနေပါတယ် ခင်ဗျား တချို့ကတော့ အိပ်ကုန်ပါပြီ။ သူဌေးမင်းသောက် ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် လာပို့ပေးပါမယ်”

“နေပါစေကွာ၊ ကျေးဇူးပါ။ သောက်ချင်ရင် ငါ့ဘာသာ စားသောက်ခန်းထဲ ဆင်းသောက်ပါမယ်”

ကျန်းစီးမဲ့သည် အစောင့်လူငယ်၏လက်ထဲသို့ ငွေတစ်စောင်ပေးခဲ့ပြီး မိမိတို့အခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့၏။ ကျွတ်စိမေနှင့် ဓနိဇီယာတို့လည်း လိုက်တက်သွားသည်။

တည်းခိုဆောင်သည် အထပ်နှစ်ထပ်ရှိသော တည်းခိုဆောင်

သုံးဆူကတည်းခိုရုံပဲလွှာ (၅) ● ၆၇

မြစ်ပါသည်။ များသောအားဖြင့် တည်းခိုဆောင်များသည် အထပ် နှစ်ထပ်ရှိသည်က များပါသည်။

သူတို့ တည်းခိုနေသည့်အခန်းသည် အပေါ်ထပ်တွင် တည်ရှိသဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်ခြင်း မြစ်ပါသည်။ အပေါ်ထပ် လှေကားထိပ်တွင် စက္ကူဖိပ်အိပ်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသဖြင့် အလင်းရောင် မဝိမြင်ပါ။ အလင်းရောင် ခပ်ဝေးဝေးသာ ရှိပါသည်။ ညဘက်တွင် အလင်းရောင်ခပ်ဝေးဝေးရှိသော ဖိပ်ကဲ့သို့ ချိတ်ဆွဲထားမြဲဖြစ်ပါသည်။ သို့မှသာ တည်းခိုနေသည့် လူများကို သေသေချာချာ မမြင်ရဘဲ ရှိပါမည်။ ထိုသို့ အလင်းရောင် အနည်းငယ်ရှိသဖြင့် အခန်းစာရာတွင်လည်း အထောက်အကူဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းစီးမဲ့က ဓမ္မဆုံးမှတက်၍ ကျွတ်စိမေက နောက်ဆုံးမှတက်သည်။ ဓနိဇီယာကလေးကို အလယ်ကထားပါသည်။ သို့မှသာ ဓနိဇီယာကလေး လုံခြုံမည်ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကျန်းစီးမဲ့နှင့် ကျွတ်စိမေတို့သည် ဓနိဇီယာကလေး လုံခြုံရေးကိုသာ ဦးစားပေးကြပါသည်။ ရန်သူများသည် ဓနိဇီယာကလေးကို တိုက်ခိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွတ်စိမေ သို့မဟုတ် ကျန်းစီးမဲ့ကတည်း တိုက်ခိုက်နိုင်ပါသည်။

လှေကားထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ကျန်းစီးမဲ့သည် မိမိအခန်းဘက်သို့ ဖုတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင် -

“မြောင်း -

“သူခိုး - သူခိုး - သူခိုး”

၆၈ ● တက္ကသိုလ်နေလင်အောင်

သတ်ပုတ်သံများ၊ အော်ဟစ်သံများ၊ စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ အော်ဟစ်သံက မိန်းမသံ။

ကျန်းစီးမုံတို့သည် မိမိနှင့်မဆိုင်သောကိစ္စဖြစ်၍ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ တော်ကြာ မြေခွင်းမိပါက ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့် ဆိုသလို အမြစ်မျိုးကို ကြုံတွေ့နိုင်ပေသည်။

ကျန်းစီးမုံတို့အခန်းဧည့်တွင် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသည်။ မီးရောင်ကမိုန်သဖြင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိကွဲချေး၊ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာသည်။

ကြည့်ရသည်မှာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် အချင်းများနေပုံရသဖြင့် ကျန်းစီးမုံသည် ပြေးလွှားသွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင်မ - လွတ်စမ်း”

“မလွတ်ဘူး သူဦး - နင်သူဦး”

“ဒီ”

“အမယ်လေး -”

သက္ကရာဇ်တစ်ခုသည် ဘေးနှင့်ငွေ့ယမ်းလိုက်ရာ ဘေးရောင်မွှေးခနဲလက်သွားသည်။ လုံးထွေးမက်ယမ်းနေသော အမျိုးသမီးလည်း အော်ဟစ်ကာ ကွာကျသွားသည်။ ဘေးမြင့်တွက်ပြီး ထိုသက္ကရာဇ်သည် ပြတင်းဝမီမှ ခနဲထွက်ပြေးသွားလေ၏။

ဆူညံဆူညံ အသံများကြောင့် အဝေးအခန်းမှ လူများလည်း နိုးလာကြသည်။ တံခါးများကို ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။ မေးမြန်းစုံစမ်းကြသည်။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားသုံးယောက်သည် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာသည်။

သိုင်းခက်ရပ်ရပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၆၉

ကျန်းစီးမုံမှာ လဲကျနေသော လူမိန်သက္ကရာဇ်ရှိရာသို့ လှည့်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ဓမ္မထူရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား”

မိန်းကလေးဖြစ်နေ၍ ကျန်းစီးမုံမှာ ထူပေးရန်ခက်သွားသည်။ ကျင့်တိမ်မကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဓမ္မထူပေးစေသည်။ မိန်းကလေးက သူလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဆွေးခဲရဲ သဲခဲရဲနှင့်။

“လက်မောင်းကိုထိသွားသလားဟင်”

ကျင့်တိမ်မက မေးမြန်းလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ သူ ဘေးခိုင်းသွားတာ ခွပ်ထိသွားတယ်၊ ခက်ရာကမနက်ပါဘူး၊ အပေါ်ယံကြောတင် ထိသွားတာ”

ကျန်းစီးမုံ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ မီးပုံး၏မီးရောင်က ပူနီဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ - ဒါ အယ်သုလ်”

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် အမောတကော နောက်လှည့်၏။

“ဟင် - နင် ဆွန်ဇွားပါ၊ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“အယ်လိုမြစ်တာလဲ - ပြောစမ်း”

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်သည် မိန်းကလေး ထိခိုက်သည့်ခက်ရာကို မမေးမြန်းချေး၊ မြစ်ပုံပျက်ပုံ အကြောင်းခြင်းရာကိုသာ မေးမြန်းသည်။ အမှန်မှာ မိန်းကလေးထိခိုက်သည့်ခက်ရာကို မေးမြန်းသင့်၏။

“ဒီ - ဒီလိုပါ”

အမျိုးသမီးက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်မြင့် မြေသည်၊ ဤတွင်

၇၀ ❀ စက္ကသိုက်နေလင်းအောင်

ကျန်းစီးပုံက -

“သူမှာ ခက်ရာရထားတယ်ဗျ၊ ဒါကို အရင်ဆုံးကုသဖို့လိုတယ်၊ ခင်ဗျားမေးတာက သူ့ခက်ရာကို ဆေးထည့်ပြီးမှ မသင့်တာဗျ”

“ခက်တာပဲ၊ သူငွေမင်းက ကျွန်တို့ဆီမှာ ဆေးဝါးနှိတ်ယူထင်ပြီး ဒီကေားကို ပြောတာပါ၊ ကျွန်တို့ဆီမှာ ဘာဆေးဝါးမှ မရှိဘူးခင်ဗျ၊ သမားတော်ဆီ ခိုလိုက်တာပဲ၊ ခု - အချိန်မတော်ကြီးဆိုတော့ ဘယ်သမားတော်ဆီ ခိုမလဲ”

ကျန်းစီးပုံ သဘောပေါက်သွားတော့သည်။

ဤအမျိုးသမီးသည် ဤတည်းခိုဆောင်၌ အပိုင်းအစေတပ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ရမည်။ တည်းခိုခန်းပိုင်ခွင့်အနေဖြင့် အပိုင်းအစေတပ်ယောက်အတွက် ငွေကုန်ကြေးကုန် မခံနိုင်၊ ပြဿနာဖြစ်မခံနိုင်ဟူသည့်သဘောပင်။ ထိုမိတ်ဓာတ်မျိုးမှာ တည်းခိုခန်းပိုင်ခွင့်တိုင်းတွင် ရှိသည်။ ဤသည်ကို ကျန်းစီးပုံလည်း သိရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းစီးပုံက -

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဆေးဝါးအပြည့်အစုံ ပါလာပါတယ်၊ ဒီမိန်းကလေးကို ကျွန်တို့ပဲ ကုသပေးလိုက်ပါမယ်၊ ကဲ - ကဲ - ကဲ ကလေးမ အခန်းထဲကိုဝင်ပါ”

“ဟာ - သိပ်အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကေးဇူးပါပဲ သူငွေမင်းရယ်၊ သူငွေမင်းတို့ ကူညီလိုက်တော့ သူ့ကို သမားတော်ဆီ မပို့ရတော့ဘူးပေါ့၊ သမားတော်ဆီပို့လဲ မနက်ကျမှပို့နိုင်မှာပါ”

တည်းခိုခန်းပိုင်ခွင့်က အားရပေါ့ရပြောလိုက်လေ၏။ သူ

သိုင်းကုန်စိတ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၇၁

သဘောကုသွားလေပြီ ကုသည့်ပိုက်ဆံကို ချန်ခွားလေလေမှ မြတ်စကားကခြင်းလည်း မပြုရတော့ပေ။

“နေကြပါဦး၊ ကျွန်မ ခက်ရာက မပြောပလောက်ပါဘူး၊ သူငွေမင်းတို့သာ အခန်းကို စစ်ဆေးကြပါဦး၊ အခန်းထဲမှာ ဘာပစ္စည်းများ ပျောက်ခဲ့သွားသေးသလဲလို့”

ချန်ခွားက သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟင် - ကျွန်တို့အခန်းကို ဒီသူမီးကဝင်တာလား”

ကျန်းစီးပုံ ခေါင်းစောက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူငွေမင်းတို့ အခန်းကိုပါ၊ ဒီသူမီးက လူလည်း

သူငွေမင်းတို့အခန်းကိုမှ သူက ဝင်ခိုးတာ”

“မသိပါဘူး၊ ကျွန်တို့က ကျွန်တို့အခန်းထဲကို ဝင်တယ်လို့ မထင်ဘူး၊ တခြားအခန်းထဲကိုဝင်တာလို့ ထင်ထားတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး - သူငွေမင်းတို့အခန်းကိုဝင်တာပါ”

သည်တော့မှ တည်းခိုခန်းပိုင်ခွင့်က ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ - ကဲ - မြစ်ပုံဖျက်ပုံကို ပြောစမ်းပါဦး၊ အစောနေ

ပြောပေါ့”

ကျင်ဖိမေက ချန်ခွား၏လက်မောင်းကို အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် ဧည့်နေောင်ပေးလိုက်၏။

ခက်ရာကို အသေအချာမကြည့်ရသေးမီ သွေးမလွန်စေရန် ပတ်တီးစည်းနှောင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ချန်ခွားက တောင်ပြောသည်။

“ကျွန်မက လူရှင်းတုန်းမှာ သန့်ရှင်းစေလုပ်ဖို့ ပေါ်တက်

၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

လာတာပါ။ အပေါ်ထပ်မှာက တည်းခိုတဲ့လူတွေများတယ် မဟုတ်လား။ စါကြောင့်ပို့ပါ”

သူက ကျန်းစီးပုံအား မေးသြော့ရင်း -

“ဟောဘီသူဌေးမင်းရဲ့ အခန်းမှာ လူတစ်ယောက် ပျာယ်ပျာယာနဲ့ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီလူက အခန်းတွေကို လျှောက်ကြည့်မတယ်။ ကျွန်မတတ်လာတာကိုတော့ သူ မတွေ့ဘူး”

သူမက ဆက်ပြောသည်။

“နောက်တော့ သူဌေးမင်းတို့ရဲ့အခန်းကို ဖွင့်တာပဲ။ ကျွန်က ရွှင် အာလုပ်မလို့လဲလို့ ကပ်မေးလိုက်တော့ သူလန့်သွားတယ်။ ကျွန်မအက်ကိုကြည့်ပြီး ဓားထုတ် ငြိမ်းခြောက်တော့တာပဲ။ ကျွန်မကို အသံမထွက်နဲ့ပေါ့”

“ဒီတော့ - နင်က ဝင်ပြီးလုံးရောပဲလား”

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ - လုံးရောဆိုပါတော့၊ သူမီး - သူမီး လို့လဲ ပါးစက အော်တယ်။ သူလဲ ကျွန်မကို ဓားနဲ့တွတ်လိုက်တယ်။ ပထမပိုက်မှာ တွတ်လို့မရပါဘူး။ နောက်ပိုင်းကျမှ ကျွန်မလက်က လွတ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာတင် ဓားနဲ့တွတ်တာပဲ။ နောက်ပြီး သူလဲ ထွက်ပြေးသွားတယ်”

ချွန်ရှားက ပြောလိုက်၏။

“တော်သေးတယ်။ နင့်လက်မောင်းကိုပဲ ထိလို့၊ ဒီပြင်နေရာမှာရင် မလွယ်ဘူး ကဲ - သူဌေးမင်း သူ့ကို ဆေးကုသေးမယ့်မဟုတ်လား။ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်သည်။

သိုင်အကုတ်စံရပ်ဂုံဂျာ (၅) ❀ ၇၃

“ဟုတ်ကဲ့ - ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျားတို့သွားနိုင်ပါပြီ။ သူ့ကို ကျွန်တို့ပဲ ဆေးတည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

ကျန်းစီးပုံက တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ကို အလိုမရှိတော့သဖြင့် နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်နှင့် သူလူသုံးယောက်လည်း ဝမ်းသာအားရ ဆင်းသွားကြသည်။

• • •

နဂါးပျက်စောင်း လိစွန်း

အခန်းထဲသို့ ကျန်းမီးပုံကို ဝင်ကြည့်သောအခါ ခြေရာလက်
ရာမပျက်ဘဲ တွေ့ရပါသည်။ သူမနားသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ပေ့ခွင့်
မရလိုက်ခင် ချန်စွားက တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပုံရပါသည်။

“အင်း - သူဝင်ဖို့ တံခါးဖွင့်နေတုန်း လူမီးသွားတာပဲ၊ သူ့ကို
ဟိုအခန်းကြီးက ဝင်လုံးလိုက်တာဖြစ်မယ်”

ခန့်ချီယာက ဝင်ပြောလာလေ၏။

ကျွတ်တီမေက ချန်စွားအား ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်အထိုင်ခိုင်း
လိုက်သည်။

“ခွင့်ခက်ရာကို ဆေးကြောပြီးမှ ဆေးထည့်ရမယ်၊ လူလေး
မေပေကို ရေနှည်းနည်းခပ်ပေးနော်”

ကျန်းမီးပုံက ဆေးတိတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့သည်
မီးပုံတိမ်မှ မီးအရောင်ဖြင့်သာ ခက်ရာကိုကြည့်ရှုကုသနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

အသိစိတ်ဓာတ်ရှိသည့် ချန်စွားကို ကျေးဇူးတင်သည့် စိတ်
ဖြင့် ကုသပေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“သားရေ - မီးဘိမ်းကို မီးထွန်းလိုက်စမ်းပါ။ အလင်းရောင်
အားနည်းလွန်းလို့ ဘာမှမမြင်ရဘူး”

ကျွတ်တီမေက ခန့်ချီယာအား ပြောလိုက်သည်။ ခန့်ချီယာ
ကလည်း ကျွတ်တီမေ၏ ဖမ်းမိန့်အတိုင်း မီးဘိမ်းကို မီးထွန်းညှိလိုက်
ပါသည်။

အလင်းရောင်သည် အခန်းထဲ၌လင်းထိန်သွားသည်။

ကျွတ်တီမေသည် ချန်စွားအား ယခုမှ သတိထားကြည့်မိ
သည်။ ကြည့်မိသည့်တစ်ခဏတွင် သူမ၏ မျက်လုံးအနံ့မှာ ပြန့်ကျယ်
သွားလေ၏။ ဟိုကြွခြင်းကြီးမှာဖြင့် မေးလေတော့သည်။

“ဟင် - နင် - နင် - လိစွန်း၊ လိစွန်း မဟုတ်လား”

ချန်စွားမှာ ဆတ်ခနဲတုန်သွား၏။ သူမသည် ကျွတ်တီမေကို
အသေအဆာကြည့်ရင်း -

“ရှင် - ရှင် အယ်သုလဲဟင်၊ ကျွန်မနာမည်ကို အယ်နယ်သီရ
တာလဲ”

ကျွတ်တီမေသည် ထိုအခါကျမှ သတိရပြီး သူမမျက်နှာ၌
မှန်မျက်ထားသည်များကို ပယ်ဖျောက်လိုက်ရတော့သည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း - ငါအယ်သုလဲလို့”

ကျွတ်တီမေက ပြောလိုက်သည်။

“ဟယ် - ကျွတ်တီမေ”

လိစွန်းသည် ကျွတ်တီမေအား ဝမ်းသာအားရ ရယ်မက်လိုက်

၇၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သည်။ ကျွန်တို့မလည်း ကျန်းမာပုံအတိုင်းလည်း -

“အစ်ကို - လိစွန်းကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ ကြာတော့ ကြာပြီ၊ ဆယ်ငါးနှစ်ကြီးများတောင်ရှိသွားပြီ”

ကျန်းမာပုံသည် လိစွန်းကို ကောင်းစွာမှတ်မိပါသည်။ သူသည် ကျွန်တို့မနှင့် စတင်ဆုံစည်းခဲ့စဉ်က ကျွန်တို့မအား လိစွန်းမထင်မှတ်ခဲ့ပြီး လိစွန်းအား ကျွန်တို့မဟုတ်မှတ်မှားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။ သည်တွင် အတိုးတိုးချွန်က သူ့အား ကျွန်တို့မနှင့် လက်ထပ်ရမည်ဟု ပြောသောအခါ သူသည် ဓနိဇီယာကလေး အတွက်သာဖြစ်၍ မျက်စိမှိုက် လက်ထပ်ရတော့မည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တို့မမှာ လှသောသူမဟုတ်ဘဲ မိန်းကလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် မဟုတ်ပါလော့။

ကျန်းမာပုံသည် လိစွန်းကိုတွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာပါသည်။

“နေခမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက အယ်လိုကနေ တိုင်ပေပြီ၊ ကိုရောက်လာတာလဲ”

ကျွန်တို့မနှင့် လိစွန်းတို့၏ ဇာတ်ချက်ကြောင့် ဟွမ်ဟိုမြစ်ဝှမ်းနှင့် တိုင်ပေမြို့မှာ မိုင်ထောင်ချီ၍ ကွာလှမ်းပါသည်။ မည်သို့ကနေမည်သို့ လိစွန်းသည် တိုင်ပေမြို့သို့ ရောက်လာသည် မပြောတတ်ပါပေ။

“ကျွန်မလဲ ကံဇာတ်ဆရာရဲ့ ဇီဝချက်အတိုင်း ကပြလာခဲ့ရတာပေါ့ဗုရင်၊ ဖွင့်တို့ကလဲ အယ်လိုကနေ ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ၊ ကျွန်မကတော့ ဒီတစ်သက် ကျွန်တို့မကို ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ မိုင်ပေါင်းထောင်ချီဝေးတဲ့ ဒီနေရာမှာမှ ပြန်တွေ့ရ

သိုင်းအကရာဇ်စံပုံလွှာ (၅) ❀ ၇၇

အယ်ရင်၊ အဲဒါလိုကို မဆုံးနိုင်တော့ပါဘူး”

“ဝါထက် နင့်မအေးကော -”

ကျွန်တို့မက ဝင်ပေးလိုက်သည်။

“ဆုံးသွားပြီ ကျွန်တို့မမရယ်၊ အင်း - ပြောရရင်တော့ ရင်နာမရာကြီးပါကွယ်”

ပြောရင်း လိစွန်းမှာ မျက်ရည်ခိုင်းလာရလေ၏။

“အခု တိရစ္ဆာန်ကလေးမရှိတော့ဘူး၊ လူယုတ်မာတွေ မြေလှန် မျက်ဆီးလိုက်ကြပြီ၊ တစ်ရွာလုံး ကုန်သွားတယ်ဆိုပါတော့ကွယ်၊ လူတော်တော်များများလဲ သေဆုံးကြတယ်၊ မကျန်သလောက်ပဲ ဆိုပါတော့ကွယ်”

ကျွန်တို့မမှာ ရင်ထဲကနာလာသည်။ မျက်ရည်ခိုင်းလာသည်။ သူမသည် ဟွမ်ဟိုမြစ်ဝှမ်း၌ ကြိုမြင်းခဲ့ရသည်။ မဟုတ်ပါလော့၊ တိရစ္ဆာန်ကလေးကို သံယောဇဉ်ကြီးသည်။

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ အယ်လိုမြစ်ဖျတ် နဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ငါတို့လဲ အခြေအနေအရ ရွာက လွှတ်လာခဲ့ကြရတာ၊ ရွာကထွက်ကတည်းက ရွာသတင်းကို မကြားရတော့ပါဘူး”

လိစွန်း သက်မြင်းချလိုက်သည်။

“နင့်တို့ ရွာကထွက်သွားတဲ့အထိ ဘာမှတော့ မထူးခြားပါဘူး၊ ရွာလှမ်းတဲ့ခက် အယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ နင့်အသိပဲ၊ ရွာအတော့်ကို ခံရတာ၊ ဒါပေမယ့် မျက်စိနေတဲ့ ရွာကို တစ်နှစ်အတွင်းမှာ တိမြန်ထူထောင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်”

၇၈ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူမက စန်ဒီယာကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စန်ဒီယာကလေးမှာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ကျော်ရှိပြီ။

“ဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်လောက်နဲ့ ရွာကိုစည်းစည်းလုံးလုံး ပြန်တည်ထောင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ တစ်နှစ်အကြာမှာ ...

• • •

သိုင်းအကရာဇ်၏ရပ်ကွက် (၅) ● ၇၉

မြင်းစီးသမား အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့် မြင်းများကို ခုန်းစိုင်းစီးရင်း ဟွမ်ဟိုမြစ်ကမ်းမှ ယီကျားရွာကလေးထဲသို့ ဝင်လာကြပါသည်။ မြင်းများကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း စီးလာကြပါသည်။

မြင်းစီးသမားများအား ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ်နေသည့် တဇောက်ကန်းသိုင်းသမား ကျေကိုန်းမြစ်သည်။ ကျေကိုန်းသည် တဇောက်ကန်းသိုင်းသမားဟူသော အမည်အတိုင်း မည်သည့်အရာမဆို တဇောက်ကန်းလုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့အား အားလုံးက ကြောက်နေကြရသည်။

သူသည် ရွာသူကြီး၏ အကူအညီဖြင့် ယီကျားရွာသား အားလုံးကို ဟွမ်ဟိုမြစ်ကမ်းရှိ သဲသောင်ပြင်ကြီးဆီသို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ရွာသူကြီး၏အမိန့်ဖြစ်၍ ဆင့်ခေါ်ခံရသူ ယောက်ျားမိန်းမ၊ လူကြီး၊ လူငယ်မရွေး အားလုံး မည်သူမျှ မလာဘဲ မရှိခဲ့ပါ။ အားလုံး လာကြပါသည်။

ထိုအထဲတွင် လိဇွန်းတို့ သားအမလည်း ပါဝင်ပါသည်။ သူတို့လည်း ထိုရွာတွင် နေကြသည်ကိုး။ ထိုရွာတွင်မနေလည်း မဖြစ်ပါ။ မိဘဘိုးဘွားများ လက်အက်ကတည်းက နေထိုင်ခဲ့သည့် ရွာကလေးဖြစ်၍ သူတို့သည် ယီကျားရွာကလေးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဓလေ့စားဝါသနာတို့ကို ခံစားရသည့် ရွာကလေးကို စိုစ်မြည်မြည်မြစ်ဖျောင်း ဖြန့်ထူထောင်ခဲ့ကြပြန်၊ ဖြစ်ပါသည်။

သူကြီးက ကျေကိုန်းအား လူနုပြီးဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံစာပေးခဲ့ပါသည်။

ကျေကျိန်းက မြင်းပေါ်မှမဆင်းချေ၊ မြင်းပေါ်မှပင် -

“ခင်ဗျားတို့ကို မေးမြန်းစရာရှိလို့ အခုလို ဆင်ခေါ်လိုက်တာပါ။ ခင်ဗျားတို့က အမှန်အတိုင်းပြောရင် ခင်ဗျားတို့ကို လက်ဖျားမဲ့တောင် မတို့ဘူးလို့ ကျွန်ကတိပေးတယ်။ ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း - ဒါပေမယ့် လိမ်ညာမုံးကွယ်မယ်ဆိုရင်တော့ -”

ဟု ကောင်းစလိုက်ပါသည်။

ရွာသားအားလုံးပင် သူ့ကိုယ်ကြည့်၊ ကိုယ့်သူကြည့်မြင်ကုန်သည်။ အာတွေးမေးမြန်းပန်း သူတို့ ကြိုတင်မခိုင်မိချေ။

မြင်းစီးသမားများသည် ကျေကျိန်းနောက်မှ လခြမ်းပုံသဏ္ဌာန် ဝန်းရံထားကြသည်။ အားလုံးပင် ဓား လုံး၊ လေး၊ မြှား လက်နက်ကိုယ်စီ မှီကြ၏။ အချို့ဆိုလျှင် လက်နက်နှစ်မျိုးကိုပင် ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

ကျေကျိန်းက ကျီကြည့်ကြောင်ကြည့် မြစ်နေသည့် ရွာသားများကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရွာသားများသည် မေးခွန်းနှစ်ခုအနက် တစ်ခုကိုတော့ သိသည်ဟုထင်သည်။ ယိုးတီးယောင်တောင် လုပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

“ကဲ - နောက်ဆုံးမေးမယ်၊ အဲဒီအဘိုးကို ချွေယွန်တို့ မြေးအဘိုးရယ်၊ ဟိုလူနဲ့ ကလေးလေးရယ် အယ်မှာမိကြသလား၊ ဒီမှာမရှိရင် အယ်ကိုရောက်သွားကြသလား၊ အဲဒါကို မှန်မှန်ပြောကြ၊ မပြောကြရင်တော့ မလွယ်ဘူးလို့ ကျွန် ကြိုတင်ပြောထားတယ်”

“ရွှမ်း -”

“ဝှမ်း -”

တစောက်ကန်းကျေကျိန်းနှင့် မြင်းစီးသမားနှစ်ဆယ်လေး၊ လက်နက်များကို ထုတ်၍ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကြရာ အယ်များ မြည်ဟိုန်းလွှက်လာပါသည်။

ရွာသားများမှာ တုတ်တုတ်မှု မလွှပ်ကြပါ။ အယ်မှာလွှပ်ခဲ့ကြပါမည်နည်း။ သိမှ မသိဘဲကိုး။

ကျေကျိန်း မှုတ်နာကြီးနီမြန်းလာသည်။

“ဟေ့လူတွေ - ခင်ဗျားတို့မှာ ပါစင်မပါကြဘူးလား”

ကျေကျိန်းဒေါသနှင့် ဆော်လိုက်၏။ သူက ဆက်ဖော်လိုက်၏။

“ကျွန်မေးနေတာကို သိရင် သိတယ်လို့ပြော၊ မသိရင် မသိဘူးလို့ ပြော၊ အခုလို ကျောက်ခွပ်ကြီးတွေလို ငြိမ်မနေကြနဲ့”

ဤတွင် လိစွန်း၏မခင်က ထရပ်လိုက်၏။ သူသည် ဤရွာတွင် အသက်ရှူကြီးဆုံးနှင့် အများ၏ ယုံကြည်လေးစားမှုကို အခံရဆုံးသူပင် မြစ်ပါသည်။ သူမှ မထလျှင် အခြားမည်သူမျှ ထလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“ကဲ - အဘိုးကြီး၊ ဘာပြောမလို့လဲ - ဆိုခမ်း”

လိစွန်း၏မခင်မှာ ထရပ်သော်လည်း သန်သန်စွမ်းစွမ်း မဟုတ်ချေ။ ဇရာ၏ အချိပ်လက္ခဏာတို့က အကောင်အထည်နှင့် ပြနေပါပြီ။

“ဒီလိုဒို့ပါတယ် မောင်ရင်၊ မောင်ရင်ပြောတဲ့ လူတွေကို ကျွန်တို့ ကြားတောင်မကြားဖူးပါဘူး၊ ကျွန်တို့ဒီရွာမှာနေတာ ကြာပါပြီ၊ အယ်သူမှလဲ ကလေးခေါ်ပြီး ရောက်မလာပါဘူး၊ သူက အဖုန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါသည်။”

၈၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရောက်လာခြင်းကို သူတို့ မသိလိုက်ပါ။ ကျန်းမီးနေသည် ကလေးနှင့် ရောက်လာခြင်းမဟုတ်သဖြင့် သူတို့အသိမှာ ပို၍ ထေးနေသယောင် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျောက်နန်းတို့မှာ သတင်းများနှင့် ထင်ရာကို မှန်းဆလိုက်လာ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဘိုးတို့၏စကားကို ကျောက်နန်း မယုံကြည်ချေ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခင်ဗျားက အဘိုးကြီးဖြစ်နေတော့ မှက်စိ လဲမှုန်ချင် မှန်နေမယ်၊ နားလဲ ကန်းချင်ကန်းနေမယ်၊ ဟိုကောင်နဲ့ ကလေးရောက်လာတာကို ခင်ဗျားသိချင်မှသိမှာပေါ့၊ ဒီပြင်ဇွာ သားတွေ သိကိုသိရမယ်၊ ကဲ - ပြောကြစမ်း - ပြောကြစမ်း”

ကျောက်နန်းဝေါသနှင့် အော်လိုက်၏။

ဇွာသားများမှာ တုတ်တုတ်မှုမလှုပ်ချေ။

အဘိုးတို့က -

“ကျွန် မှက်စိမကောင်း၊ နားမကောင်းတာကတော့ သေချာ ပါတယ်၊ ဝါပေမယ့် ဒီဇွာကလေးမှာ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်က သိပါတယ်ဗျာ”

ကျောက်နန်း ဝေါသဖြစ်နေသည်ဖြစ်၍ -

“အဘိုးကြီး - ညာခွင်ဦး”

“ဦး - ”

“ဇုတ် - ”

“အား - ”

• ကျောက်နန်းသည် အဘိုးတို့ကို ဖြင်းနှင့်မြှေး၍ တိုက်ချလိုက်

သိုင်းအကုန်၏ရပ်ဝံ့လွှာ (၅) ❀ ၈၃

သည်။ အဘိုးတို့စေ့မှာ သံသောင်မြင်ပေါ်ဝယ် လဲကျသွားရှာပါ သည်။ ဇွာသားများ လှုပ်လှုပ်ရွံ့ရွံ့ ဖြစ်သွားကြပါသည်။

“ဟေ့ - ပြောမလား၊ မပြောဘူးလား။ လိုချင်တဲ့အခြေကို မရရင် ဟိုအကြောင်း သိစေရမယ်ဟေ့”

ဇွာသားများမှာ မသိသဖြင့် မမြေတတ်ကြချေ။ ထိုသို့ဖြစ်နေ ကြခြင်းကိုပင် ကျောက်နန်း စိတ်မရွည်ပေ။ သူသည် အားကိုးလှမ်း ရှင်း အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဒီဇွာသားတွေ ယီးတီးယောင်းတောင် လုပ်နေတယ်ဟေ့၊ သတ်ပစ် - ဇွာသားတွေကို အရှင်မထားနဲ့”

ဦးသံ၊ ယိုသံ၊ အော်ဟစ်သံများ အဝီစိငွက်သံကဲ့သို့ ထွက်ပေါ် လာတော့သည်။

တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဇွာသားများ အတုံးအဖုံး သေဆုံးကုန် ကြသည်။ သံသောင်မြင်တွင် အလောင်းချင်း ထပ်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် မြှေး၍လွတ်သွားသူများကား မှီပါ၏။ တချို့မှာ မြှေးခက်ရာဖြင့်မြှေး၍ လွတ်မြောက်သွားသည်။ ကံကောင်းသူကား ကံရာမရဘဲ လွတ်မြောက်သွားကြပါသည်။

“ဟင်း - ဒီဇွာသားတွေ လူပါးဝတယ်၊ ဇွာကိုပါမီးတိုက်ပစ်၊ ကြာတယ်၊ ဇွာကိုမီးဖို့လိုက်စမ်း”

သူတို့ လိုအပ်သမျှ ဆင်ခေါ်အမိန့်ပေးသော ဇွာသူကြီးမှာ အသက်ခံရပါသည်။ သူမရှိတော့သည့်နောက် ဇွာသားများအတွက် အသနားမိပေးမည့်သူ မရှိတော့ပါ။ ဇွာကို မီးတိုက်မဖျက်ခင်မှ ကောင်းပန်ပေးမည့်သူမရှိပါ။ ယီကွားကျွေးဇွာကို မီးတိုက်မဖျက်သီး

၈၄ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပစ်သည်။ တွေ့သမျှ ကြက်၊ ဝက်၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်များကို မမ်းယူသွား
ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ယိကျားကျေးရွာကလေးမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
ဖွယ်ရာ ဖျက်သုဉ်းခဲ့ရပါသည်။

♦ ♦ ♦

သိုဏ်းကုန်စုံရပ်ကွာ (၅) ● ၈၅

“ဒီလိုနဲ့ ငါလဲ ခြေဦးတည်ရာ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတယ်။ ဘဝ
အမျိုးမျိုးမှာ ကျင့်လည်ခဲ့ရတယ်။ ငါက အရှင်ဆိုးတဲ့လူဆိုတော့
အော်သေးတာပေါ့ဟာ။ ဘဝမဖျက်ခဲ့ဘူး လူစော်ကားတာ မခံခဲ့ရ
ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အမြို့မြို့အရွာရွာ ချောက်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး နိုင်
ပေါင်းထောင်ချီတေတဲ့ ဒီတိုင်ပေမြို့ကို ချောက်လာခဲ့ရတာပဲ”

လိစွန်းက ဆက်ခွင်းပြနေသည်။

ကျင်စီမေမှာ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ မျက်စည်များတွေ
တွေ ကျဆင်းလာခဲ့ရတော့သည်။

“နောက်ဆုံး ဒီမြို့မှာပဲတည်းချပြီး အခိုင်းအစေ လုပ်နေရ
တာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ ဘဝတစ်ခု ခုတ်တည်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။
ဒါလို အရင်းမရှိ အနီးမရှိ ရပ်ဆိုင်းတဲ့လူတွေအဖို့ ဒီမြို့မှာ အစေခံ
လုပ်ရတာပဲ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

ကျင်စီမေမှာ မျက်စည်များ စီးကျရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် - သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါလဲ သဘောပေါက်ပါ
တယ်”

“ဒါပေမယ့် -”

ကျင်စီမေက ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

လိစွန်း၏ ဒါပေမယ့်ဆိုသည့်စကားက စိတ်ဝင်စားဖွယ်
မဟုတ်ပါလော။

“ဘာများလဲဟ၊ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

ကျင်စီမေက စိတ်ပါဝင်စားစွာ မေးလိုက်သည်။

လိစွန်းမှာ ပြောသင့်ပြောသင့် ချိန်ဆနေဟန်ပြင်းပြနေသည်။

၀၆ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲဟာ၊ ဆက်ပြောပါဦး"

ကျွန်တို့မေ့ ထပ်မံတိုက်တွန်းသောအခါမှ လိစွန်း ထုတ်ပြောဆိုလေသည်။

"ငါ့ဘဝမှန်ကို ဒီကလေးတွေ မသိကြပါဘူး၊ ဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး၊ ငါကလဲ၊ ကိုယ့်ကြောင်းနဲ့ကိုယ်မို့ ဟန်ဆောင်နေရတာပဲ"

ကျွန်းစီးမုကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူပို၍ နားစွပ်ပေသည်။ စန်ဒီယာကလေးကတော့ အထူးစိတ်ဝင်စားဟန် မပေး၊ ငြိမ်သက်စွာ နားစွပ်နေသည်။

ကျွန်းစီးမုက -

"ကျုပ်တို့ကိုယ် အသိပေးပါဦးလေ၊ ကူညီရောနှိရင် ကူညီတာပေါ့"

"ခွင့်တို့ကိုပြောပြဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ၊ ရည်ရွယ်ချက်တစ်စိတ်တစ်ဒိုင်းတူကြတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ - ဒီလိုဆိုလဲ ပြောပါဗျာ"

"ကျွန်မဟာ ကျွန်မအဖေကို သတ်သွားတဲ့ တစောက်ကန် ကျော့နှိန်းဆိုတာကို လက်စားနေဖို့ ကျွန်မတို့ရွာကလေးကို ဖျက်ဆီးသွားတဲ့လူတွေကို အပြစ်ခက်ခက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သိုင်းလောကထဲဝင်ခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့နောက်ကိုလဲ ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ တစ်ချို့တို့ အပြစ်ခက်ပေးပြီးပါပြီ"

ကျွန်းစီးမုရော ကျွင်းဘီမေပါ ကျေနပ်အားရစွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြပါသည်။

"အခု ကျွန်မကို နဂါးမျက်စောင်းလိစွန်းရယ်လို့ သိုင်းလောက

သိုင်းလောကပုဒ်ရုပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၀၇

က သတ်မှတ်နေကြပြီလေ"

"ဟင် - နဂါးမျက်စောင်း လိစွန်းဆိုတာ ခင်ဗျားကိုး"

"ကြည့်စမ်း - ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်၊ နင် - နာမည်သိပ်ကြီးနေတယ်၊ သိုင်းလောကထဲမှာ နဂါးမျက်စောင်းလိစွန်းဆိုတာ ပေါ်နေတာကြာပြီ၊ ငါက နင်လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ၊ အဖေက နင်မှသိုင်းပညာမတတ်တာကိုး"

"အဲဒီလို မထင်လေ - ငါ့အတွက် ကောင်းလေဖို့ သူငယ်ချင်းရယ်"

လိစွန်းက သူ့ဘဝစာတ်ကြောင်းကို အသေးစိတ် ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေ၏။

• • •

ဤသို့ဖြင့် လိစွန်းမှာ သိုင်းပညာ ကြိုးစားတက်ရောက်နေရ
တော့၏။ ကျွီတောင်ကို လက်စားချေရန်ကား မလွယ်ပေ။

လိစွန်းသည် ကျန်းစီးမဲ့တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ခိုင်မီနေသဖြင့်
ကုန်အိမ်မက ထိုအကြောင်း ပြောပြသင့်မသင့် ကျန်းစီးမဲ့နှင့်
တိုင်ပင်သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ ဘဝနာနေပြီးလည်း
ဖြစ်သော လိစွန်းအား အသိပေးသင့်သည်ဟု ကျန်းစီးမဲ့ ယူဆသည်။
ထို့ကြောင့် နေချီယာကလေး၏ အကြောင်းကို လိစွန်းအား ဖွင့်ပြော
ပြလိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ လိစွန်းကလည်း သူမကိုယ်တိုင် သိုင်းပညာများ
ဆင်ကြားပေးမည်ဟု တတိပြုလေသည်။ ထို့နောက် ရန်သူ၏ အခြေ
အနေကို လိစွန်းက ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြသည်။

“လောလောဆယ်ဆယ် အနေကြီးတာက ရန်သူဟာ နင်တို့
ကို ခြေရာခံလိုက်နေတုန်းပဲဆိုတာပဲ။ ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိလို့ ရန်သူတွေ
အားသွားပြီလို့ မထင်နဲ့ မှားသွားမယ်။ သူတို့ခြေရာခံလိုက်နေတုန်းပဲ
အနပ်ကြည့်။ နင်တို့အခန်းကို ဝင်ဖို့ ကြိုးစားတာဟာ ပစ္စည်းနှိုးဖို့
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါအသေအချာ ပြောရဲတယ်”

လိစွန်းက သူမထင်သမျှ ပြောပြလေ၏။

“ငါတို့ရပ်ဖျက်ထားတာပဲ။ ရန်သူက ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ
အသေအချာ သိနေပြီလား”

“ရပ်ဖျက်ထားတာတွေ ပြည့်နေတာပေါ့ဟာ။ ရပ်ဖျက်ထား
ရက်နေရင် ကောင်းတာပေါ့။ အခု သူတို့ဟာ နင်တို့ကို ငိုဝှမ်းနေ
တယ်။ နင်တို့မှန်းသိလို့ ခုံစမ်းတာလား။ နင်တို့မှန်း သိသလဲလို့

ခြေရာထောက်ရန် သူ့အကြံ

ကျန်းစီးမဲ့၊ ကျွင်အိမ်မနှင့် လိစွန်းတို့သည် စကားတောင်ပုံ
ပြောလို့မကုန် ဖြစ်နေကြသည်။ ရွှေ့ဟောင်းနှောင်းဖြစ် အားလုံးကို
ပြောဆိုမိကြသည်။

ယီကွားရွာအား ဖျက်ဆီးသွားသူမှာ မည်သူနည်း။

အခြေမှာ ချင်းပါသည်။ နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ကျွီတောင်မှန်း သူတို့သိကြပါသည်။ နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းချုပ်
ကျွီတောင်မှမဟုတ်လျှင် ချွေယွန်နှင့် ကျွင်အိမ်မဟူသော ခြွေအဖိုး
နှစ်ယောက်ကို မည်သို့ သိမိမည်နည်း။

ထိုအချိန်တွင် ကျွီတောင်၏ဘုန်းသမ္ဘာ အပွင့်လင်းဆုံး
အချိန်အခါဖြစ်၍ လုပ်သမျှတင်တယ်နေသည်။ သူ့အနီးသို့ ဝင်ကပ်
ဖို့ရန် မလွယ်ချေ။ သူ့အနီးတွင် လူယုံတော်အစောင့် အထပ်ထပ်
ရှိသည်။

၉၀ ❀ ကတ္တသိုလ်နုလင်အောင်

စုံစမ်းနေတာလားဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ သူတို့မသင်္ကာဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ တစ်ခုခုကို မသင်္ကာဖြစ်နေတယ်”

ကျန်းစီးပုံက ဝင်၍ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ ခုတ်ဖျက်ပြေးလွှားနေတာ တခုတ်ပြည်အနှံ့ပဲ ယီကျားရွာကလေးက ဖိုင်ပေါင်းထောင်ချီဝေးတဲ့ တိုင်ပေပြို့ကို ရောက်နေတာသာ ကြည့်ပေတော့၊ ဒီကောင်တွေသိလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သံသယရှိလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

လိစွန်းက -

“သူတို့သံသယရှိရင် မလွယ်ဘူး၊ သံသယကင်းရှင်းသွားအောင် စုံစမ်းမှာပဲ၊ ကိုယ်ကဟုတ်နေတော့ ဒီအတိုင်းနေလို့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် - သူတို့ကို ခြေရာဖောက်ရမယ်”

“ပါကတော့ စဉ်းစားရမှာပေါ့”

သူတို့သုံးဦး အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ စိတ်ချလုံခြုံသည့် ဝတ်ကျွင်းကို ရွေးချယ်နေကြ၏။ ဦးခေါင်းကိုကောင်းစွာ အလုပ်ပေးနေကြလေပြီ။

ထိုနေရာ၌ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နားခိုနိုင်ရမည်။ စန်ဒီယာကလေးကို သိုင်းပညာကောင်းကောင်း၊ သင်ပေးနိုင်ရမည်။

ကျန်းစီးပုံက တွေးတွေးဆဆပြောလိုက်သည်။

“လူသူမပေါက်နိုင်တဲ့ တောတောင်တွေထဲမှာဆို ရင်ပဲမကောင်းဘူး၊ ပညာစုံတဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေအတွက်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ စန်ဒီယာကလေးလို သိုင်းပညာကို စုစမ်းလေ့လာ

သိုင်းအကရာဇ်စုံစုံလွှာ (၅) ❀ ၉၁

နေတဲ့ ကလေးမို့နဲ့ သိုင်းလောကနဲ့ အဆက်မပြတ်သွားရင် မကောင်းဘူး၊ စန်ဒီယာကလေးဟာ လူ့လောကနဲ့ ကင်းကွာနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ကျင်စိမေက -

“ခက်တာက လူ့လောကနဲ့ အဆက်မပြတ်အောင်နေပြန်တော့လဲ၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ခိုဝှမ်းကုန်ကြပြန်ရော၊ ခက်တယ်၊ ခက်တယ်၊ ကယ်နေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

ကျင်စိမေက ညည်းညည်းညာညာပြောလိုက်သည်။

“ဒီလောက်တောင် ခေါင်းခြောက်မခံပါနဲ့ဟာ”

လိစွန်းက အေးအေးသက်သာပြောလိုက်သည်။

ကျင်စိမေက -

“ခေါင်းခြောက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ စန်ဒီယာကလေးနဲ့ သင့်တော်မယ့်နေရာကို ရွေးရတာဟာ သိပ်ခက်တယ်၊ အဓိကတော့ ခုန်သူတွေ မခိုဝှမ်းနိုင်တဲ့နေရာဖြစ်ဖို့လိုတာပဲ”

လိစွန်းကရယ်ရင်း -

“ခုန်သူမခိုဝှမ်းနိုင်တဲ့နေရာ ရှိပါတယ်ဟာ”

“နင်တွေ့ထားပြီလား၊ ငါတို့ပုန်းခိုနိုင်တဲ့နေရာကို နင်တွေ့ထားပြီပေါ့”

“အကောင်အသားတစ်နေရာကို ငါတွေ့ထားမိတယ်၊ နေရာက ခေါင်လဲ မခေါင်ပါဘူး၊ သိုင်းလောကနဲ့လဲ အဆက်မပြတ်ဘူး၊ မိပေမယ့် မလုံခြုံမှာလဲ မပူနဲ့၊ လုံခြုံမှလဲအမြဲညှိမိတယ်”

ကျန်းစီးပုံကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ဟုတ်လား - ကယ်နေရလဲဘူး၊ အဲဒီနေရာကို ကျုပ်လို့

၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်ကျောင်းအောင်

ခွင်တယ်ဘာ”

ကျန်းစီးပုံ မေးလိုက်သည်။ သူသည် လွန်စွာ စိတ်ပါဝင်စားနေသည်။

လိစွန်းက ကျင်တိမေဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး -

“တို့ရွာသားတွေ ပြောလေပြောထမ္မိတဲ့ စကားပုံတစ်ခု ချီတယ်လေ၊ နှင်ပေနေပြီလား။ မျက်စိနဲ့ နှာခေါင်းဟာ အနီးဆုံးဖြစ်ပေမယ့် အဝေးဆုံးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုလေ၊ အဝေးဆုံးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောကတော့ သူတို့ချင်း မမြင်ရလို့ ပြောတာပါ။ အဲဒီစကားပုံကို နှင်သတိပြုလား”

ကျင်တိမေက ရွတ်တရက် သဘောမပေါက်ချေ။

“စကားပုံကိုတော့ ငါသိပါတယ်၊ နှင်ဆိုလိုတဲ့အချက်ကို ငါသဘောမပေါက်ပါဘူး၊ နှင်ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

လိစွန်းက ရယ်လိုက်၏။

“အဝေးဆုံးဆိုတာ အနီးဆုံးမှာ ချီတယ်ဟ၊ နှင်ဇာတ် ရွာကလေးကို နှင်ပြန်မသွားချင်ဘူးလား”

“ဘာ -”

“ဟုတ်တယ်လေ - နှင်ဇာတ်ရွာကိုပြောနေတာ”

“ယီကျားရွာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ယီကျားရွာဟာ ခုနိမ့်မရှိတော့တာပဲ”

“ဒီပါတယ်ဟာ - ယီကျားရွာကို ပြန်တည်ထားပါတယ်၊ အစောပိုင်းကလောက်တော့ စည်စည်ကားကား မရှိဘူးပေါ့”

သိုင်းအကုန်တစ်ပုံပုံ (၅) ❀ ၉၃

“ယီကျားရွာကို ငါတို့ပြန်သင့်တယ်လို့ နှင်ပြောတာလား”

“ယီကျားရွာဟာ နှင်ဇာတ်ကျေးရွာပါ။ နှင်ရန်သူကိစ္စတောင်ဟာ နှင်ယီကျားရွာမှာ ပြန်နီလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်နှည်းနဲ့မှ ယူဆမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ ယီကျားရွာကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီး မြေလှန်ပစ်လိုက်ပြီလို့ ယူဆထားကြတယ်။ ရွာပြန်တည်ထားတာကို သူတို့ သိမှာမူချည်း ခါးပေမယ့် နှင်တို့ ဒီရွာကို ပြန်နီလိမ့်မယ်လို့တော့ အယ်လိုမှ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရွာချင်ရင်လဲ တခြားနေရာတွေမှာ ရွာကြလိမ့်မယ်”

ကျင်တိမေ စဉ်းစားရသည်။

ကျန်းစီးပုံလည်း စဉ်းစားရပေပြီ။

လိစွန်းက ဆက်ပြောလေ၏။

“ယခုအချိန်မှာ ယီကျားကျေးရွာမှာ နှင်ကိုမှတ်မိသူ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး။ မသေလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့လူတွေလဲ ကြောက်လန့်ပြီး ဖိုင်ရာထောင်နီတဲ့နေရာတွေကို ပြေးကုန်ပြီ။ အခု ရွာတည်ထားတဲ့လူတွေက လူသစ်တွေ၊ လူဟောင်းတွေမှ မရှိတော့တဲ့အခါ လူအစ်တွေပဲ ရွာတည်ရတာပေါ့”

“စည်စည်ကားကားပဲလား”

“လောလောဆယ်တော့ ဘယ်စည်ကားမှာလဲ၊ အင်းလေ - မပျင်းနပ်ကြာပြီဆိုတော့ စည်ကားချင်လဲ စည်ကားနေမှာပေါ့”

“စည်ကားရင် ငါတို့နေလို့မြင်ပါ့မလားဟယ်”

“ငါသိထားတာကတော့ တံငါခန့်သားသားပါ။ ဆယ်စုခန့်မပျင်းနပ်ကို မှန်းဆပြီး ပြောရတာပါ။ ဟွမ်ဟိုမြစ်ထဲက ငါသည်

၉၄ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

တွေဟာ အဲဒီမှာစခန်းချကြတယ်။ ရာသီအလိုက် ရွှေပြောင်းနေကြတဲ့ တံငါသည်တွေဟာ ငါးဖမ်းရာသီတစ်ရာသီလုံး ယိက္ခားရွာမှာ နေကြတယ်။ ရာသီကုန်တော့ ရွှေသွားကြပြန်ရော”

“ဒါဆို သူဝင်ငါထွက်နဲ့ ရွာမှာက အတည်တကျနေတဲ့လူ မရှိဘူးပေါ့”

“ဒို့ပါတယ်။ နို့လဲသုံးလေးနှစ်ပဲ။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်တည်းလောက် သတိမထားမိကြဘူး။ စိတ်လဲမဝင်စားကြဘူး။ ဝါမမယ့် လူကတော့နုတယ်။ သူဝင် ငါထွက်နဲ့ လည်နေတာပဲ”

လိစွန်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကိန်းသေတာတစ်ခုကို ငါပြောမယ်။ အဲဒီရွာကို အယ်သိုင်းသမားမှမလာဘူး။ နောင်လဲလာကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သာမန်တံငါတွေကို အယ်သိုင်းသမားလာကြမှာပဲ”

“သေမှာလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ သိုင်းသမားတွေ ဖျက်ဆီးသွားလို့ ပြန်တည်ထားတဲ့ တံငါရွာပျက်ကလေးကို အယ်သိုင်းသမားက လာတော့မှာလဲ။ နှစ်ပဲခင်းစားကြည့်ပေါ့”

“အင်း - နှင်ပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်”

လိစွန်းကရယ်လိုက်၏။

“ငါကြားလူပါ။ အယ်ကိစ္စမဆို ခေါင်းစေးစေးနဲ့ စဉ်းစားနိုင်တယ်။ နှင်တို့က ကြားလူမဟုတ်ဘူး။ အယ်ကိစ္စမှ ခေါင်းစေးစေးနဲ့ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ယိက္ခားရွာကိုပဲ သွားသလို အယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ပြီးတော့ တို့အတွက် သဘာဝက ဖန်တီးပေး

သိုင်းစကရပ်စံရပ်ပုံရွာ (၅) ● ၉၅

ထားတဲ့ အခြေအနေကောင်းတွေလဲ ခို့နေတယ်လေ”

“ဘာတွေလဲဟ”

“ခပ် - ခပ် - ခင်း ကျင်စီမေ - နှင်ဆလိုင်းနှစ် ကင်းကွာများတာနဲ့ ရွာအကြောင်းကို မေ့သွားပြီလား”

“မပေပါဘူးဟာ။ နှင်ဘာကိုပြောတယ်ဆိုတာ ငါမသိလို့ပါ”

“ဟွမ်ဟိုမြစ်ကမ်းဘေးက သဘာဝကျောက်ဂူတွေလေ။ နှင်မပုတ်မိတော့ဘူးလား။ တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားခဲ့ကြတဲ့ ကျောက်လိုက်ဂူတွေလေ။ အဲဒီဂူတွေဟာ အယ်လောက် ရွှပ်ထွေးပြီး အယ်လောက်လျှို့ဝှက်တယ်ဆိုတာ နှင်အသိအေးပါပဲ။ ဒီကျောက်ဂူတွေကို ခုနဲ့ တစ်ခုတည်းနဲ့ ယိက္ခားရွာကိုသွားသင့်တယ်”

မှန်ပါသည်။ သဘာဝကျောက်လိုက်ဂူများကို ကျင်စီမေကောင်းရွာ မှတ်မိပါသည်။ ကျင်စီမေ မပေပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆော့ကစားခဲ့ရသော ကျောက်လိုက်ဂူများ ဖြစ်ပါသည်။

လိုက်ဂူတစ်ချို့၏ လျှို့ဝှက်ဥပင်လမ်းများကို သူတို့ကောင်းရွာ ဝင်ထွက်ဖူးပါသည်။ သူတို့ ဆော့ကစားရာနေရာများ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ငယ်စဉ်အခါက ထွက်လမ်းမတွေ့ဘဲ တစ်ဝိုက်တစ်ခုခု ချည်များကို ပြန်လည်အောက်မှ သတိရလာသည်။

အချို့လမ်းများသည် မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်လျားပြီး အတွင်းမှ မပုတ်သဏ္ဌာန်ရှိကာ အဝင်လမ်းနှင့် အထွက်လမ်း တစ်လမ်းတည်းသာရှိသည်။ ထိုနေရာမှဝင်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ရသော အတွင်း၌မူ စက်ဝိုင်းပမာ လှည့်လည်၍ သွားလာရပေသည်။

အချို့ဥပင်လမ်းများမှာ ဟွမ်ဟိုမြစ်အောက်မှ နှင်ပြော

၉၆ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအား

ထွက်သွားကြသည်။ ထိုလမ်းများမှာ နက်လည်းနက် ချည်လည်း ချည်လျှားသဖြင့် ကျင်းစိမေနှင့် လိစွန်းတို့ မဝင်ဝံ့ပေ။

အခြားအခြားသော ကျောက်ဂူဥမင်လမ်းများလည်း မှီမသေးသည်။ လိစွန်းတို့ ကျင်းစိမေတို့မှာ ယီကျင်းရွာပတ်ဝန်းကျင်၊ ဥမင်လမ်းများကိုသာ ရွေးချယ် ဝင်ရောက်ကြသည်။ အခြားသော ကျောက်ဂူဥမင်များကို မဝင်ပေ။

“အဲဒီဂူတွေဟာ ဓနိဒီယာ သိုင်းလေ့ကျင့်ဖို့နေရာတွေပဲ ဘယ်သူမှမတွေ့ဘူး။ ဘယ်သူမှမသိမိဘူး။ ဒီဂူတွေထဲကို ဝင်သွားတယ်ဆိုတာပဲ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး။ အဲ - တို့များ အဲဒီရွာကို ပြောင်းရင်တော့ တံငါသည်ဘဝကို ပြောင်းကြရမယ်။ တံငါရွာကို တံငါသည်တွေပြောင်းလာရင် ဘယ်သူမှ မသိမိနိုင်ဘူး။ ဘယ်သူမှ မိတ်မဝင်စားဘူး။ တခြားကုန်သည်ပွဲစားလို ပြောင်းသွားရင်တော့ အားလုံးက မိတ်ဝင်စားကြမယ်”

လိစွန်းက ဆက်လက်ပြောပြနေသည်။ လိစွန်းပြောသည်မှာ ဟုတ်သည်။ ကျောက်ဂူများသည် ဓနိဒီယာကလေးအတွက် အမှန်တကယ်လိုအပ်သည်။

လိစွန်း၏အစ်အစ်ကို ကျန်းစီးမုံ သဘောတူသည်။ မျက်လုံးကို တိုးဆင်သူသည် မျက်ခမ်းစပ်အောက်၌ နေရမည်ဟူသော စကားပုံကို ကျန်းစီးမုံ သွားသတိရသည်။

ကျင်းစိမေက -

“အေးဟယ် - နင်ပြောတာ သိပ်သဘာဝကျတယ်။ ငါတို့အဖို့ ရွာကလေးကို ပြန်သွားချင်နေတာဟာ၊ နင်ပြောတာနဲ့ အတော်

သိုင်းကတော့အိမ်ပုံရွာ (၅) ● ၉၇

ကျသွားတယ်။ ငါ့တစ်သက်မှာ ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ။ အခုတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ဟာ။ အခြေအနေပေးလို့သာ ကိုယ့်ဇာတိကျေးရွာကို ကိုယ်ပြန်မရောက်ကြတာ။ ပြန်တော့ ပြန်ချင်တာပေါ့။ အခုတော့ အခြေအနေကပေးလာပြီလေ။ နင်တို့ ပြန်ပြောင်းဖို့ အသင့်တော်ဆုံးပါပဲ”

လိစွန်းက ပြောလိုက်လေ၏။

ကျန်းစီးမုံသည် ဟွမ်ဟိုမြစ်ကြီးကို လွှမ်းသည်။ ယီကျားကျေးရွာကလေးကို ပြန်ရောက်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျင်းစိမေ ယီကျားကျေးရွာသို့ ပြန်သွားမည်ကိုစွဲကို ပြောသောအခါ တစ်စုံတစ်ရာမစွက်မက်ဘဲ နေသည်။

ဓနိဒီယာကလေးက -

“ကောင်းတယ် - သိပ်ကောင်းတာပဲ။ မေမေတို့နဲ့ ဇာတိရွာကလေးကို သားက စွဲလမ်းနေတာ။ ကိုယ်တိုင်ရောက်ဖူးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ထင်နေတာ။ ခုတော့ ကိုယ်တိုင်ရောက်ဖူးတော့မယ်။ ဝေါ်ဝေါ်လိစွန်းပြောတဲ့ ကျောက်ဂူတွေထဲ သား သိပ်ပြေးချင်တာပဲ။ တာပဲမြစ်မြစ် ယီကျားကျေးရွာဟာ သားတို့အတွက် အလုံခြုံပါစေနဲ့ပဲ”

ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောလေ၏။

ထိုနောက် တိုင်ပေပြုမှု ထွက်ခွာရေးကို ကျန်းစီးမုံ၊ ကျန်းမုံနှင့် လိစွန်းတို့သုံးယောက် ဆက်လက် ဆွေးနွေးကြလေ။

♦ ♦ ♦

သာမန်ရိုးရိုးလုပ်ကိုင်စားသောက်သူများသည် ဝေလီဝေလင်း ထဲမှာမလိုတော့ပါ။

တိုင်ပေမြို့ သက်ဝင်လုပ်ငန်းသည် အချိန်သည် နေ့အတော်ပြန်ပုံသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်၌ လူသူကင်းပဲ့လွှတ် တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

ကျန်းမီးပုံတို့ တည်ရှိနေသည့် တည်းခိုခန်းမှလည်း နံနက်ဝေလီဝေလင်းတွင် အထီးထီးကြီးဖြစ်နေပါသည်။ အိပ်မောကျ နှုတ်ဖျင်းနေသယောင် တွေ့ရှိရပါသည်။ အဆောင်ထဲတွင် မီးရောင်လည်း မမြင်ရပါ။

သို့ရာတွင် တည်းခိုဆောင်အနောက်ဘက်၌ မြင်းစောင်းတွင် ကား အသေအချာကြည့်မည်ဆိုပါက လူရိပ်များလှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုသူတို့သည် အစောင့်လူငယ်ကို အကြောထိုးပိတ်ပြီး အိပ်စေပါသည်။ သူတို့သည် အသံမကြားအောင် ဂရုစာစိုက်လုပ်ငန်းနေကြပါသည်။ စုစုပေါင်း လေးယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုလေးယောက်ကား ကျန်းမီးပုံတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းမီးပုံတို့သည် အချိန်ဆွဲမနေကြဘဲ တိုင်ပေမြို့မှ ထွက်ခွာရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဤသို့မစီစဉ်၍လည်း မဖြစ်ပါ။ ရန်သူကဇွဲကမုန်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။ မနေ့ကပင် သူတို့ အိပ်ခန်းထဲသို့ နှုတ်ရန် ကြံစည်နေကြလေပြီ။

တစ်ကြောင်းမှာ လိစွန်းသည်လည်း သူတို့နှင့်အတူ လိုက်ပြီး တောမည်ဖြစ်၍ ဤသို့အမြန်စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လိစွန်းပုံတို့ မပြု၍လည်း မဖြစ်ပါ။ သူမကား တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် အပိုင်

ခြေရာချောက်ကြခြင်း

နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် တိုင်ပေတစ်မြို့လုံး အိပ်မောကျနေပေသည်။ အလောင်းအစားမြို့ ပေပဲ။ သည်လောက်တော့ ရှိမပေ။

လောင်းကစားသမားတို့မည်သည် စောစောအိပ်ရာမဝင်တတ်သလို စောစောလည်း အိပ်ရာမထတတ်ပါ။ သူတို့သည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ အပျော်ကြူးပြီး အချိန်မတော်မှ အိပ်ရာဝင်တတ်ကြပါသည်။ ထိုအခါ နေပြင်မှ အိပ်ရာမှထကြရပါတော့သည်။ ဤကား တိုင်ပေမြို့ ထုံးစံပင်တည်း။

သာမန်ရိုးရိုး လုပ်ကိုင်စားသောက်သူများသည်လည်း လူစည်ကားရာအချိန်ကိုသာ စောင့်၍ ရောင်းချရသည်။ ထိုလူစည်ကားရာအချိန်ဆိုသည်မှာ လောင်းကစားသမားများ အိပ်ရာမှထပြီး လောင်းကစားပြုလုပ်သည့်အချိန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့်

အစောစောမြစ် ငါးနှစ်ဝယ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် မြင်းများကိုမြှုတ်ယူပြီးသည်နှင့် မြင်းများကို ဆွဲကာ နောက်ဘက်ပေါက်မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာတွင် သစ်ပင်ကြီးများ စီတန်းပေါက်နေကြသဖြင့် အမှောင်ခိုက်က လွှမ်းမိုး ကြီးစိုးနေပါသည်။

အနောက်ဘက်မှာ အပေါက်မရှိပါ။ လူတစ်ရပ် မနို့တစ် ခြံစည်းမှီး ပိတ်ဆီးထားပါသည်။ ထိုခြံစည်းမှီးကို မြင်းများပေါ်တက် ၍ ခုန်လိုက်ကြခြင်းဖြင့် ဖြေရှင်းလိုက်ကြသည်။ မြင်းများကလည်း ထိုလူတစ်ရပ်ခန့်ရှိသော ခြံစည်းမှီးကို ခုန်နိုင်ကြပါသည်။

လိစွန်းက တီးတိုးပြောလေ၏။

“လမ်းမကြီးတွေပေါ်က မသွားနဲ့၊ လမ်းကျွန်းကလေးတွေက ဝဲသွား၊ လမ်းမကြီးပေါ်ကသွားရင် လူတွေနဲ့တွေ့နိုင်တယ်။ လမ်း ကျွန်းကလေးတွေကတော့ လူတွေနဲ့ မတွေ့နိုင်ဘူး”

သူမသည် တိုင်းပေါ်ဖွဲ့တွင် အနေကြာပြီဖြစ်၍ ဗြိတိသျှလမ်း များကို ကွမ်းကျင်စွာ မှတ်မိနေသည်။ ယခုလည်း သူမကဦးဆောင် ၍ သွားနေသည်။ သူမခေါ်ရာနောက်သို့သာ ကျန်းစီးပုံတို့ လိုက်နေ ကြရသည်။ လမ်းကျွန်းကလေးများမှာလည်း မှောင်လျက် ရှိနေ ပါသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အိမ်များ မြှုတ်သိပ် မြည့်ညပ်လျက်ရှိ၏။

သူတို့သည် မြင်းခွာသစ် တစောင်ခေါက်ဖြင့် လမ်းကျွန်း ကလေးအတိုင်း ထွက်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံး စကားမပြောကြ ပေ။ လိစွန်းနောက်မှ ကပ်လိုက်လာကြသည်။

လမ်းသည် တဖြည်းဖြည်း ကျွင်းမြောင်းသွား၏။ ဆက်သွား သောအခါ အိမ်တစ်လုံးပိတ်ဆို့လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

လိစွန်းက မြင်းကိုရပ်လိုက်ပြီး -

“ထူးခြားတယ်၊ ခဏနေကြပါဦး။ ဒီလမ်းက အရင်က ပိတ်မ နေပါဘူး။ အခုမှ ထူးထူးခြားခြား ပိတ်နေတာ။ အရင်က ဒီလမ်းက ထွက်ရင် မြို့ပတ်လမ်းကို ချောက်တာပဲ။ အခုဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” လိစွန်းက ပြောလိုက်သည်။

အခြေအနေ ထူးခြားနေပေပြီ။ ယခင်က လမ်းမို့ပါလျက် ယခု လမ်းပျောက်နေပြီ။ မသင်္ကာဖွယ်ဖြစ်ရုံကား မြစ်ဖျက်လာလေ ပါ။

“ရှမ်း - ရှမ်း”

“ရှမ်း - ရှမ်း”

ရလေယောက်စလုံး ဓားများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

“အိမ်ကိုကြည့်ရတာ အိမ်ပျက်ကြီးနဲ့တူတယ်။ ကြည့်ရတာ အပင်ပိတ်ထားပုံရတယ်။ တို့သွားတာကို မလိုလားတဲ့လူက တပင် ပိတ်ထားပုံရတယ်”

ကျန်းစီးပုံက ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်သည်။ အိမ်ပျက်ကြီး သည် လမ်းကျွန်းကလေးတည်တည်၍ ကျရောက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် လမ်းပိတ်သွားသည်။ ကျန်းစီးပုံတို့ နောက်ပြန်လှည့်မိသော ဦးတော မည်။

“ပြန်နိုင်တယ်၊ ရါဆို ဘယ်သူလက်ချက်ဖြစ်မလဲ” လိစွန်းက ပြောလိုက်၏။

၁၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုအခါ တဟဟရယ်သံကို ကြားရတော့သည်။

“ဟ - ဟ - ဟ - ကျွန်တို့လက်ချက်ပါဗျာ”

လှောင်မြောင်မြောင်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“၄၆ -”

“၄၆ -”

အိမ်ပျက်ကြီးထဲမှလူများ ခုန်ထွက်လာပါသည်။ စုစုပေါင်း ခုန်ထွက်ကြသည်။

ဟား - ဟား - ဟား - အိမ်ပျက်ကြီးရောက်နေလို့ နိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေကြသလား။ ကျွန်တို့ပဲ ဒီအိမ်ပျက်ကို ရွှေ့ထားတာပါ”

“ဟား - ဟား - ဟား -”

“ဟား - ဟား - ဟား -”

နောက်မှရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - ငါတို့က လမ်းပျောက်တဲ့လူတွေကို လမ်းပြပေးချင်လို့ပါ။ လမ်းပျောက်တဲ့လူကို လမ်းပြပေးလိုက်ရင် တစ်ခါတည်း လမ်းပေါ်ကလူပါ ပျောက်သွားတာပဲ။ ဟား - ဟား - ဟား -”

သူတို့လည်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျန်းစီးပုံ ရေတွက်ကြည့်သည်။ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် စသည်ဖြင့် အားလုံးစွပ်ယောက်မီသည်။

ရွှေမှာလူစွပ်ယောက်။

နောက်မှာ လူစွပ်ယောက်။

သိုင်းခက်ထုတ်ခံရပ်ပုံဟာ (၅) ❀ ၁၀၃

ရွှေရောနောက်ပါ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြလေပြီ။

“ဟား - ဟား - ဟား - မင်းတို့က လမ်းပြပေးချင်ပေမယ့် ငါတို့က လမ်းမပြပေးချင်ဘူးကွ။ မပေးချင်လို့ တပင်ဒီအိမ်ကို မဟာပြီ၊ ချထားတာ၊ တပင် လမ်းပျောက်ထားတာကွ။ ဟား - ဟား - ဟား -”

ရွှေမှစွပ်ယောက်က နောက်မှစွပ်ယောက်ကို ပြောလိုက်သည်။ နောက်မှစွပ်ယောက်ကလည်း -

“ဟား - ဟား - ဟား - ငါတို့က လမ်းပြပေးချင်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ လမ်းပျောက်ပေးချင်တာပါ။ လမ်းပျောက်ရင် လူပါပျောက်ပေးချင်တာပါ”

“ဟား - ဟား - ဟား -”

“ဟား - ဟား - ဟား -”

လူဆယ်ခြောက်ယောက်လုံး ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြသဖြင့် ဟိုဘက်ဆီတင်ငြိမ်သက်နေသော ဝေလီဝေလင်းအချိန်ကလေး၌ အသံကြီး ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

ကျန်းစီးပုံသည် သူတို့ပြောသည်များကို အေးအေးဆေးဆေးနားထောင်နေသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိုခွဲခွဲကြလို့လဲ”

ကျန်းစီးပုံ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ ထိုသူများက ပြောလိုက်ကြသည်။ ရယ်မောသံသည်ပင်လျှင် သူတို့၏အခြေမြစ်သည်။

“ဟား - ဟား - ဟား -”

“ဟား - ဟား - ဟား -”

၁၀၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်ဆုအား

လိစွန်းအသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ သူသည် နဂိုကပင် ဒေါသကြီးသူဖြစ်သည်။ မားကသူမ၏လက်ထဲတွင် အဆင်သင့်ထုတ်ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်နေသဖြင့် မားကိုငှ့ယမ်းရင်း မေးလိုက်သည်။

“ခွင်တို့ ဖယ်ပေးမလား၊ မဖယ်ပေးဘူးလား”

“ဟား - ဟား - ဟား - မင်းတို့ တို့ကိုကောင်နိုင်ရင် ကောင်သွား ပါးစပ်ကလေးပြောရုံနဲ့တော့ လမ်းဖယ်မပေးနိုင်ဘူး၊ ပါးစပ်ကလေး ပြောရုံနဲ့ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရင် တို့လောက်ပျော့ညံ့တဲ့လူ ချီပါဦး မလား”

လိစွန်း စိတ်မရွည်တော့။

“ကဲဟာ -”

“မြမ်း -”

“ဝုန်း -”

“ဦး -”

“အား -”

လိစွန်းသည် မြင်းကိုအသော့နှင်ရင်း ရန်သူခုခပ်ယောက်ထံသို့ တိုးဝင်သွား၏။ မြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့် ရန်သူများ မရှိမခံဖြစ်သွားသည်။

“ခွမ်း -”

“ဇုတ် -”

“အား -”

အင်္ဂါကိသွားသော ရန်သူတစ်ယောက်မှာ မားချက်မိပြီး

သိုင်းကထုတ်ခံရပ်ပုံရွာ (၅) ❀ ၁၀၅

ပျံ့စည်သွားရသည်။ ရန်သူခုခပ်ယောက် ဖြစ်သွားပေပြီ။

သူတို့သည် လိစွန်း၊ ဤမျှ ကျွမ်းကျင်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်လိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်မထားသဖြင့် တုံ့ပြန်ရင်း အသေအလဲမှောင်တိမ်း ခံကြရသည်။ သို့သော် မကြာမီ လူအင်အားဖြင့် မိပြီးတိုက်ခိုက်ကြ ပြန်၊ ဖြစ်သည်။

“ဝုန်း -”

“ဦး -”

“မြမ်း -”

“ခွင် -”

မှောင်ပျံ့ပတ်တွင် မားရိပ်များက လင်းလက်နေသည်။ တိုက်သံ နက်သံများကလည်း ဆူညံသွားသည်။

ကျန်စီးပုံ၊ ကွင်းတိမေနှင့် ဓနိဒ္ဓိယာတို့မှာ မားကိုယ်စီဆွဲကိုင်ကာ တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားကြရသည်။ လိစွန်း ထိပ်တိုက် တိုက်နေပြီဖြစ်၍ သူတို့ရပ်ကြည့်နေကြခြင်းမှာ မသင့်တော့။ ဤတိုက်ပွဲသည် ဓနိဒ္ဓိယာကလေးအဖို့ ပထမဆုံးသော တိုက်ပွဲပင်။

ဓနိဒ္ဓိယာကလေးမှာ အလွန်ပင်သွေးကြွနေပြီး၊ တက်သမျှ မှုတ်သမျှ သိုင်းတွက်များကို ထုတ်သုံးနေပေတော့သည်။

ဓနိဒ္ဓိယာ၏ တိုက်ခိုက်မှုများသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ကြမ်းတမ်းသွက်လက်၍နေသည်။ အထိုးအခုတ် အပင် အဖျက်များမှာ လွန်စွာသွက်လက်လှသည်။ ရန်သူများက ထိုးတိုက်သည် မားချက်များကို ရွှေောင်တိမ်းလိုက်ပုံများကလည်း အလည်းယားရော ကောင်းလှသည်။

၁၀၆ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

သူ့အားချက်လွန်မြန်ပုံမှာ ဩဇာလောက်ပေသည်။ ရန်သူတစ်ယောက်သည် သူ့အား ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ထိုဓားချက်ရောင်တိမ်းပြီးနောက် လွှပ်မြက်သကဲ့သို့ ဓားချက်တစ်ချက်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ဦး -”

“အား -”

ရန်သူတစ်ယောက် ခန့်ချီယာကလေး၏ ဓားချက်ကြော ကျဆုံးသွားရပေပြီ။

“လူကလေးရေ - အရမ်းမဝင်နဲ့၊ ခံစစ်ကိုလိုအောင်တာ”

ကျန်းဇီးပုံမှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မတိုက်ခိုက်နိုင်ပေ။ ခန့်ယာကလေးကိုသာ အော်ဟစ်သတိပေးနေသည်။

“လူကလေး - ငွေလောမကြီးနဲ့၊ နောက်ပိုင်းကိုသတိထားနောက်တက်က ရန်သူဝင်မယ်”

ကျန်းဇီးပုံမှာ ခန့်ချီယာကလေးအတွက် အော်ပိုးရင်း အေးနေရသဖြင့် ရန်သူများသည် ခန့်ချီယာကလေးကို သတိပြုမိသွားလေ၏။ ထိုအခါ အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားတော့တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

တိုက်ပုံခိုက်ပုံကိုကြည့်၍ အတွေ့အကြုံ မရင့်ကျက်ကြောင်းကိုလည်း သိရှိသွားသည်။ ရန်သူများသည် အညံ့စွဲရယ်တုံ့ဆိုသကဲ့သို့ ခန့်ချီယာကလေးဆီသို့သာ ဝိုင်းဝန်းကြတော့သည်။

ယခု ခန့်ချီယာကလေး၏ပတ်လည်တွင် ရန်သူခြောက်

သိန်းအကုန်၏ပုံပုံလွှာ (၅) ● ၁၀၇

ယောက် ခိုနေပြီဖြစ်သည်။ ဝိုင်းစားကြည့်ပါ။ အသက်ငါးဆယ့်ငါးနှစ် ခန့်သာရှိသေးသော လူငယ်ကလေးတစ်ဦးအတွက် ရန်သူနှစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ များလှပါပြီ။ ရန်သူခြောက်ယောက်ဆိုတော့ ပြောရောမခွင့်တော့ပါ။ သို့သော် ခန့်ချီယာကလေးသည် တုံ့ပြန်ရောကောင်းလောက်အောင် ရန်သူခြောက်ယောက်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်နိုင်နေပေသည်။

ကျန်လူများမှာ ခန့်ချီယာအား ခင်ကူလိုသော်လည်း လက်မဲ့မိမိတို့ ရင်ဆိုင်နေရသော ရန်သူကို မထိုးမောက်နိုင်သဖြင့် ပါးစပ်ဖြင့်သာ အော်ဟစ်သတိပေးနေရပါတော့သည်။

“သားရေ - အကပ်မခံနဲ့၊ ခွာလိုက် - ခွာလိုက်”

“လူကလေးရေ - ဓားချက်ကို အသေမထားနဲ့၊ ပြန်ထား - ပြန်ထား။ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခဲမတိုက်နဲ့၊ ခုကုန်လိမ့်မယ်။ မျက်စိရှင်ရှင်ထား၊ နောက်သက်ကအသံကို နားထောင်”

ကျန်းဇီးပုံသည် ဝိုင်းခိုက်တကြီး အော်ပြောနေ၏။ သူ့အော်ပြောနေစဉ်မှာပင် ခန့်ချီယာ၏ငွေ့မှ ရန်သူနှစ်ယောက်သည် ဝန်းခနဲ ဂြိုဟ်ကျသွား၏။

ခန့်ချီယာကလေး၏ဓားမှာ ကြောသဖွယ် လှည့်ပတ်နေသည်။ ကျန်းဇီးပုံ လွန်စွာ တုံ့အားသင့်သွားရသည်။

ယခု ခန့်ချီယာကလေး၏ ထုတ်သုံးနေသော သိုင်းကွက်များကို သူသင်မပေးပေးပါ။ ခန့်ချီယာ ထုတ်သုံးနေသည့် သိုင်းကွက်များမှာ အဆင့်မြင့်လှပါသည်။ သူ့အား သင်ပေးထားသူ သိုင်းကွက်များကို ခွဲထွက်အသုံးပြုသွားသော သိုင်းကွက်မသင်ကြောင်း

၁၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျန်းစီးပုံ နားလည်လိုက်ပါသည်။

ရန်သူစုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သဖြင့် ကျန်းစီးပုံတို့ဘက်မှ အခြေအနေကောင်းလာသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ကျန်းစီးပုံတို့ဘက်မှလေးယောက်၊ တစ်ယောက်ကို ဆုံးယောက်နှုန်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြပါသည်။ ရန်သူများမှာ အခြေအနေဆိုးရွားသွားပါသည်။ သို့သော် လူအင်အားသာလျက်ရှိသဖြင့် အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သေးသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

နံနက်ခင်းက တစ်စတစ်လေးလာလျက်ရှိပါသည်။ တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်နေဆဲပင်။

“မိုးလင်းတော့မယ်၊ အချိန်ဆွဲနေနေတော့၊ ပြန်ပြန်ထိုးမောက်ပြီး ကွက်ကြ၊ မိုးလင်းလာရင် အခြေအနေမကောင်းဘူး”

ဝုစဇိတ်မြို့တော်ဖြစ်၍ ဝုစဇိတ်သမား အပေါင်းအသင်းများက ရန်သူအားပေး ပြုလုပ်လာမည်ကို ဖြစ်ယောင်ပြီး လိစွန်းက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရန်သူများမှာ ထင်တိုင်းမပေါက်သဖြင့် ဒေါသတကြီးဖြင့် မိတိုက်နေကြသည်။

လိစွန်းက စူးစူးပါးပါး မာန်သွင်းအော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဦး - ဂွမ်း - ဂွမ်း - ”

မားရိပ်များက လျှပ်ဖျက်သလို ဝင်းလက်သွားသည်။ အရက်ဦးအလင်းရောင်အောက်တွင် မားရိပ်များက နေခြည်တန်းသဖွယ် အတန်းလိုက် ပြာကုသွားသည်။

“ဝင် - ”

သိုင်အကရာဇ်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၁၀၉

“ဝင် - ”

“ဦး - ”

အလင်းတန်းများက ရန်သူများ၏ မျက်စိထဲသို့ ဝင်ကုန်သည်။ မျက်စိများ ပြာသွားသည်။ ရန်သူများ မျက်စိပြာသွားပြီး ချိတ်ကွက်များ မျက်ကုန်သည်။ သူတစ်ပါးအား မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်ရန်သာ အားထုတ်ရတော့သည်။

“ဦး - ”

“ဂွမ်း - ”

“အမယ်လေး - ”

“အား - ”

“ဝန်း - ”

လိစွန်း၏စားချက်များက အဆက်မပြတ် ကျရောက်သွားသည်။ ရန်သူများ အတုံးအဖုံးလိုကုန်သည်။ ရန်သူများမှာ မျက်စိပြာသွားသဖြင့် မားကွက်များ မျက်ကုန်ပြီး ထိုသို့ လိစွန်း၏ စားချက်များ ထိုးသွင်းခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်နေသည့် ရန်သူခေါင်းဆောင်မှာ မျက်စိမျက်နှာဖျက်သွားသည်။

ဟင် . . . ဝါ . . . ဝါ . . . နဂါးမျက်စောင်း . . . ”

သူသည် ကြောက်လန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ့အသံများ တုန်နေသည်။ သူတို့သည် နဂါးမျက်စောင်း လိစွန်းကို တကယ်ကြောက်ရွံ့ကြနေသည်တကား။

လိစွန်းက တင်းမာစွာပြောသည်။

၁၁၀ ❀ စက္ကသိုလ်နောင်အောင်

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ နဂါးမျက်စောင်ပဲ။ နင်တို့က အုပ်စုနဲ့ တိုက်ကြတယ်။ ရတယ်။ ငါကလဲ အသေတိုက်မှာပဲ။ မိနိုင်းရင်မကြပေတော့”

သူမသည် ထိုသို့ပြောပြီး တချက်ကြမ်းတိုက်ခိုက်တော့သည်။ သူမ၏မြင်းကို ရွှေသို့မောင်းသွင်းသွားပြီး ဘယ်ညာခုတ်ထပ်နေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျန်းစိမ့်ကလည်း ရေခူနှစ်လွှာသိုင်းကွက်ကို ထုတ်သုံး၍ တိုက်ခိုက်နေပေပြီ။ ရေခူနှစ်လွှာ အမှတ်သုံး သိုင်းကွက်ကို ထုတ်သုံးတိုက်ခိုက်နေပေပြီ။

“ဝိုး ...”

“ဝုန်း ...”

“အား ...”

မားချက်က လျင်မြန်သွက်လက်လှသဖြင့် ရန်သူများမှာ မည်သည့်မားကွက်ကို ထုတ်သုံးမှန်းမသိလိုက်ရဘဲ အသက်ပျောက်သွားရလေတော့သည်။

ရန်သူမှာ စုစုပေါင်း ခွစ်ယောက်သာကျန်တော့သည်။ ရန်သူများအခြေအနေအထားမသိရပေ။ ထိုခွစ်ယောက်အနက် ငါးယောက်မှာ ခက်ရာကိုယ်စီရရှိနေသဖြင့် လူကောင်းဟူ၍ သုံးယောက်သာရှိတော့သည်။ သူတို့တွင် တိုက်စွမ်းရည်မရှိတော့ချေ။

မိမိတို့ဘက်မှာ အားသာနေသဖြင့် ကျန်းစိမ့်တို့သည် အစွမ်းကျန် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်သည်။ လမ်းကွဉ်းကလေးထဲမှ ထိုးမောက်ထွက်လာကြသည်။

သိုင်းအကုန်အစုံ (၅) ❀ ၁၁၁

“သား ... မင်းအမေနောက်ကိုလိုက်၊ နောက်ချန်မနေနဲ့”
ကျန်းစိမ့်က ရန်သူများ ကျန်နေမည်ကိုစိုးသဖြင့် အော်ဟစ်သတိပေးရသည်။

ရန်သူများကလည်း လွတ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အမေနောက်မှ ကပ်တိုက်သွားပါသည်။

သူတို့၏မြင်းများသည် အိမ်ပျက်ကြီးကို တိုးတိုက်ပြီး ထွက်လာသဖြင့် အိမ်ပျက်ကြီးသည် ရန်သူများဆီသို့ ဖြိုကျသွားသည်။

“ဝေါ ...”

“ဝုန်း ...”

“မြောင်း ...”

“အမယ်လေး ...”

www.burmeseclassic.com

ရန်သူများမှာ အိမ်ပျက်ကြီး ဖြိုကျသည့်အောက်၌ ပိကျန်နေကြတော့သည်။

သူတို့ ကျန်းစိမ့်တို့နောက် မလိုက်နိုင်ကြတော့ပါ။ သူတို့အိမ်ပျက်ကြီးအောက်မှ လွတ်အောင်ရုန်းထွက်နိုင်သောအခါ ကျန်းစိမ့်တို့သည် ဖြိုပြင်သို့ရောက်ရှိသွားပြီး ဖြစ်ပါသည်။
တိုင်ပေမြို့သည် နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။
အစေ့အရပ်မှရောင်နီများလည်း သမ်းလာစေ့ပြီ။

• • •

တောင်တန်းနဂါး၏အိမ်

တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်

ဝန်ချီယာအား သိကြီးမဲကြီး လိုက်စွာနေသော တောင်တန်း
နဂါးကျီတောင်ကား ယခုမည်သို့ဖြစ်နေပါသနည်း၊ မည်သည့်အကြိ
မှား ဆက်လက်ကြံစည်နေပါသနည်း။

တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်သည် ယခုအခါ ဓာတာဇ်လေး
အတက်ဆုံးသော အချိန်ဖြစ်နေ၏။ ဘုန်းသဏ္ဌာအပွင့်လင်း အ
တောင်ပဆုံးအချိန် ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ချောင်ပိုင်နယ်စားကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ တာဝန်ကုန်
နေရာကို ဆက်ခံခဲ့သည်။ ယခုထို့ထက်မက ဖြင့်တက်ခဲ့ချေပြီ။

သူသည် ချောင်ပိုင်နယ်စားကြီးအဆင့်မှ တစ်ဆင့်တိုးကာ
နယ်ငါးနယ် နယ်စားကြီးဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ သူသည် ချောင်ပိုင်နယ်စား
ကြီးထက် အဆင့်မြင့်သွားလေပြီ။

တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် နယ်ငါးနယ် နယ်စားကြီးဟူ၍ သုံးယောက်
ကည်သောရှိသည်။ ထိုသုံးယောက်တွင် နယ်စားကြီးကျီတောင်သည်
တန်ခိုးဩဇာ အထက်မြက်ဆုံးနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အားအထား
ရဆုံး လူယုံတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။

နယ်ငါးနယ် နယ်စားဆိုသည်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ထပ်တူ
နီးပါး အာဏာရှိသူဖြစ်သည်။

ကျီတောင်အပိုင်စားရသည့် နယ်ငါးနယ်မှာ ချောင်ပိုင်နယ်
အပါအဝင် ကျီကျွန်း၊ ခန်းစီး၊ ကွမ်းနယ်နှင့်ယိုရွာနယ်တို့ဖြစ်သည်။
ထိုနယ်ငါးနယ်မှာ တရုတ်ပြည်တွင် အဓိကကုသော နယ်ကြီးများ
ဖြစ်ကြပေသည်။ အချက်အချာကုသော နယ်ကြီးငါးနယ်ဖြစ်နေ
ပေသည်။

ကျီတောင်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်မှလွဲ၍ ဩဇာအာဏာ အရှိ
ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

ထိုမျှကပါမည်လော။

သိုင်းလောကတွင်လည်း တန်ခိုးဩဇာ အကြီးမားဆုံး ဂိုဏ်း
မျှင်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

နဂါးကျီတောင်ဂိုဏ်း

နဂါးကျီတောင်ဂိုဏ်းမှာ တရုတ်ပြည်၌ လူအင်အား အများ
ဆုံးနှင့် ဩဇာအရှိဆုံးအပါ အကြီးမားဆုံးသော ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်နေပ
ြီ။ တရုတ်ပြည်တစ်ဝှမ်း သူ့ဂိုဏ်းသားများရှိသည်။ ဂိုဏ်းခွဲ
လည်း အနှံ့အပြားပင်။

သူ့ဂိုဏ်းသားများမှာ သိုင်းပညာထူးချွန်ကြသလို စိုက်စည်

၁၁၄ ❀ စက္ကသိုက်နေလင်းအောင်

ခိုက်ရည်လည်း ကောင်းလှသည်။ လျှို့ဝှက်လက်နက်များ၊ လက်နက်ပုန်းများ၊ လက်နက်ဆန်းများကိုလည်း ကိုင်တွယ်ကြသည်။

ဂိုဏ်းသားများမှာလည်း တိရစ္ဆာန်များ၏ ထူးခြားချက်များကို ယူ၍ တီထွင်ကြသည်။ ကျား၊ ကျားသစ်၊ ခြင်္သေ့၊ လင်းနို့၊ မျောက်၊ ခြေစသည်တို့၏ ထူးခြားချက်များကို အသုံးပြုကြသည်။

ထို့အပြင် အရေးကြီးသည့်အချက်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့နှင့် လုံခြုံရေးတပ်များ၏ ခုံမက်များအဖြစ် နဂါးကိုးကောင် ဂိုဏ်းသားအဖို့ကို ထည့်သွင်းထားခြင်းပေတည်း။

တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်။

နယ်ငါးနယ်စားကျီတောင်သည် သူ့ရည်မှန်းချက်အတော်များများ အောင်မြင်ပြီးဖြစ်သော်လည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်း မရှိသေးချေ။ အများအပြင်တွင်တော့ ဘုရင်မင်းမြတ်မှတစ်ပါး ဩစာတာကာအရသုံးမြင်နေသည့် ကျီတောင်သည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လောက်ပြီဟု ထင်စရာရှိသည်။ တကယ်တော့ မကျေနပ် မနှစ်သိမ့်နိုင်ပေ။

ကျီတောင်သည် ဤမျှသော အောင်မြင်မှုကို အောင်မြင်မှုဟု မမှတ်ချေ။ ဤအောင်မြင်မှုများသည် သူ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် မဟုတ်ချေ။

သူ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကား အဘယ်နည်း။

သူ့ရည်မှန်းချက် နှစ်ခုရှိသည်။

တစ်အချက်ကား စကရာဇ်ဘုရင်အဖြစ် ပလ္လင်ပေါ်တက်ရောက်နိုင်ရေး၊

သိုင်းအကရာဇ်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၁၁၅

နှစ်အချက်။ သိုင်းလောက၏ အတုမဲ့စကရာဇ်ဖြစ်နိုင်ရေး နှစ်ချက်ဖြစ်သည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုရပါမူ ဘုရင်စကရာဇ် ဖြစ်နိုင်ရေးသည် အလားအလာများစွာ ကောင်းနေပါသည်။ သူသည် ယခု နယ်ငါးနယ်စား နယ်စားကြီးဖြစ်နေပေပြီ။ နယ်ငါးနယ်မှာလည်း သာမန်နယ်စားမဟုတ်။ တရုတ်ပြည်၏ အဓိကကျသော အချက်အချာကျသော နယ်ငါးနယ်ဖြစ်သည်။ ထိုနယ်ငါးနယ်စားရသဖြင့် ဘုရင်စကရာဇ်၏ အနီးကပ်လူယုံတော်ဖြစ်ရသည်။

အနီးကပ် လူယုံတော်ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့နှင့် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့များထဲတွင် ခွဲဝှံသတ္တိနှင့် လုပ်ရည်ကြံ့ရည်ရှိသော နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းသားများကို ထည့်သွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ထည့်နိုင်ရသဖြင့် ဘုရင့်အား အချိန်မရွေး လုပ်ကြံနိုင်သည်။ ဘုရင်စကရာဇ်ဖြစ်ရေးအတွက် တိပ်မက်မက်နိုင်ခွင့် ရခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သိုင်းလောက၏ အတုမဲ့စကရာဇ်ဖြစ်ဖို့အရေးအလှမ်းဝေးနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ သိုင်းလောကစကရာဇ်ဖြစ်ရန် အရေးမှာ ကမ္ဘာဦးလောင်မီး သိုင်းကွက်ကို အကြွင်းမဲ့တတ်မြောက်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

ကမ္ဘာဦးလောင်မီး သိုင်းကွက်ကို တတ်မြောက်ရန်မှာ မွေးရာပါ သိုင်းပါရမီရှင်ဖြစ်သည့် စန်ဒီယာကလေးကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ဖမ်းဆီးနိုင်မှ ဖြစ်ပေမည်။ စန်ဒီယာကလေးကို ဖမ်းဆီးမိမှ သူ့ကိုယ်ပိုင် ခက်လက်ကွာများကို မတ်နိုင်ပေမည်။

ထို့အတွက် စန်ဒီယာကလေးနှောက်သို့ နှစ်ခေါင်းများစွာ

၁၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်လောင်းအောင်

ခြေရာခံ၍ လိုက်နေခဲ့ပေသည်။ ယခုလည်း လိုက်ဆဲရှိသည်။ နေ့လည်း ခန့်ချီယာကလေးကို လက်ဝယ်မမိမချင်း လိုက်နေဦးမည်သာဖြစ်သည်။

သူ့ကိုးကားသားများ၊ ဂိုဏ်းခွဲများနှင့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ထားသည့် လက်အောက်ခံဂိုဏ်းဝယ်များကို တာဝန်ပေးအပ်ကာ ခန့်ချီယာအား လက်ရမ်းခမ်းခမ်းပေးခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အခွင့်ရလျှင် ရသလို လိုက်လံရွာချသည်။ သို့သော် သူသည် မတွေ့ခဲ့ရချေ။ လိုက်လေလေလေ ပါတည်း။

တစ်ခါတစ်ရံ သတင်းမှားနောက်သို့ သဲသဲမဲမဲလိုက်ရန် သူ့ဂိုဏ်းသားများအား စေလွှတ်မိသည်။ သတင်းမှားနောက်သို့ လိုက်ခိုင်းရင်း သတ်မိသောအပည့်များလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်ပင်။ သို့မှတွင် ကိစ္စမရှိ။ ဤမျှပေးရသော တန်ဖိုးသည် နည်းပါးပါသည်။

နီးလာဗြီးမှ လွတ်သွားသည်လည်း ရှိသည်။

လက်ထဲရောက်လုနီးခါမှ ပျောက်သွားသည်လည်းရှိသည်။

ကိစ္စတောင်၏လက်ထဲသို့ မည်သည့်အခါမျှမမှ ခန့်ချီယာကလေး ရောက်ရှိမည်နည်း။

ခန့်ချီယာအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း ကိစ္စတောင်မှာ ကြိတ်မနိုင်မဲမရပြန် ခေါသအလိပ်လိုက် တက်လာရပေသည်။

ကိစ္စတောင်သည် လက်ထဲမှ သားရေလိပ်ကို မြန်သူလိုက်၏။ သားရေပြားပေါ်တွင် ရေမှတ်ထားသည့်စာများကို သေချာစွာ ဖတ်ရှုနေပေသည်။

သိုင်းကေရာဇ်၏ရပ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၁၁၇

ဤသို့ဖတ်ရှုရင်း သူ့ရုပ်လက္ခဏာသည် ကြမ်းတမ်းလာသည်။ သူ့နဖူးကြောကြီးများ ထောင်ထဲချက်ရှိသည်။ မျက်လုံးများကလည်း မှုန်ကပ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း တင်းတင်းစေ့စွာထားသည်။ မျက်စိသူငယ်တိမ်ကလည်း ကျဉ်းနေသည်။ သားရေလိပ်ကို ဖတ်ရှုနေသော သူ့မျက်နှာ၏ ကြမ်းတမ်းမှုက မည်သည့်နှုတ်ချည်ကြမ်းတမ်းမှုကမျှမပီချေ။

သားရေလိပ်မှာ အဖြူရောင်ဖြစ်သည်။ အဖြူရောင်အောက်ခံလျှင် အနက်ရောင် ဇာလုံးများဖြင့် ရှေးသားထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဇာလုံးသည် ထင်းခနဲပေါ်နေ၏။

မနုဿသိုင်းကျွမ်းရွာဝံ့တော်

မနုဿသိုင်းကျွမ်းဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ခန့်ချီယာကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ခန့်ချီယာကလေးကို သူက မနုဿသိုင်းကျွမ်းဟု ခေါ်သည်။

တကယ်တော့ ခန့်ချီယာကလေး၏တစ်ကိုယ်လုံး သိုင်းကျွမ်းတစ်စောင်ပင် မဟုတ်ပါလော။ ခန့်ချီယာကလေး၏ ကိုယ်တွင် အမှတ်အသားစက် လက္ခဏာများ ပြည့်နေသည်။

ဤသားရေပြားမှတ်တမ်းတွင် ခန့်ချီယာနှင့် ပတ်သက်သည့် နှစ်မိသောကလေးရရှိသမျှကို မှတ်တမ်းတင်ထားပါသည်။

အချက်အလက်များမှာ များပါသည်။ ထိုအချက်အလက်များကို စုပေါင်းဖြည့် သုံးသပ်ပါက ခန့်ချီယာရှိမည်နေရာကို ခြေရာခံနိုင်သည်။ ထိုမှတ်တမ်းသည် ကိစ္စတောင်၏ လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းဖြစ်၏။ အထူးလျှို့ဝှက်မှတ်တမ်း ဖြစ်သည်။

၁၁၀ ဇာတိသမိုင်းအောင်

သူမှတစ်ပါး အခြားသူ ကြည့်ခွင့်မရှိပါ။ သူတစ်ပါးအား မပြနိုင်ပါ။ သူကိုယ်တိုင်ရေးမှတ်ထားသော မှတ်တမ်းဖြစ်၍ အလွန် တန်ဖိုးထားပါသည်။

ရေးသားထားသည့် အချက်အလက်များမှာ တိုတိုနှင့်လိုရင်း ဖြစ်သည်။ တမင်တိုတိုနှင့်လိုရင်းကို ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မှတ်တမ်းကို အဓမ္မအမှားတိုင် မဖတ်စွဲလိုက် ပြန်ပါသည်။ မှတ်တမ်းတွင် ရေးသားထားသည့် အချက်အလက် များကား -

လူသားသိုင်းကျမ်းစာပုံတော် -

- ၁။ တာဝင်ကူသေ၊ တာဝင်ကူ၏အိမ်တွင် ဇနီးယုယုအား မတွေ့ရ။ လူယုတော် ကျန်းမီးပုံနှင့်အတူ ပျောက်ဆုံး သွား။
- ၂။ ကျန်းမီးပုံအား ဟွမ်ဟိုမြစ်ဝှမ်းတွင် ခြေရာခံမိ။
- ၃။ ယိက္ခားကျေးရွာ။
- ၄။ ချွေယွန်တို့ပြေးအဘိုး ပျောက်ဆုံး။
- ၅။ သတင်းကွင်းဆက်များ ပြတ်တောက်။
- ၆။ ကျန်းမီးပုံသတင်း ပြန်ပေါ်လာ။
- ၇။ ကျန်းမီးပုံ မဇ္ဈိမဒေသသို့ ထွက်ခွာသွားသည်ဟုသိရ။
- ၈။ ဇနီးယုယု၏သတင်းအစ ပြန်ပေါ်။ ဇနီးယုယုတွင် ခြေရာခံမိ။
- ၉။ ငုတ်အော့ကောင်းက မနိယာယ်ဖြင့်ခေါ်ထုတ်။
- ၁၀။ ကွပ်ချင်ဟန်ခြေစွပ်၊ လမ်းစပျောက်ပြန်။

သိုင်းကမ္ဘာ၏စုံလင်မှု (၅) ၁၁၁

- ၁၁။ ကျန်းမီးပုံ၊ ဇနီးယုယု၊ ကျင်ဘီမေ သတင်းမရ။ ဆယ်နှစ်တာကာလကြာခဲ့ပြီ။
 - ၁၂။ ဇနီးယုယု၏သတင်း၊ ရှန်အန်းမြို့။
 - ၁၃။ ကွမ်းကွန်ရွာကျောင်းတော်သို့ သွားသည့်သတင်းရ အတင်းလိုက်။
 - ၁၄။ ဆန်လီဝမ်မြို့တွင် ခြေရာပျောက်သွားပြန်။
 - ၁၅။ ဇနီးယုယုအသက်မသေဟုသိရ။
 - ၁၆။ တိုင်ပေမြို့သတင်းရ။ မင်းဆီးရန် တာဝန်ပေး။
- မှတ်တမ်းကို လိုရင်းတို့ရှင်း မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ ဤ မှတ်တမ်းသည် ဇနီးယုယုကလေး၏ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဟု ဆိုနိုင်လောက်သည်။ တိုတိုရှင်းရှင်းရေးမှတ်ထားသော်လည်း ဇနီးယုယုကလေး၏ဘဝ အနိမ့်အမြင့်များပါနေသည်။
- ကျွန်တော် သက်မြင်းချလိုက်သည်။
- "ဟင်း - ဒီကောင်လေးသတင်းက လိုက်လေခက်လေပါဘာ။ အာပဲမြစ်မြစ် ဒီတစ်ခါတော့ မိကိုမိရမယ်"
- သူသတင်းရထားပြီး သတင်းကသေချာသည်။ တိုင်ပေမြို့ တွင် ဇနီးယုယုကလေးကို ခြေရာခံမိပြီဟုဆိုသည်။
- "ဟင်း - သတင်းရထားပြီးကာမှ ခါတိုင်းလို လွတ်သွားဦးမှာ လား၊ တောက် - မင်းကိုမိမှ အေးမယ်"
- ကျွန်တော်ကနာမငြိမ်နိုင်တော့ပါ။ လမ်းသလားနေခဲ့ပြီး တိုင်လည်းမထိုင်နိုင်ပါ။ တိုင်ပြီးလျှင်ထသည်။ ထပြီးလျှင်ထသည်။ လမ်းလျှောက်သည်။

၁၂၀ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူသည် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသော နယ်ကြီးငါးနယ်စား နယ်စားကြီး စံတိမ်တော်ထဲ၌ နေထိုင်ပါသည်။ ထိုစံတိမ်တော်ထဲမှ အမြင်သို့ မျှော်ကြည့်နေပါသည်။ လူကို မျှော်နေခြင်း မြစ်ပါသည်။ တိုင်ပေမြို့မှလာမည့်ဆက်သားကို မျှော်နေခြင်း မြစ်ပါသည်။

စန်ဒီယာကို မိမည်ကဲ့သို့မြစ်ပြီးကာမှ လွတ်ခဲ့ရသည် အကြိမ် ပေါင်းမနည်းတော့။ သည်တစ်ခါလည်း ဟိုတုန်းကလို မြစ်ဦးမည် လားဟု မဝံ့မ၌ တွေးနေပြန်သည်။

သူသည် စံတိမ်တော် မြတင်းတံခါးသို့သွားသည်။ တံခါးဝ၌ ရပ်ကာ အမြင်သို့ငေးမောနေမိပါသည်။ မည်မျှကြာအောင် ငေးမောမိမည်မသိပေ။ မှန်တထောင်းထောင်းနှင့်လာသော မြင်း တစ်စီးကို မြင်ရသောအခါမှ သူရပ်နေသည့်အမြစ်ကို သတိထား မိတော့သည်။

ကျီတောင်သည် စန်ဒီယာ၏သတင်းကို သိလိုလှသည်။ ထို့ကြောင့် ဖျာပုဂ္ဂသလံဆင်းတွေ့ရန် ဟန်မြင်မိသည်။

“ဟယ် - နယ်ငါးနယ်စားတဲ့ နယ်စားကြီးပဲ၊ ဆင်းတွေ့လို တော်ပါ့မလား၊ အစောင့်တွေက တစ်မျိုးထင်ကုန်မယ်”

သူသည် သတိဝင်လာသဖြင့် ဣန္ဒြေဆည်ကာ ခန်းမထဲ၌ ထိုင်စောင့်နေမိတော့သည်။

မကြာမီ အစောင့်နှစ်ယောက်သည် လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းမ ခေါ်သွင်းလာလေသည်။

“သူ့ကိုထားနဲ့၊ မင်းတို့ထွက်သွားစမ်း”
အစောင့်နှစ်ယောက်ကို အဋ္ဌိအသေပေးပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

သိုင်းကရာဇ်၏ရပ်ကွက် (၅) ● ၁၂၁

မြင်းစီးလာသောလူသည် သူ့ရှေ့၌ မုတ်လိုက်မုတ်လိုက်ဖြင့် မောနေပေသည်။

ထိုမောပန်းနေသူကား နယ်ခြားစောင့်တပ်မှူး တီကူး မြစ် ခလေးစီး သူသည် နဂါးကိုးကောင်ဂိုဏ်းမှ ဒုတိယတန်းခေါင်း စာအောင် မြစ်သော်လည်း အရည်အချင်းပြည့်ဝသူဖြစ်၍ မကြာမီတွင် ပထမတန်းခေါင်းဆောင်နေရာသို့ တက်လှမ်းလာမည်သူ မြစ်သည်။ ထကြလုံလရှိသည်။ ခေါင်းဆောင်၏ လိုအပ်ဆန္ဒကိုနား လည်သည်။ ဤသို့သော အရည်အချင်းဖို့နှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် ပထမ တန်းခေါင်းဆောင် မြစ်ထိုက်သူတစ်ဦးပင်။

ဤနေရာ၌ တီကူးစား တွေ့သင့်သည် မဟုတ်ချေ။ တီကူးကို တွေ့ရသဖြင့် ကျီတောင် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ဤနေရာသို့ တီကူးကိုယ်တိုင် ရောက်လာရန်မလိုပေ။ ရောက် လာရန် အမိန့်ပေးမှာကြားထားခြင်းလည်း မရှိချေ။ တီကူး၏ ကာဝန်မှာ တိုင်ပေမြို့မှရောက်လာမည့်ဆက်သားကို စောင့် ရောက်ပြီး မိမိထိပ်ပိုးပေးရန်သာဖြစ်သည်။

တိုင်ပေမြို့မှဆက်သားသည်သာ အဓိက အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ထိုဆက်သားကို မိမိတွေ့လိုသည်။

“တီကူး - မင်းကိုယ်တိုင် ဘာကြောင့်လာရတာလဲ”

ကျီတောင်က စတင် မေးမိလေ၏။

တီကူး မဖြေနိုင်ပါ။ မောဟိုက်၍သာနေပါသည်။

မောနေသနည်းဟူမှ မြင်းပေါ်တွင် မတ်မတ်ပင် မထိုင်နိုင်ချေ။ အစောင့်နှစ်ယောက်က တွဲချပြီး ကျီတောင်ရှေ့သို့ တွဲချခေါ်ယူ

၁၂၂ ကဏ္ဍသိုလ်နောင်အောင်

လာရသည်။

သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်၍ မောနေသည်။ ကျီတောင်
မတ်တတ်ထသည်။ လူးလာဆန်ခတ် လမ်းလျှောက်သည်။ တိကျ
အမောပြေပျဉ်အချိန်ကို စောင့်ရသည်မှာ ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ ကြာသည်
ဟု ကျီတောင်ထင်သည်။

ကျီတောင်သည် တိကျအား အခွင့်အရေးပေးသည့်အနေဖြင့်
ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် တစ်တန်းတည်း ထိုင်ခွင့်ပေးခြင်း မြစ်သည်
နယ်ငါးနယ်စား နယ်စားကြီးစေ့တွင် မည်သူမျှ ကုလားထိုင်
ထိုင်ခွင့်မရပေ။ လက်အောက်ငယ်သားများသည် မည်သူ
တစ်တန်းတည်း တစ်ပြေးတည်း ထိုင်ခွင့်မရှိချေ။

အတန်ကြာမှ -

“ဆက်သား ချောက်မလာဘူးလား”

ကျီတောင်သည် တိုင်ပေမြို့မှ သတင်းကိုသာ သိချင်နေသူ
မြစ်ရာ တိုင်ပေမြို့မှ ဆက်သားချောက်လာ မလာကိုသာ မေးမြန်း
လေ၏။

“ချောက်လာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် -”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မြန်မြန်ပြောခမ်းကွာ”

ကျီတောင်က စိတ်မရွည်စွာ ပြောလေ၏။ တကယ်တော့
သူအမောပြေအောင် စောင့်နေသည့်အချိန်မှာ မကြာလှသေးပေ။
တိကျသည် အမောမပြေသေးချေ။ ထို့ကြောင့် တိကျသည် ပင်မ
ကြီးစွာ ပြောရလေ၏။

တိကျက အထစ်ထစ်အချေချေဖြင့် -

သိုလ်အကရာဇ်စံရပ်ကွက် (၅) ၁၂၃

“သူ - သူ - ချောက် - ချောက်လာပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲကွ”

“သူ - သူ - သေ - သေသွားပါတယ်”

“ဟေ - ဘယ်လို”

“ခက်ရာတွေ ခရပူရထားပါတယ်၊ သတင်းပို့ပြီးတာနဲ့
သေဆုံးသွားပါတယ်၊ သေလောက်တဲ့ ခက်ရာတွေပါ၊ သူ ဒီခရီးကို
ချောက်လာနိုင်တာကိုပဲ ချီးကျူးရပါမယ်”

“ဟိုက အခြေအနေကိုသိချင်တယ်”

ဆက်သား သေသွားသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်။ တစ်
ယောက်သေသေး၊ ဆယ်ယောက်သေသေး၊ သေချင်သူမျှ သေပါစေ၊
တိုင်ပေမြို့မှ သတင်းသည်သာ အရေးကြီးသည်။

“သခင်ကြီး - စေလွှတ်ထားတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်မကွန်
သေကွန်ကြတယ်တဲ့”

“တောက် -”

ကျီတောင်၏ဒေါသကိုး ပေါက်ကွဲလေပြီ။ ယမ်းပုံမီးကျ
တားမရ ဆီးမနိုင်ဖြစ်လေပြီ။

“ခံမြင့် ဟိုကောင်လေးကို လက်လွှတ်လိုက်ရပြီပေါ့၊ ဒီကောင်
လေး ဘယ်ချောက်သွားသလဲ၊ သူနဲ့အတူ ဘယ်သူပါသေးသလဲ၊
ဟိုကဘယ်လိုလုပ်သွားလို့လဲ”

မေးခွန်းများက ဆက်တိုက်ပင် မေးချလိုက်သည်။ သူတို့
သူတို့ကို ဆက်တိုက်မေးချလိုက်ခြင်း မြစ်သည်။

တိကျက ခေါင်းခါပြစ်။

၁၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“အဲဒီမေးခွန်းကို ဘယ်သူမှ မြေနိုင်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အားလုံး သေကုန်ကြလို့ပါ။ ဆက်သွား
တောင် ခက်ရာအပြင်းအထန်ရလာတာ ကြည့်ပါလား။ သူမနည်း
လွတ်အောင်ပြေးလာရတာ”

နားထောင်ရင်း ကျီတောင် အံ့တင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။
ခွေးသီးခွေးပေါက်ကြီးများလည်း ကူးလာသည်။ သူဒေါသ ဖြစ်နေ
သည်။

“သူလဲ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတာနဲ့ စေစောက သတင်းကို
သာပေးနိုင်ပြီး အသက်ထွက်သွားတာပါပဲ”

လမ်းစပျောက်ကုန်ပြီး ကွင်းဆက်များ ဖြတ်သွားပေပြီ။
ကျီတောင် ဆွေ့ဆွေ့ခန့် ဒေါသထွက်နေတော့သည်။

ကျီတောင် အတန်ကြာ စကားမပြောနိုင်ချေ၊ ငြိမ်သက်ပြီး
တွေဝေကြည့်နေမိ၏။

တီကူးလည်း အမောပြေသွားပြီ။ ထိုအခါကျမှ ကုလားထိုင်
ပေါ်မှ ကပ္ပာကယာ ဆင်းသည်။ ကြမ်းပေါ်၌ ဖူးထောက်ထိုင်လိုက်
ရသည်။ ကျီတောင်ကတော့ တီကူး ဘာလုပ်နေသည်ကို မမြင်ချေ။
ဒေါသဖြင့် အဝေးကိုသာ ကြည့်နေသည်။

“တောက် -”

ကျီတောင်၏ တောက်ခေါက်သံ မြန်ပေါ်လာပြန်သည်။

တီကူး မော်မကြည့်ရဲပါ။ ကျီတောင်၏ ဒေါသသည် ကူးစက်
တတ်ပါသည်။ အကြောင်းမဲ့ ဂုဏ်မရောက်စေချင်ပါ။

အတန်ကြာမှ ကျီတောင်ကခေါ်သည်။

သိုင်းအကုတ်ခံရပ်လွှာ (၅) ❀ ၁၂၅

“တီကူး”

ခေါ်သံကြောင့် တီကူးလန့်သွားသည်။

“အမိန့်ရှိပါ - သခင်ကြီး”

ကျီတောင်သည် ဒေါသကြောင့် ခြေကိုဆောင့်နှင်းရင်း တီကူး
ရှေ့လာရပ်လေ၏။

“မင်း တိုင်ပေမြို့ကိုရောက်ဖူးသလား”

“မရောက်ဖူးပါဘူးခင်ဗျာ”

“ခန့်အိယာကို တွေ့ဖူးသလား”

“နာမည်တော့ ကြားဖူးပါတယ်”

“ကုင်ဖိမေကော -”

“ကျွန်းဇီးမုံနဲ့ ခနီးလို့ပြောကြတာ ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်”

ကျီတောင်သည် စိတ်ပါလက်ပါ ရယ်လိုက်သည်။ မည်သို့
ပြောင်းလဲသွားသည်မသိ၊ စောစောက ဒေါသထွက်နေပြီး ယခု
ရယ်နေပြန်ပါပြီ။

“မင်းကိုတာခန့်တစ်ခုပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - သခင်ကြီး”

“ဟိုရောက်တာနဲ့ အခြေအနေတွေကို စုံစမ်းပြီး သူတို့နောက်
ကိုလိုက်ရမယ်။ အားလုံးကို ခြေရာခံရမယ်။ ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ မလိုဘူး
နောက်ကခြေရာခံစုံတင် ခံရမယ်။ ဘယ်မှာနေတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်
ဟိုတာ သိစုံတင်ပဲ”

“စိတ်ချပါ - သခင်ကြီး”

“နေဦး - ငါစိတ်ပြောင်းသွားပြီ”

၁၂၆ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းဆောင်

တီကူး လန့်သွားသည်။ သူ စိတ်ပြောင်းသွားပြီဆိုလျှင် မိမိ အတွက် အန္တရာယ်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ တီကူးသည် သခင်ကြီး ကျွဲတောင်၏ နှုတ်ထွက်စကားကို တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်မြှင့် ဖောင်နေရသည်။

“နေဦး - နေဦး။ ဒီကောင်တွေနောက်ကို ခြေရာခံလိုက်ရုံနဲ့ တော့ ဘာမှ အရာမရောက်ဘူး။ ခြေရာကောက်ရင် ခြေရာပျောက် သွားတာပဲ။ ဒီကောင်တွေကို လက်စပျောက်သုတ်သင်မှ ရတော့မယ် ဟေ့ - တီကူး”

တီကူး ခေါင်းထောင်သွားရသည်။

“အမိန့်ရှိပါ - သခင်ကြီး”

“မင်းဟာ ဒုတိယတန်းခေါင်းဆောင်ပဲ”

တီကူး ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် - သခင်ကြီးခင်ဗျာ”

“မင်း ဒုတိယတန်းခေါင်းဆောင်ဆိုပေမယ့် ပထမတန်း ခေါင်းဆောင်လို အရည်အချင်းပြည့်ဝသူဖြစ်တယ်။ မင်းကို နဂါး ကိုးကောင်စိုက်ရဲ့ ပထမတန်းခေါင်းဆောင်နေရာကို ပြင်တင်ပေး လိုက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဝမ်းသာပါတယ်သခင်ကြီး”

ပထမတန်းခေါင်းဆောင်မှာ လစာအပြင် ခိုကွာပါတိုင်းမှ သဖြင့် လူတိုင်းက မက်မောကြရသည်။

“ကျန်းမီးဖိုကို တွေ့ရာသမ္ဗူဠာ မားမဆိုင်ပဲ သုတ်သင်ပစ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သိုင်းဆက်ဆက်အုပ်စု (၅) ● ၁၂၇

ဝန်ချီယာကိုတော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ပါဆီခေါ်လာပေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အလုပ်မှာ ခက်ခဲလှပါသည်။ ပြောသည်က လွယ်ကူသည်။

တီကူးမှာ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့မြင့်သာ ခေါင်းညှိတ်နေရပါသည်။

“မင်း ဘာပြောရောချီသလဲ”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ - စါဆိုသွားတော့”

ကျွဲတောင်အား အကျိုးနှင့်အကြောင်းနှင့် ချင်းမြဲ၍ မလွယ် နှိုး တီကူးသိပါသည်။ ကျွဲတောင်သည် လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေ နံရံနေသူ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့ - နေဦး”

တီကူးသည် ထွက်မည်လုပ်ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာရသည်။

ကျွဲတောင်က ငွေအိတ်တစ်အိတ်နှင့် ပုလင်းကလေးတစ်လုံး ခေါ်လေ၏။

“ဟောဒီမှာ ငွေသားတစ်ထောင်ရှိတယ်။ အဲဒါက မင်းသုံးမို့”

“ကေးဇူးကြီးလှပါတယ် - သခင်ကြီးခင်ဗျာ”

“ဟောဒါက ဂျွမ်တာနဲ့ သတိလစ်ပြီး လျှာဖျားနဲ့ တိုမီတာနဲ့

အသက်ပျောက်သွားစေတဲ့ ဂမုန်းအဆိပ်ရည်”

“နားလည်ပါတယ် သခင်ကြီးခင်ဗျာ”

တီကူးသည် ငွေအိတ်နှင့် ဂမုန်းအဆိပ်ရည်ကိုယူလျက်

အသေပေးပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

၁၂၈ ❀ စက္ကသိုလ်နုလင်းအောင်

သိုင်းကရင်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၁၂၉

သူသည် လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို မြန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ဤငွေများကိုသုံးစွဲရမည်ထက် အဆိပ်ကို အသုံးပြုရရှိစေရန်များကြောင်း သိရှိလိုက်မိပါသည်။

* * *

Burmese Classic

အနာဂတ်လမ်းကြောင်း

ဟွမ်ဟိုမြစ်ကြီးမှာ နေရာညပါ မနားတမ်းစီးဆင်းနေသည်။ မြစ်တို့မည်သည် မြင့်ရာမှနိမ့်ရာသို့ စီးဆင်းမြဲတည်း။ ဤမြစ်ကြီးသည် နှစ်အစိတ်နေ့မှတစ်ကြိမ် ထကြွသောင်းကျန်းတတ်သည်။ လူထွေသောင်းကျန်းပုံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ မြေမြင်အလုံးကို ချေလွှာဖြင့် ဖုံးအုပ်ခြင်းပေတည်း။

ထိုသို့ မြစ်ချေကြီးပြီးသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင် ဝဲယာကမ်းနဖူး၌ မြေဩဇာကောင်းမွန်လှသည့် နူးမြေများတင်ကျန်ရစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟွမ်ဟိုမြစ်ကြီး၏ ဝဲယာကမ်းနဖူး၌ လူစည်ကားသည့် ဖျာစင်မပြတ် တည်ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ မြစ်ဝှမ်းဒေသရှိ လူများသမိုင်းတိုင်းအလိုက် အဓိကထား၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုလုပ်ပါသည်။ ဇိုက်ဖိုးရန် မြေဩဇာ ထက်သန်လှသည်ကိုး။

သို့ရာတွင် ဟွမ်ဟိုမြစ်ဝှမ်းသည် ကူးနယ်ထဲသို့ရောက်သော အခါ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွား၏။ အညာဒေသ၌ နီးမြေနှု သဘာဝလွင်ပြင်များ ပေါများသလောက် အကြောင်းသည့် ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်နှင့်ကျောက်စွယ်များ ပေါများလှခြင်းပေတည်း။

ထိုသို့သော ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များသည် ယီကျား ကျေးရွာ၌ ပို၍ပေါများသည်။ ယီကျားကျေးရွာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်ပေါများသည်။ ထို့ကြောင့် ယီကျားကျေးရွာပတ်ဝန်းကျင်၌ လူနေကျခြင်းအကြောင်း ဖြစ်လာ သည်။ စိုက်ပျိုးရေးအတွက် အားထားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ တံငါလုပ်ငန်းကိုလုပ်ကိုင်ရန် ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားက မြင့်မြင့် ပြောင်းလဲပေးတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ယီကျားကျေးရွာသို့ တံငါသည်မိသားစုတစ် ခြောင်ရွှေလာကြသည်။ တံငါသည်မိသားစုများ ဝင်လိုက် ထွက် လိုက်မြင် ပြောင်းရွှေနေသည်ဖြစ်၍ အထူးအဆန်းမဟုတ်တော့။ အခြားမည်သူကမျှလည်း ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ ကြပါ။

ထိုမိသားစုတွင် ဦးစီးဦးဆောင်က ယောက်ျားကြီး တစ် ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ နောက် - သွေးနီ၊ ညီမနှင့် သားတစ်ယောက် ပါ ပါသည်။

သူတို့ ပြောင်းလာကြသောအခါ ပိုက်ဖာထေးနေသော တံငါ သည်က တစ်ချက်မျှသာ မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မကြည့်တော့ ချေ။ အဘယ်မှာကြည့်ပါမည်နည်း။ သွေးနီဖြစ်သူနှင့် ညီမဖြစ်သူ

တို့မှာ ခွပ်ရည်ကြမ်းတမ်းလှပြီး တံငါသည်များဘဝနှင့် မည်သို့မျှ မဆူးသောကြောင့်ပေတည်း။

တံငါသည် ယောက်ျားကြီးနှင့် သားလူဖို့ပေါက်တို့မှာလည်း တံငါသည်ပီသစွာ ခွပ်ရည်ကြမ်းတမ်းကြသည်။ သူလိုငါလို ခွပ်ရည် မှုန်မြစ်၍ တံငါသည်များက ထူးပြီး စိတ်မဝင်စားကြတော့ချေ။

ပြောင်းလာသော မိသားစုသည် ချီနှင့်ပြီးသော တံငါသည် မိသားစုများကဲ့သို့ အလွန်ပင် ဆင်းရဲကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဟူ၍ များများစားစား မပါရှိပေ။ အထုပ်အဝါး အနည်းငယ်၊ ပိုက်ကွန် အဖျို့နှင့် လှေတိုကြီးတစ်စင်းသာပါသည်။

ကျန်းစီးမဲ့မှာ တံငါသည်လုပ်ဖူးသဖြင့် တံငါသည်တဝကို အထူးဟန်ဆောင်နေရန် မလိုတော့ပေ။ စန့်အိယာကလေးအတွက် မာ အထူးသတိထားနေရသည်။

လှေတိုကြီးတစ်စင်းပါလာသည်မှာ သဘာဝကျသည်။ တံငါ အည်မြင်ပြီး လှေမရှိလျှင် အဘယ်မှာဖြစ်ပါကုန်နည်း။ သူတို့သည် ချီ၊ ကိမ်အတည်တကျမရှိဘဲ မြစ်ဖျားတစ်လျှောက် လှေတိုကြီးတစ် စင်းနှင့် လူလောဆန်ခတ်သွားလာလျက် ဝမ်းစာစွာနေရသူများ ဟာ ပေါ်လွင်လှသည်။

ယီကျားကျေးရွာသို့ သူတို့ရောက်ရှိလာသောအခါ နေ့စရာ နံနက်၌ လုံးဝမရှိပါချေ။ ထို့ကြောင့် အခြားအခြားသော အခြေအ နာ၌ တံငါသည်များကဲ့သို့ သဘာဝလိုက်ဂုတစ်ခုကို အိမ်အနီး မှတ်နေလိုက်ကြတော့သည်။

ထိုသဘာဝလိုက်ဂုမှာ ယီကျားရွာနှင့် အတော်ဝေးသည်။

၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ယီကျားရွာနှင့် အတော်လွန်းသည့် သဘာဝလိုက်ဂူများထဲတွင်
ဤသို့ပင် တံငါသည်များ နေထိုင်ကြသဖြင့် သူတို့အား ထို့အတိုင်း
အထူးအဆန်း မမြင်မိကြတော့ချေ။

သူတို့မိသားစုသည် အနေအေးပြီး စကားနည်းသူများဖြစ်
သည်။ သူတို့မိသားစုအချင်းချင်းပင် စကားမပြောသလော
ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် နေရင်းစွဲတံငါသည်များနှင့် ပို၍ပင် စကား
ပြောမိကြတော့ချေ။

သူတို့ လုပ်ရာအလုပ်ရှိလျှင် လုပ်ကြသည်။ အလုပ်လုပ်စေ
မရှိလျှင် ကျောက်လိုက်ဂူထဲတွင် ဝင်နေကြသည်။ ဂူအောင်းနေ
သည်။ သူတို့လိုလူများမှာ ယီကျားလိုရွာ၌ အထူးအဆန်း မတွေ့
တော့ပါ။ အားလုံး ဤလိုလူမျိုးများ မြင်နေသောကြောင့်တည်း။

မူလနေသူများမှာလည်း ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်ချစ်နေကြ
များဖြစ်ပါသည်။ သူများကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားအားကြပါ။

ဤသို့ဖြင့် ယီကျားရွာ၌နေလာကြသည်မှာ တစ်နှစ်လောက်
မြောက်လာပါသည်။

သိုင်းအကုန်အစုံရပ်ဝဲ (၅) ❀ ၁၃၃

ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အေးစက်မှောင်မည်းနေပါသည်။
အအေးဓာတ်လွန်းမြင့်မှာမူ ထူးခြားပါသည်။ အေးစိမ့်၍
မြီးများလက်များများ အအေးစက်လာရပါသည်။ ဤကဲ့သို့
အအေးဓာတ်လွန်းမြင့်သည့်နေရာမျိုး အခြား၌မူမည် မထင်တော့ပါ။

မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်နေသည်မှာလည်း ချောက်ချားစရာ
မကင်းလှသည်။ တစ္ဆေသမဲကြီးစိုးသော တိမ်ကြီးကဲ့သို့ ကြောက်
စရာကောင်းပေသည်။ မကြာမီ ဂူတွင်း၌ မီးတုတ်များ လင်းလာကြ
သည်။

သည်တောမှ လိုက်ဂူအတွင်း မြင်မြင်ထင်ထင်ရှိလာသည်။
လိုက်ဂူအလယ်တွင် လေးထောင့်ဝပ်ဝပ် ကျောက်တုံးကြီး
တစ်တုံးရှိနေသည်။ ထိုကျောက်တုံးပေါ်၌ လူငယ်တစ်ယောက်
တင်ဖျင့်ခွေထိုင်လျက်ရှိသည်။ အခြားကျောက်တုံးများရှိသေးသော်

လည်း ထိုကျောက်တုံးများပေါ်၌ ထိုင်နေသူတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။
လူငယ်ထိုင်နေပုံမှာ တည်ငြိမ်လွန်းလှသဖြင့် အမှတ်တမဲ့

ကြည့်ပါက ခွပ်တုတစ်ခုအလား ထင်မှတ်ရသည်။
လူငယ်၏ဓမ္မတွင် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်

နေသည်။ သူက လူငယ်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေ
နေသည်။

သူတို့ကား တံငါသည်သားအဖဟု ယီကျားရွာမှ အသိအမှတ်
ရှိအားသည့် ကျန်းစီးမဲ့နှင့် ဓနိဇီယာကလေးတို့ပင်တည်း။ ဓနိဇီ
ယာကလေးမှာ အသက်ဆယ်မြောက်နှစ်ကျော်လေပြီး လူပျိုမက်
အရွယ်ဝင်လေပြီ။

၁၃၄ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မကြာမီ ကျောက်တုံးပေါ်မှ လူရွယ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လာပါသည်။ သူ့အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်မှာ ထူးဆန်းလှပါသည်။ များ၍ တုန်လှုပ်ပုံနှင့်လည်း မတူပါ။ အတန်ကြာတုန်လှုပ်ပြီးနောက် လှစ်ခနဲ ခုန်တက်သွားပါသည်။

တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရာမှ ခုန်တက်ခြင်း မြစ်သော်လည်း အတော်လေး မြင့်မားပါသည်။ ထို့နောက် ကျောက်တုံးပေါ်၌ တည်ငြိမ်စွာ မြန်ကွလာပါသည်။

အတွင်းအားကျင့်စဉ်တစ်ခု ပြီးမြောက်သွားခြင်းတည်း ကြည့်နေသည့် ကျန်းစီးမုံသည် အလွန်ပီတိဖြစ်နေသည်။ စန်ဒီယာကလေး၏တိုးတက်မှုမှာ အံ့မခန်းတိုးတက်နေပေသည်။

သိုင်းပညာတိုးတက်မှုကား ပြောမကုန်ချေ။ ယခုအခါတွင် တိုင်ပေပြီမှ တိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရသော သိုင်းသမားများထက် အဆင့်မြင့်သူများကို စန်ဒီယာတိုက်ခိုက်နိုင်ပေပြီ။

“အင်း - လူကလေးရဲ့တိုးတက်မှုတွေကတော့ အားရစရာပဲ။ အချိန်တိုတိုနဲ့ အဆင့်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြီးမြောက်အောင်မြင်နေတယ်။ သားဟာ သိုင်းလောကရဲ့ စကရာစ်ဖြစ်ရမယ့်လုပ်၊ မေမေယုံသွားစို့၊ မေမေယုံသွားပြီ။ သိုင်းစကရာစ် မမြစ်မယ့်သူဟာ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် မတတ်မြောက်နိုင်ဘူး”

စန်ဒီယာက ခါးညွတ်ပြီးဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - မေမေ၊ ပါတွေ အားလုံးဟာ မေမေ၊ ကျေးဇူးတင်ကြပါ။ သားမှာ ပင်ကိုယ်ဓာတ်ခံ ဘယ်လောက်ရှိတယ် ပြောပြော၊ မေမေ စနစ်တကျနဲ့ မိမိစီးစီးလေ့ကျင့်မပေးရင် အား

သိုင်းစကရာစ်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၁၃၅

ကားပါ။ မိမိစီးစီးလေ့ကျင့်လို့ ဒီအဆင့်အထိ ရောက်လာတာပါ။ မေမေကျေးဇူး အင်မတန်ကြီးပါတယ်”

“သား - ဘာပဲပြောပြော၊ ဒီလိုက်ဂျူကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရ လိမ့်မယ်။ ဒီလိုက်ဂျူဟာ ထူးထူးခြားခြား အေးစိမ့်နေတယ်။ သား ကိုယ်တွင်း အယူဓာတ်တွေကို လွှပ်စွားတဲ့နေရာမှာ ဒီအစေးဓာတ် ဟာ ထူးထူးခြားခြား အထောက်အကူပြုနေတယ်။ ဒီလုပ်မှာ တစ်လ လေ့ကျင့်ခြင်းဟာ တခြားနေရာတွေမှာ တစ်နှစ်လေ့ကျင့်တာထက် ပိုပြီးအစွမ်းထက်ထိရောက်မှုရှိတယ်”

ကျန်းစီးမုံသည် ပြောရင်း လိုက်ဂျူကြီး၏မျက်နှာကြက်ကို မှာကြည့်လိုက်သည်။

“လူကလေး၊ စဉ်းစားကြည့်မို့နဲ့ သဘောပေါက်နိုင်တယ်။ ဒီ လိုက်ဂျူကြီးရဲ့အပေါ်မှာ ဟွင်းဟိုမြှင့်ကြီး စီးဆင်းနေတယ်။ တိုင်းဆ ဂျီမရတဲ့ ရေဆူရဲ့အလေးချိန်ဟာ လူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သက်ရောက်နေ တယ်။ ပါကြောင့် အတွင်းအားလေ့ကျင့်ရာမှာ အင်မတန် ထိရောက် မှုရှိပါတယ်။ ဒီလိုဂျူနဲ့ တခြား ဘယ်နေရာမှ မရှိနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် - မေမေ၊ ကြားရင်မယုံနိုင်စရာပါပဲ”

“ရေအောက်မှာရှိတဲ့ လိုက်ဂျူနဲ့ဟာ မရှိသလောက် ရှားပါး တယ်။ ပေမေထင်တယ်။ ဒီလူဟာ တစ်ခုတည်းသာရှိတဲ့ ရေအောက် လူလို ထင်တယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်လိစွမ်းကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့ မေမေ၊ ဒီလို ခေါ်ဒေါ်လိစွမ်းက ပြသပေးတာ မဟုတ်လား”

“ခေါ်ပေါက်ကွယ်၊ ဒီလိုနေရာမျိုး တခြား ဘယ်နေရာမှာ ရှာခဲတွ့

၁၃၆ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နိုင်မှာလဲ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်အောင် ဂွက်လုပ်ယူလို့လဲ မရဘူး။
တည်ဆောက်လို့လဲ မရဘူး။ နဂိုသဘာဝကိုက မြစ်ပေါ်နေတာ။

လိုက်ဂျင်ပျာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အေးစက်နေပါသည်။
သိုင်းပညာ မလေ့ကျင့်သော ကျန်းမီးမဲ့သည် အေးစက်နေသော်
လည်း ခန့်အိယာကလေးမှာမူ တစ်ကိုယ်လုံးခွေးများ စိမ့်နေပါသည်။
ခန့်အိယာကလေးမှာ ခွေးများ အမြဲတမ်းစိမ့်နေပါသည်။

ကျန်းမီးမဲ့က -

"ကဲ - လူကလေးလဲ ကျင့်စဉ်တွေ တော်တော်များများ
အောင်မြင်ခဲ့ပြီ။ သိုင်းကွက်တွေလဲ နဲ့နဲ့စပ်စပ်တတ်ပြောက်ခဲ့ပြီ။
ထိုက်သင့်သမျှ ပညာတွေရခဲ့ပြီပြီလို့ မေမေယူဆတယ်"

"သား ရေကွင့်ရတာတွေဟာ မနည်းတော့ပါဘူး။ ခါပေမယ့်
အရှမ်းကွယ်တဲ့ သိုင်းလောကကြီးမှာတော့ သားတတ်ပြောက်တဲ့
ပညာတွေဟာ ရေစက်တစ်ပေါက်လောက် ခိုမှာပါ"

ကျန်းမီးမဲ့ တစ်ခုခုပြောလိုကြောင်း ခန့်အိယာခိုပ်မိပါသည်။
ထို့ကြောင့် အလိုက်သင့်အလွှားသင့် ပြောလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်
ဆက်၍ပြောလိုက်သည်။

"မေမေ ဘာပြောစရာရှိသလဲဟင်း ပြောပါ - မေမေ"

ကျန်းမီးမဲ့သည် သားမြစ်သူ၏ အကင်းပါးပူကို သဘောကျ
သွား၏။

"ပြောစရာတွေ ခိုပါတယ်ကွယ်။ လူကလေးအတွက် ပြောရ
မှာပါ။"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါမေမေ"

သိုင်းကွက်၏ရပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၁၃၇

"လူကလေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆေးကေားပြောချင်လို့ မေမေ
တစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာခဲ့တာပေါ့ကွယ်"

ခန့်အိယာသည် ကိုယ်နေဟန်ကို ကျွဲလိုက်၏။ ခိုသေခွာ
မှားထောင်နေသည်။

"လူကလေး"

"ခင်ဗျာ - မေမေ"

သူတို့အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည်။

"လူကလေးကို မေမေမေမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ - မေးပါမေမေ"

ကျန်းမီးမဲ့သည် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မိကိုက်လိုက်ပြီးမှ မေး
ပြန်လေ၏။

"မေမေတို့ဟာ လူကလေးနဲ့ အဝမှန်ကို ပြောပြပြီးမှ သားနဲ့
အဝမှန်ကို သားသိတယ်နော်"

"မေမေတို့ ပြောပြလို့ သိပြီးပါပြီမေမေ"

"အခုလူကလေး အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ လူကလေး
ဟာ သူတောင်းစားသာသာ အဝနဲ့လဲ နေခဲ့ရတာပဲ။ သူများဆီမှာ
ကျွန်အဖြစ် သုံးနှစ်သုံးပိုင်းလဲ ခံခဲ့ရတာပဲ။ သားအဝကို သားသိပါ
တယ်နော်"

"သားမသိတဲ့အဝတွေကို မေမေတို့ပြောထားသလို၊ သားသိပြီး
တဲ့ အဝတွေကိုလဲ သားနားလည်ပါတယ် - မေမေ"

"ကောင်းပြီ - လူကလေးနဲ့ အနာဂတ်ကိုနော်"

"သားသွားရမယ့် အဝလမ်းကြောင်းကိုလဲ သားသိပြီးပါပြီ"

၁၃၈ ၊ ကဏ္ဍတိုက်နေလင်းအောင်

အနာဂတ်လမ်းကြောင်းကိုလဲ ရွေးချယ်ပြီးပါပြီ”

ကျန်းစီးမုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အခုဆိုရင် သားရဲ့ သိပ်ပညာအဆင့်ဟာ ထိပ်တန်းအဆင့်
ကို ရောက်လုနီးနီးပဲပါပြီ။ နောက်တစ်ဆင့်ဆိုရင်တော့ ထိပ်တန်း
အဆင့်ကိုရောက်ပါပြီ။ တော်စွာတန်ခိုး သိုင်းသမားတွေကိုတော့
သားနိုင်မှာသေချာတယ်။ တိုင်ပေပြီက သိုင်းသမားတွေအဆင့်ကို
သားရရခိုက်စရာ မလိုတော့ဘူး”

ကျန်းစီးမုံ ခေတ္တမျှနုတ်ဆိတ်သွားသည်။

ပြီးမှ -

“ဒါပေမယ့် - လူကလေးဟာ ပန်းတိုင်ကိုရောက်တဲ့အထိ
ဆက်သွားရမယ်။ ပန်းတိုင်ကို မှက်ခြည်ပြတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး”

“သားသဘောပေါက်ပါတယ် - ဖေဖေ”

“သားရဲ့ပန်းတိုင်ကိုသိသလား”

“သိပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး - သားသိပေမယ့်လဲ ဖေဖေ ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ကမ္ဘာ
ဦးလောင်မီး သိုင်းပညာကို မော်ထုတ်နိုင်စေရဲ့ သိုင်းပညာကို
လက်ကုန်တတ်ပြောနိုင်စေဟာ သားရဲ့ပန်းတိုင်ပဲ”

ကျန်းစီးမုံသည် သားဖြစ်သူ၏ ပန်းပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်၏။

ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းပညာကို မော်ထုတ်စေဟာ လူ
ကလေးရဲ့ကိုယ်ပေါ်က စက်လက္ခဏာ အစေ့အကြောင်းတွေကို
အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင်နိုင်စေပဲဖြစ်တယ်။ လူကလေးရဲ့ တစ်ကိုယ်
လုံးမှာ စက်လက္ခဏာတွေ ထပ်နေတာပဲ”

သိုင်းစကရာဇ်စံရပ်ပုံလွှာ (၅) ၊ ၁၃၉

စန်ဒီယာက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ စက်လက္ခဏာများကို ခုံကြည့်
လိုက်၏။ လျှို့ဝှက်ပုံဖျက်ဆေးကြောင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အစေ့
အကြောင်းများ ပျောက်ကွယ်နေပြီး သူ့လိုကိုယ်လို အသားအရေ
များသာ ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ ထူးခြားပြီး ဖြစ်မနေပါ။

“ဒါကိုဖော်ထုတ်ဖို့ ဖေဖေတို့လဲ ကြံစည်ခဲ့တာပါပဲ။
စက်လက္ခဏာတွေရဲ့ ဖြစ်တည်နေပုံက လျှို့ဝှက်လွန်းတယ်။
သာမန်အသိဉာဏ်နဲ့ မဖော်ထုတ်နိုင်ဘူး ဖေဖေတို့က သာမန်လူ
တွေထဲက သာမန်လူတွေပါပဲကွယ်”

သူကပြောရင်း စန်ဒီယာကလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။
သူ့အကြည့်မှာ စူးစူးလှပါသည်။

စန်ဒီယာကလေး ခေါင်းမုတ်သွားသည်။

“ဒီပညာရပ်ဟာ အင်မတန်သိပ်မွေ့နက်နဲတဲ့ ပညာတစ်ရပ်၊
အဲဒီလောက် သိပ်မွေ့နက်နဲတဲ့ပညာရပ်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်
ပါဘူးကွယ်။ ဖေဖေတို့ မဖော်ထုတ်နိုင်လို့ တခြားလူတစ်ယောက်က
ဖော်ထုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှားကိုပဲ ဖော်ထုတ်နိုင်မှာ”

စန်ဒီယာ မော့ကြည့်မိ၏။

သူက စန်ဒီယာ၏ပန်းကိုဖိညှစ်လိုက်ပြီး -

“ဒီစက်လက္ခဏာတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ့်သူဟာ ဒီလောက
မှာ တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်လို့ ဖေဖေယုံတယ်”

စန်ဒီယာသည် မော်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ကျန်းစီးမုံသည် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီလောကမှာ ဒီစက်လက္ခဏာတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ့်သူ

၁၄၀ ❀ စာစဉ်သိုလ်နုလင်းအောင်

ဟာ လူကလေးပဲ၊ လူကလေးကလွဲလို့ ဒီစက်လက္ခဏာတွေကို
ဘယ်သူမှ မဖော်ထုတ်နိုင်ဘူး၊ ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းပညာကို
လူကလေးကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မဖော်ထုတ်နိုင်ဘူး”

ဤစကားသည် မှန်သောသစ္စာစကား ဖြစ်ပါသည်။

“သား ဘယ်လိုလုပ် ဖော်ထုတ်နိုင်မှာလဲ - ဖေဖေ”

စန်ဒီယာကလေးက ပြန်မေးလေ၏။

ကျန်းစီးမုံက ပြန်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ဖေဖေဘယ်သိမလဲကွယ်”

စန်ဒီယာမှာ အကြောင်ကြောင်မြစ်သွားလေ၏။

စန်ဒီယာကလေး၏ အမူအရာကိုကြည့်ရင်း ကျန်းစီးမုံက
ဆက်ပြော၏။

“ဖေဖေက အတစ်ပြောနိုင်လို့ ဒီလိုပြောလိုက်ရတာပါ။
တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် လူကလေးကိုယ်တိုင် အကြောင်း
တိုက်ဆိုင်စွာနဲ့ အလိုအလျောက် ဒီစက်လက္ခဏာတွေကို ဖော်ထုတ်
နိုင်မှာပါ။ ဒါကိုတော့ ဖေဖေ စိတ်ချလက်ချယုံကြည်တယ်။ သားလဲ
စိတ်ချလက်ချယုံကြည်စေချင်တယ်”

စန်ဒီယာ တွေဝေသွားသည်။

“ဒီတော့ သားဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ - ဖေဖေ”

“ကဲဒါကို ဖေဖေပြောမလို့ပါပဲ၊ စကားတွေက နီဒါနီပျိုးရတာ
တွေများနေတော့ လိုရင်းကိုမရောက်နိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်”

သူ့အသံက တည်ငြိမ်လေးနက်လာသည်။

“လူကလေး သိုင်းလောကထဲကို ခြေဆန့်ရမယ်”

သိုင်းလောကထဲသို့ဝင်ရန် (၅) ❀ ၁၄၁

“ခင်ဗျာ -”

စန်ဒီယာကလေးမှာ ကျန်းစီးမုံထံမှ မမျှော်လင့်သောစကား
ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွားမိသည်။

“ဟုတ်တယ် - လူကလေး ဒါဟာ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့
ထိုးတမ်းစဉ်လာပဲ၊ ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းပညာကို မဖော်ထုတ်နိုင်
မိ သားဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် ပီသဖို့လိုတယ်။
သိုင်းလောကသားပီသဖို့ဆိုတာက သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံကို
စုဆောင်းဖို့၊ သိုင်းလောကထဲကျက်စားဖို့ လိုအပ်လာပြီ”

စန်ဒီယာကလေးက နှစ်မြှက်စွာပြန်လိုက်ပါသည်။

“သားလဲ ဒီလိုပဲစိတ်ကူးစို့ပါတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့ကို
မှန်ပြောခဲ့လို့သာ သားဒီလိုနေနေခဲ့တာပါ။ သိုင်းလောကထဲသို့
ဝင်ရန် လူဟာ သိုင်းလောကသားမဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သား
သိုင်းလောကထဲ ခြေဆန့်ချင်ပါတယ်”

“ဖေဖေတို့ ဒီအချက်ကို နောက်ဆုံးမှ စဉ်းစားမိတာပါ”

ကျန်းစီးမုံက ပြောလိုက်သည်။ မှန်သည်။ ထိုအချက်ကို သူတို့
နောက်ဆုံးမှ စဉ်းစားမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျင်စိမနေနှင့် တိုင်ပင်
သောအခါ အခြေအတင်ဖြစ်ရတော့သည်။ စန်ဒီယာကလေးအား
သိုင်းလောကထဲသို့ မစေလွှတ်နိုင်ပါဟု ကျင်စိမက အကြောက်
အကန့် ပြောတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကျန်းစီးမုံကဖေဖေအား
သောအခါမှ ကျင်စိမမည် မှတ်စဉ်လည်ခွဲဖြင့် သတိပေးတော့ခဲ့
ဖူးတော့သည်။ ကျန်းစီးမုံသည် ထိုအကြောင်းများကို စန်ဒီယာအား

၁၄၂ ❀ ကတ္တသိုက်နုလင်းအောင်

တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ ပြန်မပြောပြပါ။

“အစကတော့ လူလေးအပေါ်မှာ မင်းအမေရဲ့ သံယောဇဉ်
ရော၊ ငါ့သံယောဇဉ်ရောကြောင့် တစ်နေရာတည်းမှာ ကျိတ်လှေ
ကျွန်ခိုင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိကြတယ်။ သိုင်းလောကထဲကိုတော့
မစေလွှတ်ဘူးပေါ့။ ဝါပေမယ့် နောက်စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါမှာ
သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံဟာ ဘယ်လောက်အဆေ့ကြီးတယ်ဆို
တာ မေမေသိလာတယ်”

ကျန်းစီးမှုံက ဆက်ပြောသည်။

“သားကို သိုင်းလောကထဲ မစေလွှတ်ခင်တဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ
မှန်ကန်ဖို့လားလို့ မေမေတို့စဉ်းစားကြတယ်။ ဝါဟာ သဘာဝကျ
တဲ့ ဆန္ဒဆိုတာ မေမေတို့သိလာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မင်းမေမေ
ရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်လိစွန်းရယ်၊ မေမေရယ် ခေါင်းဆင်းစိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်
လိုက်ကြတယ်။ မင်းကို သိုင်းလောကထဲမစေလွှတ်ဖို့ပဲ”

စန်ဒီယာသည် ထိုအခါကျမှ သိခွင့်ရတော့သည်။ သူ့အား
သိုင်းလောကထဲမစေလွှတ်ရော မစေလွှတ်ရောအတွက် အကြီးအ
ကျယ် ခေါင်းဆင်းစိုက်ခဲ့ကြသည့်သူမိဘများကို သနားမိတော့
သည်။

ကျန်းစီးမှုံက လူဆင်းခွာလိုက်သည်။

“သား - သား သိုင်းလောကထဲ အတွေ့အကြုံမှာမေ့ဆိုတဲ့
အချက်အတွက် မေမေတို့ ဘယ်လောက်ပူပန်သောက ဖြစ်ကြရ
တယ်ဆိုတာ သားသိပြီ။ ဒီပူပန်သောကဖြစ်ရခြင်းဆိုတာကို သားရဲ့
အနာဂတ်ရေးနဲ့ပူးတွဲပစ်ခဲ့တယ်။ သား - ရေ့လပြည့်နေမှာ

သိုင်းကပုဂံ၏ပုဂံပုံ (၅) ❀ ၁၄၃

လူကလေး ဒီကခွာရမယ်”

ပြောရင်းမှ ကျန်းစီးမှုံ၏အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။

စန်ဒီယာကလေး၏ နောင်ရေးအတွက်မိသား ပြောလိုက်ရ
မည်။ ရင်ထဲတော့ မချီလှပါ။ တကယ်လမ်းခွဲရမည်ကို တွေးလိုက်
သောအခါ ရင်ကွဲမတတ် နာကျင်လှပါသည်။ ကျင်စီးမေက မိန်းမ
သား၊ မိန်းမသားက ပိုဆိုးပေတော့မပေါ့။

စိတ်မချသဖြင့် စန်ဒီယာကလေးနှင့် အတူလိုက်သွားမည်
ဆိုပါကလည်း မမြင်နိုင်ပါ။ သိုင်းလောကအတွင်းသို့ စန်ဒီယာ
တစ်ကိုယ်တည်းဝင်မှ သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံရမည် ဖြစ်ပါ
သည်။ ကိုယ့်ဦးကိုယ်ချွန်နိုင်ရမည်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင်နိုင်ရမည်။
ချို့မှုသာ သိုင်းလောကသားပီသမည် မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ - ကဲ - ခဏစဉ်ကို အသေးစိတ် နောက်မှပြောကြတာ
ပေါ့ကွယ်။ လူကလေးလဲ ကျန်တဲ့သိုင်းကွက်တွေကို ဆက်လေ့ကျင့်
လိုက်ပါဦး”

ကျန်းစီးမှုံက စကားကိုဖြတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ရေပြင်အောက်ရှိဝူကြီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

စန်ဒီယာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ပြီး ရေဦးရေဆန်အား
ပျံ့ဆယ့်နှစ်ကွက်ကို လေ့ကျင့်လျက်ရှိလေတော့သည်။

• • •

မိမိ ဂုဏ်သိက္ခာထားသည့်မီးတုတ်များမှာ ငြိမ်းသွားပြီ မြစ်ပါ
သည်။

ဂူကြီးတစ်ခုလုံး အေးစိမ့်မှောင်မိုက်နေပါသည်။ ထိုအချိန်တွင်
စနီယာအတွက် ထူးခြားသောအချိန်ကို ကြုံကြိုက်ခဲ့ရလေတော့
သည်။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်စရာ ဂူကိုလှည့်မတ်ကြည့်ရှုလေသည်။
သူ့မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။ သူ့နားနှစ်ဖက်ကိုလည်း
မီးသပ်ကြည့်ရှုသည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြား
နေလေပြီ။

မည်သို့သောထူးခြားချက်ဖြစ်ပါသနည်း။

လိုက်ဂုဏ်သိက္ခာ မီးများငြိမ်းနေပါသည်။ တစ်ဂူလုံး အေးစက်
မှောင်မိုက်နေပါသည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများက ဂူအနှံ့ ကောင်း
မှုမြင်နေရပါသည်။

တစ်ဂူလုံးငြိမ်းသက်နေပါသည်။ စနီယာသည် သူ့ခေါင်းပေါ်
မှ ကျွမ်းကျင်မြင်ကြီး၏ မြစ်ရေဦးဆုံးဆင်းနေသံကို နားထဲ၌ ကြားသော်
လည်း မရှိပါ။ ရေဦး၏တုန်ခါမှုကိုလည်း မခံစားနေရပါ။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပူနွေးလာ၏။ နောင်သော်
တစ်စတစ်ပေပူလောင်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဂွမ်းစိုင်ဂွမ်းစအလား
မာကျောလာပါတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပူနွေးနေသော်လည်း လိုက်ဂုဏ်သိက္ခာ
အေးစိမ့်လွတ်မြဲပေသည်။

တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့သော်

အမှာစကား

ရေဦးရေဆန်မားမေး သုံးဆယ့်နှစ်ကွက် - ။

အဆင့်တစ်ဆင့်လျှင် မားမေးရှစ်ကွက်စီရှိပြီး အဆင့်လေး
ဆင့် ခွဲထားသည်။ သုံးဆယ့်နှစ်ကွက်လုံးကုန်အောင် အချိန်အတော်
ယူရပါသည်။

ကိုယ်ခံစွမ်းအား အတော်အတန်ရှိလျှင် ဤမားမေးကို
လေ့ကျင့်နိုင်မည်ဟု ထင်စရာရှိသည်။ သို့သော် မလေ့ကျင့်နိုင်ပါ
တော်မူတန်ခိုးမဲ့ထက် ကိုယ်ခံစွမ်းရည်၊ နှုတ် အလေ့အကျင့်ရှိမှသာ
ထိုမားမေးကို လေ့ကျင့်နိုင်ပါသည်။

ထိုမားမေးမှာ စနီယာအတွက် အလွယ်ကူဆုံးမဟုတ်သော်လည်း
တိုင် အခက်ကြီးခက်မဲ့သည့် မားမေးလေ့ကျင့်ခန်းများတော့ မဟုတ်
ပါ။ သူသည် ရေအောက်လိုက်ဂူကြီးတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရာ
ထိုမားမေး သုံးဆယ့်နှစ်ကွက်ကို စိတ်ပါလက်ပါ လေ့ကျင့်ပြီးသော်

၁၄၆ ❀ ကဏ္ဍသိုက်နေလင်းအောင်

အဘယ်ကြောင့် မှောင်ထဲ၌ မြင်နေရသနည်း။ တစ်ကိုယ်လုံး
လောင်လာပြီး ဂွမ်းစိုင်ဂွမ်းစသဖွယ် ပေါ့ပါးလာရသနည်း။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့စိတ်ထဲ၌ သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို မြန်
ကြည့်လိုက်တတ် အလိုလိုပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် နန်ဒီယာသည်
သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို မြန်၍ကြည့်မိတော့သည်။

ထူးခြားပေသည်။ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ထင်စွာစွာမြင်နေ
ပေပြီး ထူးခြားသည်မှာ ပုံဖျောက်ဆေးမြင် ဖျောက်ထားသော
လက်ဖဝါးထက်မှ ကော်လကွဏ္ဍာများကို ထင်စွာစွာ မြင်နေရခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်း။

မှောင်မည်းနေသော ဂူထဲ၌ မိမိလက်မှ ကော်လကွဏ္ဍာများကို
ဖောက်ထွင်း မြင်နေသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

နန်ဒီယာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားရသည်။

မိမိ၏ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုပါ ဆက်၍ ကြည့်မိပြန်သည်။
ခြေထောက်ပေါ်မှ ကော်လကွဏ္ဍာများကို ဆက်စပ်ကြည့်ရန် မလွယ်
ပါချေ။ လက်ဖဝါးချင်း၊ ခြေဖဝါးချင်းသာ ကြည့်ရပေမည်။ ထို့
ကြောင့် နန်ဒီယာသည် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်
မိသည်။

လက်တစ်ဖက်စီမှ အရေးအကြောင်းနှစ်ခုသည် တစ်ခုခု
တစ်ခု ဆက်မိသွားကြ၏။ သေချာအောင် ပို၍မိကပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ -

“ဟဲ့ -”

သိုက်အကုန်၏ရပ်ပုံကွာ (၅) ❀ ၁၄၇

“ဝေါ -”

ဂူထဲ၌ လေတိုးသံများလိုလိုကြားလိုက်ရသည်။

တစ်ဂူလုံး သိပ်သိမ်ခါသွားသည်။ ခြေလှေ့များ လှုပ်သလော
ကဲ့ နန်ဒီယာ ထင်မြင်မိ၏။ အမှောင်သည် မြန်လည်ကြီးမားသွားပြန်
ပေတော့သည်။ ပိုနေပြီ ကျားနေပြီအတိုင်း မြန်မြန်သွားလေပြီ။
အေးစက်စိမ့်မိုက်မှောင်နေသော ဂူကြီးသည် မူလအတိုင်း အေးစက်စိမ့်
မှောင်နေလျက်ပင် ဒို့ပါသည်။

နန်ဒီယာကတော့ အမှောင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေပြီ။

နားထဲတွင် ခေမီးသံလည်း မကြားရတော့။ ခေမီးအဟုန်ကို
လည်း မခံစားရတော့။ ကိုယ်တွင်းအပူဓာတ်လည်း တစေ လျော့ကျ
သွားပြီ။ နွေးနွေးသာသာပေတော့သည်။

နန်ဒီယာသည် အသင့်ဆောင်ထားသည့် မီးတုတ်အသစ်များ
ကို မြန်ထွန်းညှိလိုက်ရ၏။ ဂူထဲ၌ လင်းလင်းချင်းချင်း မြန်မြန်သွား
လေပြီ။ ဂူထဲမှအရာများကို ပကတိမျက်စိဖြင့် မြန်မြင်ရသည်။

သူသည် ကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်ရင်း ဆက်လက်စဉ်းစားနေမိ၏။

“ဝီအာရုံတွေဟာ ထူးခြားတယ်။ တကယ်ထူးခြားတဲ့ အာရုံ
တွေဖြစ်တယ်။ မေမေပြောသလို ငါဟာ ကော်လကွဏ္ဍာတွေနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး တစ်နေ့နေ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖော်ထုတ်နိုင်မှာဆိုတာ မှန်
နိုင်တယ်။ အခုတောင် မယူလင့်ဘဲ ထူးခြားတဲ့အာရုံကို ရလိုက်
တယ်။ သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့ မိမိတ်ပြလိုက်တာပဲ”

နန်ဒီယာသည် ကျောက်တုံးပေါ်၌ထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေ
မည်။ သူသည် တင်ဖုင်ခွေပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

၁၄၈ (၁) တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“တကယ်တော့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်တဲ့နေရာမှာ ကိုယား များများစားစား မလိုဘူး။ အဓိကကျတဲ့ သောတစ်ချောင်းလိုအပ်တယ်။ ဒီသောနဲ့ဖွင့်လိုက်ရင် လျှို့ဝှက်ချက်အားလုံး ဝှင်းလှုပ် ပြေလည်သွားမှာပဲ”

အတွေးတိုသည် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်သည်။

“အစက်အပြောက်တွေနဲ့ မှိုင်းမြောင့်တွေ မှိုင်းကောက်တွေဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အလိုအလျောက်ပြေငြိမ်းသွားမယ့်အရာတွေပဲ။ ငါ့မှာ အထူးအာရုံဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ မိမိဟာ ပြေငြိမ်းပြီးသားဖြစ်သွားမယ့်အရာတွေပဲ”

စန်ချီယာသည် အမှန်ပင် အားတက်သွားပေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သိုင်းလာကထဲကို သွားမယ်၊ သိုင်းလောကထဲမှာ အနေကြာလာတာနဲ့အမျှ ငါ့ခွဲ သိုင်းပညာနဲ့ အတွေးအမြင်မလဲ ရင်ကွက်လာမယ်၊ လျှို့ဝှက်သောချက်ဖွင့်ဖို့လဲ ပိုနီးကပ်လာမယ်။ ဂုဏ်ထူး စန်ချီယာတစ်ယောက်တည်း တွေးနေသဖြင့် ဦးသက်မှုက ကြီးမားနေသည်။ မီးတုတ်အလင်းကောင်းများကတော့ တဖျပ်ဖျပ်မြည်နေဆဲ၊ တောက်လောင်နေဆဲ။

“ငါ့ကိုယ်ငါပိုင် ြတ်ချက်တစ်ခုတော့ ထားရမယ်၊ သိုင်းလောကထဲမှာ သိုင်းလောက ကျင်လည်လိုက်မယ်၊ အဲဒါနဲ့ အတွင်းမှာ သိုင်းကျင့်စဉ်တွေကို မနားမနေ လေ့ကျင့်မယ်။ အတွင်းအားကျင့်စဉ်တွေကို မနားမနေ လေ့ကျင့်မယ်၊ ပြီးမှ ကမ္ဘာဦးလောင်မီးသိုင်းပညာကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်”

သိုင်းအကုန်အစုံ (၅) (၁) ၁၄၉

သူသည် တင်ဖွင့်ခွဲထိုင်နေရာမှ ကျင့်စဉ်ပုံစံအတိုင်း ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ငါ လပြည့်နေ့ မထွက်ခွာခင် ဆက်ပြီးလေ့ကျင့်မယ်၊ အတွင်းအားကျင့်စဉ်တွေကို ပြန်လေ့ကျင့်မယ်၊ ပြီးရင် သိုင်းကွက်တွေကို ပြန်ဖော်ထုတ်မယ်၊ အချိန်မီခိုက် လွှဲလစိုက်ရတော့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် စန်ချီယာကလေးသည် အတွင်းအားကျင့်စဉ်များကို မနားမနေ လေ့ကျင့်လေတော့၏။

သူ့အဖို့ ဤလိုက်ဂူကြီးထဲ၌ ဆက်လက်လေ့ကျင့်ရန် အချိန်ကပ်မရှိတော့ချေ၊ သို့ဖြင့် သူခရီးထွက်တော့မည်ဆိုပါက ဤလိုက်ဂူမှ အခြားနေရာတွင် တွေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

လိုက်ဂူတွင် ကျန်းမီးနဲ့ စောင့်နေပါသည်။ မိုးချုပ်သည်အထိ စန်ချီယာထွက်မလာသောအခါ ဂုဏ်ထူး စန်ချီယာ ဘာဆက်လုပ်နေသည်ကို အတပ်သိသည့်အလား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရုပ်နေပါတော့သည်။

• • •

၀၅၀ ● ကဏ္ဍသိုက်နေလင်းအောင်

ယနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်လျှင် ခန့်ချီယာ ခန့်စတော့မည် သူ့အား ကျန်းစီးမုံက လပြည့်နေ့ညတွင် ခန့်ထွက်ရန် ရက်သတ် မှတ်ပေးခဲ့သဖြင့် ယနေ့လပြည့်နေ့ညတွင် ခန့်ထွက်ရပေတော့မည် ကျန်းစီးမုံသည် ခန့်ချီယာအား နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် စားပွဲသောက်ပွဲတစ်ခု စီစဉ်ပေးသည်။ အမှတ်တရစားသောက်ပွဲ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျန်းစီးမုံ၊ ကျင်စီမေနှင့် လိစွန်းတို့က ခန့်ချီယာအား အမှတ်တရ စားသောက်ပွဲ ပြုလုပ်ပေးကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ စားသောက်ပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနားမလုပ်နိုင်ပဲ ၎င်းတို့နေထိုင်သည့် လိုက်ဂုထဲတွင်ပင် ပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အစားအသောက်များကိုတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်အောင် ကျင်စီမေနှင့်လိစွန်းတို့က စီမံကြပါသည်။

ကျန်းစီးမုံ ဖမ်းမိထားသည့် ငါးကြင်းကြီးနှစ်ကောင်၊ ကြွပ်စွဲနေအောင် ကင်ထားသည်။ ထိုငါးနှစ်ကောင်ကို ကျန်းစီးမုံ ကိုယ်တိုင် ကင်ပါသည်။ သားစားစေရန် ကိုယ်တိုင်ကင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လိစွန်းက အသီးအနှံ အဆာသွတ်အနှံလုံးများကို ပေါင်ပေးသည်။ လိစွန်း အပင်ပန်းခံ ပြုလုပ်ရပါသည်။ လိစွန်း၏ လက်ရာ အရသာရှိလှပါသည်။

ကျင်စီမေက အခြားအကြော်အလှော် အချက်အပြုများကို တာဝန်ယူပါသည်။ ကောက်ပုစွန် အချဉ်သုပ်နှင့် ဂုတ်

သိုင်းအကုန်အစုံ (၅) ● ၀၅၁

ကြော်များမှာ ကျင်စီမေ၏ လက်ရာများပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူမသည် သားဖြစ်သူခန့်ချီယာနှင့် မခွဲနိုင်သည့်အတွက် မျက်ရည် ကျိတ်သုတ်နေရသူ ဖြစ်ပါသည်။

အချို့ကား သီးခြားဖြစ်ပါသည်။ သကြားသီးနှင့် နှင်းသီးများကို တစ်ညတိုင်ခန့်သွားရသည့်ဈေးမှ ဝယ်ယူခဲ့ရပါသည်။ စားသောက်ပွဲတစ်ခုလုံးမှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျန်းစီးမုံသည် သူကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ထားသည့် အရက်တို့ကို ဆဲသောင်မြင်တစ်နေရာမှာ တူးဖော်ရယူထားပါသည်။

သူတို့သည် စားရင်းသောက်ရင်း ခန့်ချီယာအား သိုင်းလောကနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆောင်ရန်၊ ရောင်ရန်များကို ပြောပြနေကြသည်။ သိုင်းသမားများ ပြုလုပ်တတ်သည့် အလေ့အထ သဘာဝများကိုလည်း ပြောပြရသည်။

ဗိုမြင် ခန့်ချီယာကလေး၏ မွေးရာပါလျှို့ဝှက်ချက် အကြောင်းအရာများကိုလည်း သတိပေးရသည်။ ကျန်းစီးမုံက အလေးအနက် မှာကြားရပေသည်။

“လူကလေး မွေးဖွားချိန်တုန်းက ကောင်းကင်မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ နက္ခတ်တာရာတွေဟာ သူ့အလှည့်ခံသူ ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ မိမိနက္ခတ်ပေါ်မယ့်ရက်ကိုတော့ ကြိုတင်သတိပေးနိုင်ပေမယ့် မှာကိုယ်ကတော့ အလိုလိုသိနေတတ်တယ်”

ကျန်းစီးမုံက အသေးစိတ်မှာကြားနေသည်။

“အဲဒီ နက္ခတ်တွေ ထွန်းတောက်ချိန်ရောက်ရင် ကလေးကိုယ်တိုင်က ပင်ကိုယ်စွမ်းအားတွေ ထကြွလာလိမ့်မယ်။ သူမတို့

၁၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

စွမ်းရည်ကို ပိုင်ဆိုင်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် လူကလေး သဘောပေါက်ပေတော့ ငါ့ရဲ့နက္ခတ်တာရာတွေ ထကြွကျန်ပြီဆိုတာ သဘောပေါက်ပေတော့”

စန်ချယာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဤလိုအချိန်အခါမျိုး တစ်ခါကြုံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော့။ ကျောက်စိမ်းလျှိုကြီးတစ်ခုတွင် ခွံနေစဉ်အခါက ကျောက်စိမ်းချွံတွင်း၏ ကွန်မြစ်နေခဲ့ရသည့် အခါက မြင်ပေသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ သတိကောင်းကောင်းထားရမယ်။ သတိထား ရမယ်ဆိုတာက ကမ္ဘာဦးလောင်မီး သိုင်းပညာကို မော်ထုတ်ဖို့ သတိ ထားရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ အဲဒီအချိန်မျိုးကြိုရင် လူကလေး၊ စက်လက္ခဏာတွေကို မြန်ကြည့်ရမယ်။ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေမှ ကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီအချိန်ကြိုရင် လူလေးနားမှ ဘယ်သူမှမရှိပေအောင် တစ်ယောက်တည်း ခွံနေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“သား သဘောပေါက်ပါတယ် မေဖေ”

“ဆိုလိုတာက သား လူအများနဲ့နေတုန်း နက္ခတ်တာရာတွေ ကြုံကြိုက်လို့ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားပြီဆိုတာနဲ့ လူအများကိုရွှောင်ဖို့ သားတစ်ယောက်တည်းနေဖို့ပဲ”

“သား သဘောပေါက်ပါတယ်မေဖေ”

ကျန်းစီးပုံက လိုက်လံအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောစရာမရှိသည့်ကို ဆက်လက်ပြောဆိုလေသည်။

“နောက်တစ်ချက်က ပုံဖောက်ဆေးပဲ”

စန်ချီယာက ကျန်းစီးပုံကို ကြည့်လေသည်။

သိုင်းဆာရာဇ်စံရုပ်ပုံရွာ (၅) ❀ ၁၅၃

“အဲဒီ ပုံဖောက်ဆေးနဲ့ ဖောက်ဖျက်ထားတဲ့ လူကလေးနဲ့ ကိုယ်ပေါ်က အမှတ်အသားတွေဟာ ပုံဖော်ဆေးနဲ့ မြန်ပေါ်နိုင် တယ်”

လိုက်လံဖုန်းမည်းမည်းတွင် မိမိ၏ စက်လက္ခဏာများကို မြန်လည်မြင်ရသည့်အကြောင်း စန်ချီယာက ကျန်းစီးပုံအား ပြောပြ ထားပြီးဖြစ်ပေသည်။ ဤကောကြောင့် ကျန်းစီးပုံ အားတက် စမ်းသောနေရပေသည်။

“ဓမ္မဓမ္မအလှအဆာ ပြောရရင်တော့ ဒီလက္ခဏာတွေဟာ လူလေးကိုယ်ထဲက ပင်ကိုယ်စွမ်းအားတွေ အပြည့်ဝဆုံးအချိန်မှာ မြန်ပေါ်လာတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ပြီးတော့ -”

မြစ်ဘက်ဆီမှ လေတိုက်သံနှင့်အတူ လှိုင်းပုတ်သံများ တဖျပ် ဖျပ်ကြားရသည်။ လှိုင်းပုတ်သံသည် မြစ်ကမ်းနားဝေးသ နေသူတို့ အတွက် တောကီတသံပင်ဖြစ်တော့သည်။

“အခု ပုံဖောက်ဆေးနဲ့ သားကိုယ်ပေါ်က စက်လက္ခဏာတွေ ကို ဖောက်ထားတယ်။ အဲဒါတွေဟာ သားကိုယ်ပေါ်ကို ဘယ်နည်း နဲ့မှ မြန်ပေါ်မလာနိုင်ဘူး။ တစ်ခုတော့မို့တယ်။ လူကလေးကိုယ်တိုင် မြန်ဖော်ချင်ရင်တော့ ဒီဆေးလုံးကိုစားရမယ်။ ဒီဆေးလုံးဟာ ပုံဖော် ဆေးပဲ”

ကျန်းစီးပုံက ပန်းရောင်ဆေးလုံးကလေးကို ထုတ်ပြလိုက် သည်။ ဆေးလုံးကလေးမှာ မကြီးလှသေး။ အိမ်မြှောင်ဥသဖွယ် အရွယ်သာရှိသည်။

“ဒါစားပြီးရင် လူကလေး အများတက်လာမယ်။ ဖျားမယ်။

၁၅၄ ❀ စာအုပ်အမည်အား

ဖူးမြီဆိုရင် ဘာဆေးမှ မစားရဘူး၊ အဖျားက သူ့အလိုလို ပြန်ကု
မှာမို့လို့ပဲ။ အဖျားကုတာနဲ့ လူကလေးနဲ့ကိုယ်ပေါ်က မွေးရာခါ
စက်လက္ခဏာတွေ ပြန်ပေါ်လာပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့”

ကျွန်းစီးပုံက ပုံမှော်ဆေးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရသည်။
မပြောချီလည်းမဖြစ်ချေ၊ အဖျားအကြောင်းကြိုပါက စက်လက္ခဏာ
များကို ပြန်လည်မမှော်ထုတ်နိုင်ပါက အခက်မဟုတ်ပါကလား။

ပုံမှောက်ဆေးနှင့်ပုံမှော်ဆေးကား သဘောသဘာဝချင်း
အတူတူပင်။ ကိုယ်ပေါ်မှ စက်လက္ခဏာများ ပျောက်ချင်လျှင် ဆေး
တစ်မျိုးကို စားရမည်။ ထိုအခါ အကြီးအကျယ်ဖျားမည်။ အဖျား
ကျလျှင် ကိုယ်ပေါ်မှ စက်လက္ခဏာပျောက်ပြီ။

ပုံမှော်ချင်လျှင် ဆေးတစ်မျိုးကို စားရမည်။ အကြီးအကျယ်
ဖျားမည်။ အဖျားကျလျှင် ကိုယ်ပေါ်မှ စက်လက္ခဏာများ ပြန်ပေါ်
လာပြီး သဘောသဘာဝချင်း အတူတူပင်။

ကျွန်းစီးပုံ ချင်းပြုပြီးသောအခါ ကျင်တီမေက ဆက်လက်
ရှင်းပြသည်။ သူက သိုင်းလောကသားများသုံးစွဲသည့် ဆေးဝါးများ
ကိုလည်း ဆက်လက်ရှင်းပြသည်။ အသုံးဝင်မည့် ဆေးဝါးများကို
လည်း ထုတ်ပေးသည်။ သူမသိထားသည့် အဆိပ်ဆေးများ
အကြောင်းကိုလည်း ထုတ်ဖော်ရှင်းလင်းသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကား လိစွန်း၊ လိစွန်းအလှည့်ပင် ဖြစ်
တော့သည်။ လိစွန်းက အဆိပ်အဖျိုးနှင့် လက်နက်ပုန်း အဖျိုး
အကြောင်း၊ ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ ဖွဲ့ကြောင်းကြောင်းဖြစ်
သော အဆိပ်မှအစ အဖျိုးအသားပျော်စေသည့် အဆိပ်များအထိ

သိုင်းဆက်လက်စာအုပ် (၅) ❀ ၁၅၅

စိတ်ဝင်စားစွယ်ရာ ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ သူမကား အဆိပ်နှင့်
လက်နက်ပုန်းအဖျိုးအဖျိုး ကျွမ်းကျင်သူတည်း။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်၊ သစ်ညှဲ၊ သစ်ပုများမှ
အမွှေးထွက်သည့် အဆိပ်ဖော်ထုတ်နည်းများနှင့် သဘာဝ သစ်ပင်၊
သစ်ရွက်၊ သစ်ညှဲနှင့် သစ်ပုများမှ ထိုအဆိပ်များကို ဖြေပျောက်သည့်
အဆိပ်ဖြေဆေးများအကြောင်း ရှင်းပြသည်။

အဆိပ်ကာကွယ်နည်းနှင့် အဆိပ်ဖြေပုံများအကြောင်း ပြော
ပြသည်။

“ဧရာ ဝါတွေယူထား။ အဲဒါ လက်နက်ပုန်းအဖျိုးအဖျိုးပဲ။ သိ
ထားတော့ ကောင်းတာပေါ့”

လိစွန်းက လက်နက်ပုန်းအဖျိုးအဖျိုးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေထဲမှာ မပါသေးတဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေလဲ ဖို့သေး
တယ်။ သိုင်းလောကမှာ ဒီလက်နက်ပုန်းတွေချည်းပဲ သုံးတယ်
မမှတ်နဲ့”

သူတို့သည် သိုင်းလောကအကြောင်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြော
ကြားနေကြသည်။ သူတို့အတွေ့အကြုံများထဲမှ အကောင်းဆုံးသော
အတွေ့အကြုံများကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေကြသည်။

“သားကိုပြောပြချင်းမယ်၊ လူကိုတော့ယုံပါတယ်။ အပြစ်အမှု
ကိုတော့ မယုံပါဘူးလို့ ပြောရမယ့်အဖြစ်အပျက်ကို ဖေဖေကြားတယ်။

“ပြောပါ - ဖေဖေ သားမှတ်ထားရတာပေါ့”

“ဖေဖေ ငယ်ငယ်တုန်းက ကြုံရတာပါ။ ဖေဖေ ငယ်ငယ်က
ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ လိုက်ဂုတစ်ခွဲ ဝင်ကြတာပါ။

၁၅၆ (၁) တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အဲဒီလိုက်ဂုဏ် သူမို့၊ ဓားပြတွေနေတဲ့ လိုက်ဂု၊ ဝင်တဲ့အချိန်မှာ တော့ သူမို့ ဓားပြတွေ မရှိတော့ပေါ့၊ သူတို့ ဦးဆုံးလုယက်လို့ရတာတဲ့ ရတနာတွေကို ဂုဏ်မှာ ဂုဏ်ထားတာ၊ အဲ - သူတို့မရှိတုန်း မေမေတို့က ဝင်ကြတာပေါ့။

ကျန်းစီးမုံက ဆက်လက် ပြောပြသည်။

“မေမေတို့ဝင်တော့ အစောင့်တစ်ယောက်မှမရှိကြဘူး၊ ဒါနဲ့ ဝင်လာလိုက်ကြတာ အတွင်းကို သိုးဆင့်လောက်လဲဝင်မိရော ရတနာပုံကြီးကို တွေ့ပါလေရော၊ မေမေရော၊ သူငယ်ချင်းရော ရတနာတွေကို ပြေးဖက်ကြတာပဲ၊ ရတနာတွေကို မက်မောတဲ့စိတ်ဟာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။”

ကျန်းစီးမုံသည် အတိတ်ကို သတိတရ ပြောနေလေ၏။

“အဲဒါနဲ့ ရတနာတွေကို နိုင်သလောက်သယ်ကြပြီး သူငယ်ချင်းနဲ့အတူတူ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်၊ လက်ဖက်လေး ပြန်ထွက်နိုင်တာနော်၊ မေမေတို့ အပြင်ရောက်ပြီး ပုန်းနိုင်တဲ့နေရာလဲရောက်ရော သူမို့ ဓားပြတွေ ပြန်လာကြတာကပဲ၊ မေမေတို့လဲ သူတို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ရာကို ပြေးခဲ့ကြတယ်ပေါ့။”

ကျန်းစီးမုံသည် အရက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်သည်။ သူသည် အရက်မကြိုက်ပါ။ သားနှင့်ခွဲရမည့်အတွက် အရက်သောက်ခြင်း ပြစ်ပါသည်။

“သား တကယ်ယုံကြည်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ မေမေရယူခဲ့တဲ့ ရတနာတွေနဲ့ ဟိုမှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရတနာတွေအတွက် မေမေကို လုပ်ကြံခဲ့တယ်၊ မေမေဟာ ကံအားလျော်စွာ သူ့လုပ်ကြံမှုက

သိုင်အကုန်အစုံပုံစံ (၅) ၁၅၇

လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်၊ မေမေ အများကြီးစိတ်ပျက်ခဲ့တယ်၊ မေမေအိမ်မှာ အပေါင်းအသင်းမရှိတာ သားကြည့်ပါလား၊ အဲ - ရွာရွာပါးပါးရဲခဲ့တဲ့ ဟိမဝန္တာက ရွာလေးခန့်ကတော့ ခြင်းချက်ပေါ့လေ။ ကျန်းစီးမုံက ကောင်းလတ်စေ သတိလိုက်ပါသည်။

“ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သူငယ်ချင်းကိုလဲ ရွှေငွေရတနာ၊ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်တာတဲ့အခါမှာ ယယုံရတော့ဘူး၊ သားသတိထား နိုင်အောင် ပြောရတာပါ။”

“သားအသည်းထဲက သတိထားပါမယ်မေမေ။”

လိစွန်းကလည်း သူတွေ့ကြုံရသည့်အခက်အခဲ၊ အတားအဆီးများအကြောင်း ပြောပြသည်။ ဤသို့ ပြောနေကြသဖြင့် အချိန်ကုန်ပန်းမသီ ကုန်သွားပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မေ့လျော့နေပါသည်။

နားထောင်သမားကတော့ စန့်အိယာ ပြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စန့်အိယာ၏နားထဲသို့ အသံတစ်သံ ဝင်ရောက် လာပါတော့သည်။

“ခွပ်ခွပ် - ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ် - ခွပ်ခွပ်”

စန့်အိယာ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ အသံက အဝေးကြီးမှလာသည်။ အသံခပ်တုခပ်တုသာ ထွက်ပေါ်သည်။

စန့်အိယာသည် ဝန်းခနဲထရပ်ရင်း -

“မြင်းခွာသံတွေ ကြားတယ်၊ ဒီဘက်ကိုလာနေကြတာ”

ကျန်လူများလည်း ဝန်းခနဲထရပ်မိကြသည်။

မှန်သည်။ မြင်းခွာသံများကို ကြားရပေပြီ။

ကျန်းစီးပုံ၏စကားဆုံးသည်နှင့် လိုက်ဝင်တွင် မြင်းများ ပေါ်လာလေတော့၏။

သူတို့သည် အညှိရောင်းတူညီဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။ နယ်စောင့်ရဲမက်များ ပြန်ကြောင်း သိသာသည်။

ကျန်းစီးပုံသည် မီးတုတ်တစ်ခုကိုကိုင်ပြီး ရဲမက်များကို သွားရောက်တွေ့ဆုံ၏။ တွေ့လျှင်တွေ့သွင်း ဂါရုပြည့်ညွတ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကြွကြပါခင်ဗျာ - ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ အဆာပြေသုံးဆောင်ဖို့ စိတ်ခေါ်ပါတယ်”

ကျန်းစီးပုံက ဇွိုက်ဇွားပြောလိုက်ပါသည်။
ရဲမက်ခေါင်းဆောင်မှာ ဟဲငါသည်ကြီး၏ ဇွိုက်ဇွားစိတ်ခေါ်ပုံကို ကြည့်ရင်း -

“အေး - တို့လဲဆာနေတာနဲ့အတော်ပဲ”

ရဲမက်ခေါင်းဆောင်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းရင်း ဂူထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ သူ့မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဇွိုနေသည့်လူများ ၏ အဝတ်အစားကတော့ မကောင်း၊ သို့သော် စားပွဲပေါ်၌ ခင်းကျင်းထားသည့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များက များပြားလှနေသည်။ မည်သို့နည်း၊ ရဲမက်ခေါင်းဆောင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဟေ့ - ဒီမှာကြည့်ခေါ်ပါဦး”

သူက လက်ကိုတစ်ချက်ရှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

“မင်းတို့ဒီတာက လူလေးယောက်၊ ဒီမှာ စားသောက်စရာ

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာလျှင်အော်

“အခြေအနေက သိပ်အရေးကြီးနေပြီ။ လုံးဝ အတိမ်းအစောင်းနဲ့ အမှားအယွင်းမစီဘူး။ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ကိုယ့်ဇာတိမပေါ်ကြစေနဲ့။ အခုလာမှာက ဘာကောင်တွေမှန်းမသိဘူး။ မသိပေမယ့် ဘာမှန်းခိုင်းရောမရှိဘူး။ တံငါသည်ဘဝကို ပီတိပြင်ပြင် သဘာဝကျကျမြင်အောင်သာလုပ်ကြ”

ကျန်းစီးပုံက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူတွေဘာကိုစွန့်လာသလဲဆိုတာကိုသာစုံစမ်း ကိုယ်ကတော့ တံငါသည်ဘဝပီပြင်အောင်နေ၊ ဒီမှာ စန့်ဒီယာဒီတယ်ဆိုတာကို သဲလွန်စလုံးဝမပေါ်စေနဲ့၊ ခရီးထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်တော့ ကိစ္စမရှိတော့ဘူး။ သူခရီးမထွက်ခင် လက်မတင်ကလေး လာပြီနေတာ ခက်တယ်”

၁၆၀ ● ကဏ္ဍသိုလ်နေလင်းအောင်

တွေ့မြင်ဆင်ထားတာက လေးယောက်မကဘူး၊ ဘယ်လိုမြင်တာလဲ၊ ကျန်းစီးမုံက အိမ်ပြေးမပျက်ဘဲ -

“တို့ - ခါလားခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့က တံငါသည်တွေဆိုတော့ မြစ်စောင့်နတ်သမီးပူဇော်ပွဲ လုပ်နေကြတာပါ။ မြစ်စောင့်နတ်သမီးကို ပူဇော်ပသတာ နည်းပါးနေလို့ ကျွန်တော်တို့က စိတ်ကောင်းမြင်နေကြတာပါ။ တကယ်တော့ နီရင်ရင် ဒီထက်မက ပူဇော်ပသသွင်းတာပါ။ ခါဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အခွင့်အလားအဆင်ပါပဲ”

ကျန်းစီးမုံ တွေ့ကရာပြောချလိုက်ခြင်းသာ မြင်ပါသည်။ သူတို့သည် မြစ်စောင့်နတ်သမီးကို မည်သည့်အခါကမှ မပသခဲ့ပါ။

ရဲမက်များမှာသေချာစွာ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းလာကြပါသည်။ ထို့နောက် ကျန်းစီးမုံတို့ ကျွေးမွေးမည့် နေရာများ၌ ဝင်ထိုင်ကာ အားပါးတရ စားသောက်ကြတော့သည်။

စစ်သည်ရဲမက်ဆယ်ယောက် စားသောက်လိုက်သောအခါ စောစောက ပြည့်လွန်နေသော စားသောက်ဖွယ်ရာများသည် ပြောင်သလင်းခါသလောက် မြင်သွားတော့သည်။

သို့သော် - အားလုံးအစားအသောက်များကိုချည်း မက်မနေပါ။ သူတို့မျက်လုံးများက ကျန်းစီးမုံတို့ရှိရာသို့ ရောက်နေပါသည်။ ကျန်းစီးမုံ ကျင့်အိမ်၊ လိစွန်းနှင့် စန်ချီယာတို့ကို အကဲခတ်နေပါသည်။

အားလုံးပင် အမြဲတမ်း သတိပီရိယထားလျက် ရွပ်ဖျက်ထား

သိုင်းကရာစစ်ရပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၁၆၁

မည့် အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားကြရပါသည်။ သူတို့အား ရွပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသည့် တံငါသည်များဟုသာ ရဲမက်စစ်သည်များက ယူဆကြသည်။

အပြုအမူအပြောအဆိုအားလုံး တံငါသည်ပုံစံ ပေါက်နေမပြင် မည်သူကမျှ သံသယမရှိကြပါ။

“တပ်မဟူကြီးတို့ကို ဘာများကူညီရမလဲခင်ဗျား လိုအပ်တာအမိန့်ရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခိုသမျှ မြှည့်ဆည်းပေးပါမယ်”

သာမန်အုပ်စုခေါင်းဆောင်အား တပ်မဟူကြီးဟု မြှောက်ပင့်ဖော်ပေါ်လိုက်သဖြင့် နားထင်သွေးကြွ မြှောက်တက်သွားသည်။ အဝင်မြင့်တက်သွားသည်။ ရဲမက်ခေါင်းဆောင်သည် စားပွဲပေါ်သို့ မြေကို ပစ်တင်လိုက်ပြီး -

“တို့ - မသင်္ကာစရာလူတွေကို လိုက်ရှာနေတာကွ”

“ဗျာ - မသင်္ကာစရာလူ၊ ဘယ်လိုလူတွေလဲခင်ဗျာ”

ရဲမက်ခေါင်းဆောင်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“လူစိမ်းတွေကွ၊ လူစိမ်းတွေ”

“ဘယ်လိုလူစိမ်းတွေလဲခင်ဗျာ”

“တိတိကျကျပြောရရင်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက်ရယ်၊

မားတစ်ယောက်ရယ်ပေါ့ကွာ၊ သူတို့ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆမမှတ်နဲ့၊

အားလုံး သိုင်းသမားတွေ၊ သီလား၊ သိုင်းသမားတွေ”

ကျန်းစီးမုံ ရှုံ့သွားသည်။

“ဒီဘက်မှာတော့ ဘယ်လူစိမ်းမှ မတွေ့မိပါဘူးတင်ဖို့ကြိုး

ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာနေလာတာ အတော်ကြာပါပြီ။ ခေါင်းဆိုလို့

၁၆၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တစ်ယောက်မှ မလာကြပါဘူး”

ကျန်းစီးမုံသည် ကျင်ဖိမေအောင်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်၏။
“ဟေ့ - ရှင်မ၊ ဟိုနှစ်ပတ်သုံးပတ်က ရောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

ကျင်ဖိမေက -

“တန်လျောင်းတဲ့တော်”

ကျန်းစီးမုံက ခုံမက်ခေါင်းဆောင်ဆီသို့ လှည့်လိုက်၏။

“တန်လျောင်းဆိုတာကတော့ ပြောင်းလာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက တစ်ယောက်တည်းပါ။ သိုင်းသမားဆိုတာတော့ ကြားဖူးတာပဲ၊ မမြင်ဖူးပါဘူး။ သိုင်းဆိုတာ အယ်လိုပညာရှိတောင် မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဝါး - ဟား - ဟား - ”

စစ်သည်ခုံမက်များမှာ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ဇိုးလွန်း အလွန်သည် တံငါသည်အား ဝိုင်းရယ်မောကြသည့် သဘောဖြစ်ပါသည်။ ချစ်ရည်ကြမ်းတမ်းသော ဤတံငါသည်မိသားစုလေးယောက်မှာ ဤပတ်ဝန်းကျင်၌ မည်သို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို ဘာမျှမသိဘဲ စစ်သည်ခုံမက်တို့က ထင်သည်။ ဤသူများကို မေးနေလျှင်လည်း အင်္ဂါသားဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

စစ်သည်ခုံမက် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက -

“ကဲ - ဒီညတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီည ဒီဂူထဲမှာ စခန်းချကြစို့။”

သိုင်းသမား၏ရုပ်ပုံကွာ (၂) ❀ ၁၆၃

ကျန်းစီးမုံ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဤည၌ ခန့်ချိယာကလေး ထွက်ခွာမည်ဟု စီစဉ်ထားသည်။ အစီအစဉ်ပျက်ရပေတော့မည်။

“ဒီည စခန်းမချခင် ဂူတွေထဲကို လှည့်လည်စစ်ဆေးရအောင်၊ နီက တံငါသည်တွေကတော့ ဘာမှမသိဘူးကွ၊ သူတို့မသိဘဲနဲ့ ခန့်ချဲ့တွေက ဂူထဲဝင်ပုန်းနေမှာဦးရတယ်၊ ဂူတွေက သိပ်များတယ်၊ သိပ်များတော့ ရွက်တာပေါ့ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို စစ်သည်ခုံမက်များသည် သူတို့၏ ဂူထဲမှ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

စစ်သည်ခုံမက်ခေါင်းဆောင်က -

“ကဲ - တံငါသည်ကြီး၊ ခင်ဗျားတို့ကိုမေးနေလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှသိမှာမဟုတ်လို့ မမေးတော့ဘူး၊ ကျွန်တို့ဘာသာ ကျွန်တို့စွာပေါ့၊ ကျွန်တို့ပြန်လာမှ ဒီဂူထဲမှာတိပ်မယ်၊ ကြားရဲ့လား”

ကျန်းစီးမုံက ဦးညွှတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - တစ်ဖူးကြီးရယ်”

စစ်သည်ခုံမက်များမှာ ထွက်ခွာသွားသည်။ အနီးအနားရှိ ပုများထဲ ဝင်စွာသည်။ ဘာမှမတွေ့။ သည်ဂူများမှာ ဂူတိမ်ကလေး ဖုံးလွှမ်းသည်။ မည်သူမျှလည်း မနေကြချေ။

ကြောပီ သူတို့သည် ရေအောက်လိုက်ဂူကို တွေ့ရပေတော့မည်။ သူတို့အား ဟန့်တား၍လည်း ရမည်ပုံလည်း မပေါ်ပေ။ အောက်လိုက်ဂူကို တွေ့ရှိပါက မသင်္ကာစွာယုံရာများကို သေချာ ဖြစ်ကြပေတော့မည်။ ထိုအခါ တစ်ရွာလုံးကို ခိုက်ပေတော့မည်။

၁၆၄ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ကဲ - ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အစ်ကို”

ကျွန်တို့မဟုတ်ဘဲ၊ နီးရပ်နေသည့် သူမ နီးရပ်သည့် မှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘဲ၊ ရေအောက်လိုက်ရသည့် တုတ်၊ အလက်နက်အကုန်ရှိသည်။ မီးတုတ်များလည်း အပိုရှိနေသည်။ ထိုအရာများကိုကြည့်ပြီး သိုလှေကွင်းနေသည်ဟူသော အမြင်မှာ လုံးဝပေါ်နိုင်သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ပြန်ထွက်လာတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ရမယ်။ အခြေအနေစောင့်ကြည့်ပြီးမှ ခန်းသွားရင် ကောင်းမယ်။ သူတို့အနက်ဆုံးအပိုင်းအထိ ဝင်ခွင့်မှ ဝင်ကြမယ်”

ကျန်းစီးပုံမှာ ရင်ပူနေသည်။ သို့သော် စိတ်အေးနေဟန်ပြု၊ ရှင်းပြလိုက်သည်။

ကျွန်တို့မဟုတ်ဘဲ -

“ကျွန်မတို့က လေးယောက်ရှိနေတာပဲ။ သူတို့ကဆယ်ယောက်၊ သိပ်များတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဝင်တိုက်ရင် ကောင်းမယ်နဲ့တူတယ်”

“မလောနဲ့ဦး၊ ရွှင်ကုန်မယ်”

ကျန်းစီးပုံက ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ လိစွန်းက -

“သူတို့ ဆယ်ယောက်တည်းလို့ ပြောလို့မရဘူး၊ ရွှာအမြစ်မှ ဘယ်နှစ်ယောက်ထားခဲ့သလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး၊ ခုထူး ခဲ့ချင်လဲ ခုထားခဲ့မယ်၊ မခုထားချင်လဲ မခုထားခဲ့ဘူး၊ အသေအချာ ပြောလို့မရဘူး၊ ခုထားခဲ့ရင် ပြဿနာက အကျယ်အကျယ် မရှိ၊ ဖွယ်မြင်နိုင်တယ်”

သိုလှေကွင်းစံရပ်ပုံက (၅) ● ၁၆၅

“လိစွန်းပြောတာဟုတ်တယ်၊ အခြေအနေကိုပဲ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့”

ရဲမက်များ၏ ဆူညံဆူညံအသံသည် သူတို့နှိုချာသို့ လေနှင့်အတူ ပျံ့လွင့်လာလေ၏။

“ဟာ - ဒီဂူက ကြီးတယ်ဟေ့”

‘ဟုတ်တယ်၊ အရွယ်ကြီးပဲလို့ ထင်ရတယ်’

“လှေကားတွေပါလာ၊ ငါ သဘာဝအတိုင်း မဟုတ်ဘူးကွ၊ လူပြုပြင်ထားတာ၊ လူပြုပြင်ထားတာဆိုရင် အထဲမှာလူရှိရမယ်၊ သတိထားကြဟေ့”

“ဧကန္တ အောက်မှာ လိုက်ဂူတစ်ခုရှိဦးမယ် ထင်တယ်”

စစ်သည်မိုက်ခေါင်းဆောင်က တွေးတွေးဆဆဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုသူသည် မြော်မြင်စဉ်းစားတတ်သည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“ဒီဂူကလူတွေ ပြုပြင်ထားတဲ့ဂူ၊ လူနေအိပ်ခြေတွေနဲ့လဲ အတော်ထေတယ်၊ ရန်သူတွေပုန်းအောင်းလို့ အကောင်းဆုံးနေရာပဲ။

က - ရဲမက်တွေ မားတွေအကုန်ထုတ်”

“ရွှင်း - ရွှင်း - ရွှင်း”

“ဦး - ဦး - ဦး -”

စစ်သည်မိုက်များအားလုံး မားများကို ထုတ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ - ဧေ၊ ပြေးကင်းနှစ်ယောက်ဆင်း၊ ကျန်တဲ့လူတွေ နောက်ကလိုက်မယ်”

၁၆၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

စစ်သည်မဲ့မက်ခေါင်းဆောင်က အချိန်ပေးလိုက်၏။ စစ်သည်
မဲ့မက်များအားလုံး ဆင်းသွားလေပြီ။

ကျန်းစီးပုံနှင့် စန်ဒီယာတို့က မဲ့မက်များဆင်းသွားသည့်
အချိန်ကို စိတ်ဖြင့် မှတ်သားနေကြသည်။ အသံဝလံများအားလုံး
ငြိမ်သက်သွားလေပြီ။

စန်ဒီယာကလေးက ကျန်းစီးမဲ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“သူတို့အားလုံး လိုက်ဂုတ်ဆင်းသွားပြီ - ဖေဖေ”

ကျန်းစီးမဲ့က ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် - သား၊ သူတို့ ခုလောက်ဆိုရင် ပင်မဂျင်္ဂါထဲကို
ရောက်လာပြီ။ ရောက်ရင် တုတ်တွေ၊ ဓားတွေ၊ လှံတွေကို တွေ့မှာပဲ။
တွေ့ရင် တစ်ယောက်ယောက် သိုင်းလှေကျင့်နေတယ်ဆိုတာကို
သိသွားမှာပဲ။ သိသွားရင် ဝီတ်ငါရွာတစ်ရွာလုံးကို စုပြီး ခိုက်စစ်
တော့မှာပဲ။ အဲဒီဂူအကြောင်းသိတဲ့လူကို မော်ထုတ်မှာပဲ”

“ဖေဖေ - တစ်ချို့ တံငါသည်တွေဟာ သားတို့ ဝီဂူထဲကို
သွားနေတာကိုသိတယ်။ အဲဒီဂူတွေဟာ သားတို့ပစ္စည်းပါလို့ပြောရင်
အယုံနယ်လုပ်မလဲ”

“စဉ်းစားရောပဲ။ ဖေဖေလဲ ခေါင်းတွေရွာနေတယ်။ ဝီကောင်
တွေကို အမြတ်မြှောင်ပစ်မှ မြစ်တော့မယ်။ ရွာပြင်မှာ ဝီကောင်တွေ
အစောင့်ချုပ်မိခဲ့သလားဆိုတာကို စုံစမ်းရမယ်”

လိစွန်းက ပြောလိုက်၏။

သိုင်းအကုန်အစုံလုပ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၁၆၇

“ဟုတ်တယ်။ ရွာပြင်မှာ ဝီကောင်တွေ အစောင့်ချထား
သလားဆိုတာကို စုံစမ်းရမယ်။ ပြီးရင် ဝီဆယ်ယောက်ကို သုတ်သင်
မိစုံရမယ်။ ကျန်မတို့လေးယောက်အနေနဲ့ ဝီဆယ်ယောက်ကို
နှိပ်နိုင်ပါတယ်”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် -

“ဝေါ - ဝေါ - ဝေါ”

“ဦး - ဦး - ဦး”

“ဟိ - ဟိ - ဟိ”

ပထမအသံက တိုးတိုးပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် တဖြည်း
ဖြည်း ကွယ်လာသည်။ ထို့နောက် နားမခံသာသည့် အသံကြီး
ပျက်ပေါ်လာသည်။

လျှင်လျှင်သလိုသို့ မြစ်လာသည်။ သူတို့နေထိုင်သည့်
ရိုက်ဂူပင် တုန်လှုပ်လာသည်။

“လျှင်လှုပ်တယ်ဟေ့”

ကျန်းစီးမဲ့က ပြောလိုက်၏။

ထိုကဲ့သို့ ဂူမျက်နှာကြက်မှ ကျောက်တုံးငယ်အချို့ ပဲ့ခွဲကျလာ
သည်။

“အားလုံးထိုင်နေ - မတနဲ့၊ ထရင် လဲကျန်မယ်”

ကျန်းစီးမဲ့က အော်ဟစ်နေရသည်။

“ဝေါ - ဝေါ - ဝေါ”

၁၆၈ ● တက္ကသိုလ်မူလင်အောင်

"ဝုန်း - ဝုန်း - ဝုန်း"

အပြင်မှ ကျယ်လောင်သော အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။

"ဟာ - အပြင်က ရေအောက်လိုက်ရုကြီး ပြိုကျပြီနဲ့ တူတယ် ကျန်းစီးမဲ့သည် ဝမ်းဒေလိုင်မြင့် ပြေးထွက်လာသည်။

ကျန်သုံးယောက်လည်း ပြေးထွက်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်ဟေ့ - ရေအောက်လိုက်ရုကြီး ပြိုကျတာ"

ဂူထဲမှ အော်ဟစ်သံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်မိသည် ထင်သည်။

"ဝုန်း -"

"ဝေါ -"

"ရိုး - ဂုလိမ်း"

ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ပြေပေါ်သို့ ဝပ်ကျသွားသည်။ ရေအောက်မှ အပိုင်းအား ပြောစရာမရှိတော့၊ ပြေပြင်လည်း နိမ့်ဆင်းသွားသည်၊ မြစ်ထဲ၌ အိမ်တစ်ဆောင်မက ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးများ ထကြွ လွက်စိုလေပြီ။ နိမ့်ဆင်းသွားသော ပြေများမှာ ရေများလည်း ပန်းထွက်လာသည်။

ကြီးမားကျယ်လောင်သော အသံကြီးက နားများကိုဖျက် သည်။ အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး လူဝံ့ရှားမှုများလည်း ငြိမ်သက် သွားပြီး၊ အားလုံး အားလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြပြီ။

"ရေအောက်ရုကြီး ပြိုကျသွားတာပဲ"

သိုင်းကထုတ်ခံရပ်ပုံရွာ (၅) ● ၁၆၉

ကျန်းစီးမဲ့က မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ လိစွန်းက သက်ပြင်းချရင်း

"အင်း - တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်၊ သူတို့လဲ ဝင်သွားရော လေ့လဲလွှပ်၊ ရေအောက်လိုက်ရုကြီးလဲ ပြိုကျ၊ အားလုံးသေကြ တာပေါ့၊ မသေရင် ကျွန်မတို့နဲ့ တိုက်ခိုက်ကြရဦးမှာ"

ကျင်အိမေကလည်း ဝင်ပြောသည်။

"အင်း - ကံတရားပဲ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူတို့ဝင်သွားမှ မြစ်ကြရတာ၊ လူကလေးများ ဂူထဲရှိနေတုန်း ပြိုကျခဲ့ရင် -"

ကျင်အိမေ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွား၏။ စန်ဒီယာလည်း ကြက်သီးထပ်လေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိပညာသင်ကြားရာ အခြေခံ ခန်းကြီးကို ဝှန်လွတ်လိုက်ရသည်ကိုတော့ နှမြောမိသည်။

ကျန်းစီးမဲ့က စန်ဒီယာကလေးကိုဖက်ပြီး -

"မြစ်သမ္ဘာအကြောင်း အကောင်းချည်းပေါ့ သားရယ်၊ ဓမ္မ ခန်းကိုတက်ဖို့အတွက် နောက်ခန်းတွေကို ရင်းလင်းပစ်တာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ဒါမှ နောက်ဆံတင်းမနေမှာပေါ့၊ ခါကို သဘာဝ တရားကြီးက ဖန်တီးလိုက်တာပါ"

ဟွမ်ဟိုမြစ်ကြီးမှ လှိုင်းတဖျပ်ဖျပ်ခတ်သံသည် ထွက်ပေါ် လာခဲ့ပေပြီ။ သူ့အောက်၌ လိုက်ရုကြီးပြိုဆင်းသွားသည်ကို မသိ သယောင်ပင်။

ကျန်းစီးမဲ့တို့ သည်ဘက်ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ -

"ဟာ - ဟိုမှာကြည့်စမ်း"

လိစွန်းက အော်လိုက်သည်။

၁၇၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းတောင်

မှန်သည်။ သူတို့နေထိုင်ခဲ့သည့် ကျောက်လိုက်ဂူမှာ မြေပြင်
ပေါ်၌ မြားမြားဝပ်နေချေပြီး မြေလွှာခွက်ကြောင့် ပြိုကျသွားခဲ့ရ
ပေပြီ။

ကောင်းကင်၌ လမင်းကြီးကား သာလျက်ရှိလေ၏။

♦ ♦ ♦

သိုင်းအကရာဇ်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၁၇၁

နတ်ဆက်ထွက်သွားသူ

လရောင်အောက်၌ အရာဝတ္ထုအားလုံးသည် မြူမွေးလျက်
ရှိနေကြပါသည်။ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်စွန်း၊ ကျောက်ဂူတို့
အားလုံး လရောင်ရိပ်ဖြင့် မြူမွေးလျက် ရှိနေကြသည်။

မြေပြင်သည် မှန်မှန်မြစ်လျက်ရှိသည်။ သဲသောင်မြင်ကြီး
ကား မြူမွေးလျက် တည်ရှိနေသည်။

ဟွမ်ဟိုမြစ်ကြီးကား

ဟွမ်ဟိုမြစ်ရေအလျှင်သည် ငွေရေများ၊ စီးဆင်းနေသလို
မြူမွေးစီးဆင်းနေသည်။

သည်မှာဘက် ကျောက်အောင်၊ ကျောက်စွန်းများအကြား၌
ရပ်နေသော မြင်းလေးစီးမှာလည်း အဖြူရောင်ချည်း ဖြစ်နေသလို
လမင်းအရောင်ကြောင့် ထူးဆန်းစွာ အဖြူရောင်တို့ဖြစ်လျက်
နေပြင်းသား ထိုမြင်းများပေါ်၌ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ခတ်ဆင်သူ

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လေးယောက် နို့နေသည်။

သူတို့ကား

“သိုင်းလောကသို့ တစ်ဦးတည်း ခန့်ထွက်မည့် ဓနိဒ္ဓိယာ သိုင်းလောကဓနီကို တစ်ဦးတည်းလျှောက်မည့် ဓနိဒ္ဓိယာအား လိုက်ပါဖို့ဆောင်ကြသည် ကျန်းစီးမုံ၊ ကျင်စိမေနှင့် လိစ္စနီး၊ သူတို့အား အနောင်အယုတ်ပေးမည့် စစ်သည်မိုက် ဆယ်ဦး

စလုံး ရေအောက်သို့ ချောက်သွားပြီးနောက် သူတို့လေးယောက် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် သည်နေရာသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း မြင်ပါတော့သည်။ ထိုနေရာကို ကျန်းစီးမုံ ကောင်းစွာအမှတ်ရနေပါသည်။

သူသည် ဤဒေသသို့ ဈေးဦးစွာချောက်ရှိလာပြီးနောက် အပြန်တွင် ကျင်စိမေနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူသည် ပထမတွင် လိစ္စနီးဟု ထင်ခဲ့ဖူးသည်။

သူသည် ဤနေရာ၌ပင် ကျင်စိမေအား ကျောက်ခဲများ လွှင့်ပစ်ပုံကို မှတ်လျဉ်းပြခဲ့သည်။ ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားကလေးကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ လိုက်လံစွာ နှုတ်ဆက်ခဲ့ဖူးသည်။

ယခု သူနှင့် ကျင်စိမေ အကြင်လင်မယား မြင်နေချေပြီ။ သူတို့သားအရင်းပမာချစ်ရသည့် သိုင်းပါရမီဓူင်ကလေး ဓနိဒ္ဓိယာ ကိုလည်း ဆယ်ခြောက်နှစ်ကျော်မျှ အခက်အခဲများကြား၌ ကျွေးမွေး သုတ်သင် ပြုစုလာနိုင်ခဲ့လေပြီ။

ဆယ်ခြောက်နှစ်အတွင်း မြစ်ဖျက်ခဲ့သည်များကတော့ အနုပညာပင်။ ကျောက်စိမ်းချီကွမ်းထဲ၌ ဓနိဒ္ဓိယာကလေး ကျန်ရက်

သိုင်းစကထုတ်စံရပ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၁၇၃

ခဲ့ရသည်များမှာ အားလုံးအတွက် ရင်နာဖွယ်ပင် မြစ်သည်။

ယခု ထိုအမြစ်အဖျက်များသည် ကုန်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ကုန်လွန်ခဲ့သဖြင့် ဓနိဒ္ဓိယာကလေးပင် သိုင်းလောကသို့ ခန့်ထွက်တော့မည်။ ဓနိဒ္ဓိယာကလေးအား နှုတ်ဆက်ဖို့ဆောင်ရန် သူတို့အားလုံး လာရောက်ရမည်။

ညဉ့်၎င်းကလေးများအသံက ကျောက်စွန်ကြွေကြားမှ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ကျန်းစီးမုံ ကောင်းကင်ကြီးအား မော်ကြည့်လိုက်၏။ ကောင်းကင်၌ ကြယ်စုံနေပေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ဓနိဒ္ဓိယာကလေးသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်၌ ဒူးထောက်ထိုင်ခိုကာ ကျန်းစီးမုံကို ရှိခိုးဦးခိုက်လေ၏။

ကျန်းစီးမုံ ရင်ဆိုင်နေလေပြီ။ စကားပြောမထွက်ပေး သို့သော် ကြိုးစား၍ ပြောထွက်ရပေမည်။

“လူကလေး - အစစအရာရာ သတိရှိပါစေလို့ပဲ မှာချင်ပါတယ်။ လူကလေး အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီ မြစ်ပေမယ့် မေမေတို့အမြင်မှာတော့ လူကလေးဟာ ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ အယ်အရာကိုမှစိတ်မချဘူး၊ ဝါပေမယ့် လူကလေးဟာ -”

အသံသည် ဆိုးနှစ်ဝင်သွား၏။

ကျန်းစီးမုံ၏ လိုက်လံတုန်ယင်သောအသံသည် ကျန်ရက်လာ၏။

“သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ ထိုးတမ်းစဉ်လာအရသာ လူမလေးကို သိုင်းလောကထဲ ခေလွှတ်ရတာ၊ ပေးပေးတဲ့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာလုံးဝ မလွှတ်ချင်ပါဘူး။ လွှတ်ရမယ့်စိတ်နဲ့ မလွှတ်ရမယ့်စိတ်လွန်ဆွဲနေတဲ့အခါမှာ မလွှတ်ရမယ့်စိတ်က အနိုင်ရသလို နို့သွားပါတယ် - သား၊ ဒီအခါမှာ သားရဲ့အနာဂတ်အရေးကြောင့် ပေးပေးတဲ့အလျှော့ပေးလိုက်ရပါတယ်။ သားကို သိုင်းလောကထဲ ဒီလိုလွှတ်မလဲ သားဟာ ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာကိုး”

ကျန်းစီးမုံသည် တုန်ယင်လှိုက်လှိုက် ပြောနေသည်။
စန်ချီယာသည် ကျင်စီမေအား ကန်တော့သောအခါ -

“လူကလေးဟာ အသက်ငယ်တယ်၊ ရှစ်ရည်လဲ ချောမောတယ်။ ယောက်ျားပီသတယ်၊ ဒီတော့ သားကိုချစ်တဲ့မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာပဲ။ အဲဒီ မိန်းမတွေကို သားကြပ်ကြပ် သတိထားပါ။ သားရဲ့ သိုင်းလောကကလေးဖြစ်နေဆဲတဲ့ အနာဂတ်ကိုစွဲကြိုက်ကို အဲဒီမိန်းမတွေက ဖျက်ဆီးကြလိမ့်မယ်”

ကျင်စီမေသည် တစ်ချက်မျှက်လိုက်၏။

“ထားတော့ - အဲဒီမိန်းမတွေတွေထားတော့၊ သားရဲ့ဘဝမှန်ကို သိသွားရင် လူတိုင်းဟာ သားကို အသေရရ အရှင်ရရ မင်းကြံလိမ့်မယ်။ ဘဝမှန်ကို ဖြိုးတိတ်ချိတ်တိတ်သိသွားရင်တောင် အထင်နဲ့ သားကို မင်းကြံလိမ့်မယ်။ သား အဓိကထားပြီး ရွှေငွေတိမ်းရမယ့်လူကို သားသိလား”

“သားသိပါတယ် မေမေ၊ တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်ပါ”

“အေး - ဟုတ်တယ်၊ တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်ပါ။ တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်ဟာ သူကိုယ်တိုင်တော့ သားကို မဖမ်းဘူး။ လက်အရာအထောင်နဲ့ သားကို ဝိုင်းညှပ်သလို သားကို ဝိုက်နဲ့ လက်ကောက်ခံလိုက်နဲ့ သူ့အစေအပါးတွေနဲ့ ဝိုင်းမင်းမှာပဲ။ သားဟာ ဖျက်စီးကိုဖွင့် နားကိုဖွင့်ထားရမယ်”

ကျီတောင် - တောင်တန်းနဂါးကျီတောင်။

ဤနာမည်သည် စန်ချီယာ၏ နှလုံးသားတွင် စွန်းထင်းပေတုံ့နေသည့် နာမည်ဆိုးတစ်ခု။

“စိတ်ချပါမေမေ၊ သား အစေအရာရာ သတိရှိပါမယ်။ သားကိုယ်သားလဲ စန်ချီယာဆိုတာ မပေါ်ပေါက်စေရပါဘူး။ ကျီတောင်ကိုတော့ ဝေးဝေးကကွေ့ဝံ့ပါမယ်။ နောက်ပြီး မေမေ ဖြိုးရိမ်တဲ့ မိန်းမကိစ္စ၊ သားကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမယ့် မိန်းမတွေကို သားရဲ့ အနာဂတ်ပျော်ပန်းချင်ချင်နဲ့ လဲမပင်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့အတွက်တော့ စိတ်ချပါလို့ သား ကတိပေးပါတယ်”

ထို့နောက် ဒေါ်ပေါ်လိစွန်းကို ကန်တော့သည်။

လိစွန်းက ဆုမှန်ကောင်းများ တောင်းလိုက်ပြီး -

“ငါ့တူကို လက်နက်ပုန်းအမျိုးမျိုး ပေးအပ်ထားတယ်နော်။ အဲဒီလက်နက်ပုန်းတွေထက် ဆန်းကြယ်တဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေလဲ ပိုသေးတယ်။ အရာရာကို သတိနဲ့ကြည့်ပါကွယ်”

လိစွန်းသည် ပြန်လိုက်ပြီး -

၁၇၆ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ငါတို့ကို ကျီတောင်တို့ လက်စားချေဖို့ တာဝန်ကိုပေးရမှာ ခါပေမယ့် - ခုမလိုအပ်သေးပါဘူး။ ငါတို့မှာက ပညာစုံသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ လက်စားချေဖို့ထက် ပညာစုံအောင်လုပ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးနေတာကိုး”

“မှန်ပါတယ် - ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်လဲ သိုင်းပညာရပ်တွေကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင်သင်ယူဖို့ပဲ အဓိကထားပါတယ်”

စန်ဒီယာကလေး မတ်တတ်ထလိုက်သည်။

ကျန်းစီးမဲ့လည်းဆင်းပြီး ပန်းကိုဖက်ထားသည်။

သူသည် စံတစ်မျက်ကြိတ်လိုက်ပြီး နွယ်ခွေစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ခွမ်း -”

ပတ်ထားသောစားသည် မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို ခေါင်းထောင်ထလာတော့သည်။

“သား - ဒီစားဟာ နွယ်ခွေစားလို့ခေါ်တယ်။ သူ့သက်တမ်းဟာ နှစ်ပေါင်းရာခွဲရှိနေပြီ။ နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်ကြာပြီဆိုတာကို မေမေမပုတ်မိတော့ဘူး။ မေမေတို့ ဘိုးရင်ဘောင်ဆက် သားမြွေအဆက်ဆက်ကို ပေးအပ်ခဲ့တာကိုပဲ မပုတ်မိတော့တယ်”

စန်ဒီယာခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ နွယ်ခွေစားသည် ခွမ်းရည်ထက်မြက်သလို သမိုင်းကြောင်းကောင်းသော စားဖြစ်သည်။

“မေမေဟာ ဟောဒီစားကို အသက်နှစ်ထပ်တူ ထိန်းသိမ်းခဲ့ပါတယ်။ အသက်ကိုသာ အသေခံမယ်။ စားကိုတော့ ရန်သူ့လက်

သိုင်းအရပ်၏ရပ်ကွက် (၅) ● ၁၇၇

အပါမင်္ဂလာဆိုတဲ့စိတ် အမြဲတမ်းထားခဲ့ပါတယ်။ ဝါကြောင့်လည်း စားဟာ ရန်သူ့လက်ကို မပါခဲ့ပါဘူး။ ဒီစားကို မေမေအသက်ရှင်နေသမျှ ဘယ်သူ့လက်ထဲမှ မထည့်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်”

ကေားဆုံးသည်နှင့် သူသည် စန်ဒီယာကို စေ့စေ့ကြည့်တော့သည်။ စန်ဒီယာ၏ မျက်လုံးများမှာ လရောင်နှင့်အတူ တဖျပ်ဖျပ်စောက်ပနေသည်။

“အခုတော့ - မေမေအသက်လောက်မြတ်နိုးတဲ့ ဟောဒီစားကို သားလက်ထဲကို ထည့်လိုက်ပါတယ် လူကလေး”

ကျန်းစီးမဲ့သည် တစ်ချက်မျက်လိုက်ပြီး -

“ဒီစားကို လူကလေးအတွက် အမွေလွှဲအပ်လိုက်တယ်လို့သာ သဘောထားပါ။ ဒီအမွေကို သားအသက်နှစ်ထပ်တူ စောင့်ထိန်းပါ။ အသက်နှစ်ထပ်တူ စောင့်ရှောက်ပါ”

သူသည် နွယ်ခွေစားကို စန်ဒီယာကလေး၏ လက်သို့ ထည့်လိုက်တော့၏။

စန်ဒီယာကလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံးသိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကျန်းစီးမဲ့၏ မေတ္တာတော်စာကို နားလည်သဘောပေါက်ပါသည်။ ကျန်းစီးမဲ့သည် အမေအရင်းထက်ပို၍ သူ့အဖွဲ့ကို ချီမပေးနိုင်တော့ချေ။

စန်ဒီယာသည် မျက်ရည်ဝိုင်းသောမျက်လုံးဖြင့် စားကို လက်ခံလိုက်၏။

“စိတ်ချပါစေအေး ဒီစားဟာ မေမေအသက်နှစ် သားအသက်

၁၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နှစ်သက်ပေါင်းစပ်ထားတယ်လို့ သဘောထားပါတယ် မေမေ
သူသည် ဓားကိုတမိုတသေယူ၍ ခါး၌ပတ်လိုက်သည်။

“သား - မြင်းပေါ်ကိုတက်ပေတော့”

ခနဲချီယာသည် ခိုဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် ကျန်းမီးမုံတုံ
တစ်ခုကလွမ်းကြည့်ရင်း မြင်းပေါ်တက်လိုက်လေ၏။

“သား - ”

ကျင့်စီမေက ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ - မေမေ”

“ဪ - ဟော် - ဟော် - သား - ဘေးကင်းရန်တစ်
သွားနိုင်ပါစေလို့ မေမေဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

ကျင့်စီမေမှာ သားဟုခေါ်ပြီး ငိုလိုက်တော့မည်ကဲ့သို့
မြစ်သွားပါသည်။ သို့ရာတွင် သူမ ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်ပါသည်။

သိုင်းအကရာဇ်ခပ်မုံကွာ (၅) ❀ ၁၇၉

“ကဲ - ကဲ - သားသွားပေတော့၊ လူတွေမြင်ခင် ဒီနယ်မြေက
လွန်ထွက်သွားအောင် ခနဲမြင်းနှင့်ပေတော့၊ နယ်သစ်ပယ်သစ်
ဧရာဝတီရင် လူလဲ စိတ်ဓာတ်အသစ် မြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ကျန်းမီးမုံသည် ပြောပြီးသည်နှင့် မျက်နှာကိုတစ်ဖက်သို့
လှည့်လိုက်၏။ မလှည့်၍လည်း မမြစ်ပါ။ သူ့မျက်ဝန်းအိမ်တွင်
မျက်ရည်များ ရစ်ခိုနေပြီ မဟုတ်ပါလော့။

ကျင့်စီမေမှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ မျက်ရည်များက
ကားမရသီးမနိုင် ဖလဟောကျဆင်းလာပြီ မဟုတ်ပါလား။ သူမ
နှိုက်၍နှိုက်၍ ငိုနေချေပြီတကား။

လိစွန်းလည်း စိတ်ထိခိုက်နေချေပြီ။

ခနဲချီယာသည် အားလုံးကို ထပ်မံရပ်စဲလိုက်၏။

“သားဟာ ကောင်းသောဦးတည်ချက်နဲ့ ကောင်းသောခနဲကို
ထွက်သွားတော့မှာပါ။ သားအတွက် စိတ်မထိခိုက်ကြပါနဲ့။ သားဟာ
သိုင်းလောကထဲက ဆောင်ရန်ရောင်ရန်ဆိုတဲ့ သိုင်းပညာရပ်တွေ
အားလုံးကို သင်ကြားလာမှာပါ။ နောင်သုံးနှစ်ကြာတဲ့အခါကျရင်
သားမြန်လာပြီ မှတ်ပါတော့”

သူသည် မြင်းကို တစ်ခွေစုစုဆီသို့ မောင်းထွက်သွားလေ
တော့သည်။ သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ လှည့်ကြည့်မနေတော့။ ဗြူးအေး
သော လရောင်အောက်တွင် ခုန်းခိုင်းသွားသည်။ မြင်ကွင်းအား
မမြည်မြည် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကန်မိန်းမြို့၏ ထူးခြားချက်မှာ မုန့်တိမ်မီးတိုင်များကို အတန်းလိုက် စိုက်ထူထားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ လမ်းဘေးဝဲယာ တွင် အတန်းလိုက် စိုက်ထူထားသဖြင့် အခြားမြို့များနှင့်မတူ တမူ ထူးခြားကာ လှပနေလျက်ရှိသည်။

ဥနေစောင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မုန့်တိမ်ထွန်းအဘိုးတို့ ဦးဆောင်သည့် အလုပ်သမားများသည် မုန့်တိမ်များကို လိုက်လံ မီးထွန်းညှိကြရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကန်မိန်းမြို့လေးသည် ရာသီမရွေး ညတိုင်းပင် မီးရောင်တထိန်ထိန်ဖြင့် လင်းလင်းဆင်းဆင်း ဖွံ့နေတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးမှောင်ကြိုးများကျသော ညများတွင်သာ တစ်မြို့လုံး မှောင်မည်းနေတတ်ပါသည်။

ဤလမ်းဘေးဝဲယာ၌ မီးတိုင်များစိုက်ထူကြသည့် အစီအစဉ် မှာ ကန်မိန်းမြို့ဝန်၏ အစီအစဉ်ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ဝန်၏အစီအစဉ် မှာ မဆိုးလှပါ။ ညအချိန် မီးရောင်များလင်းထိန်နေခြင်းအားဖြင့် လူဆိုး သူခိုးများအား ဟန့်တားနိုင်သလို မြို့သူမြို့သားများ အဖိုးမှာ လည်း သွားလာရာတွင် လွယ်ကူပါသည်။

သို့ရာတွင် မုန့်တိမ်မီးတိုင်များသည် လူဆိုးသူခိုးများ၏ အန္တရာယ်ကို အမှန်တကယ် ဟန့်တားနိုင်ပါမည်လော၊ မြို့ဝန် အင်္ဂါရာ ဆိုသူမှာလည်း မည်သို့သော လူစားမျိုးဖြစ်သနည်း ဆိုလျှင်

ကန်မိန်းမြို့သည်လည်း မည်ကဲ့သို့သောမြို့ဖိုး ဖြစ်သနည်း။

ရယ်ပွဲပွဲသည်အက်

ကန်မိန်းမြို့

အလွန်သာယာလှပသော မြို့ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ တိမ်တိုင်း ဆေးသုတ်ထားကြသည်။ ဆေးရောင်စုံသုတ်ထားသည်မှာ ပန်းလိပ် ပြာတောင်ပံများနယ် အလွန်လှပနေသည့် မြို့ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

မြို့ကလေးကို စိမ်းစိုနေသော မိုးမခပင်များက ဝန်းရံထားကြ သည်။ လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ်သွယ်မှာ ကျောက်ခင်းလမ်းများ ဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ကန်မိန်းမြို့၏ကျောအက်တွင် ထိုက်မိန်တောင်ထွတ်ကြီး၊ မိုးနေ၏၊ တောင်မိုးဝေဝေ ဖြူခြေဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် အနောက်ဘက်၊ တောင်ထွတ်ကြီးမိုးနေသည့် မြို့ကလေးသည် အသာယာ အလှပစွာ ဖြစ်နေသည်မှာ ပြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ သေချာလှပါတော့သည်။

၁၈၂ ❀ ကတ္တသိုက်နေလင်းအောင်

ဆောင်းရာသီဖြစ်သဖြင့် ညသည် စောစီးစွာပင် ကျရောက်လာပါသည်။ ထိုကိမ်နီတောင်ထွတ်ကြီးသည် နင်းဖြူများကြား၌ ပန်းကွယ်လျက်ရှိနေပါသည်။

ကနိမိန်းမြို့တွင်း၌တား မြို့ဖွေးသည့် နင်းထူကြီးကို မှန်စိမ်းမီးတိုင်ကလေးများက မေ့တမဲ့ မောက်ထွင်းနေကြသည်။ တကယ်တော့လည်း နင်းထူကြီးကို မောက်ထွင်းနိုင်ခြင်း မရှိပါ။

မြို့တွင်း၌ လူအသွားအလာ မရှိလှပါ။ အေးစက်သော ညအခါ၌ မည်သို့ လူထွက်ပါမည်နည်း။ စားသောက်ဆိုင်နှင့် အရက်ဆိုင်များတွင်မူ လူစည်ကားမပျက်ပါ။

စားသောက်ဆိုင်နှင့် အရက်ဆိုင်များတွင် လူစည်ကားသည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ ဤရာသီဦးတွင် မည်သူမဆို နွေးထွေးလုံခြုံသော စားသောက်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်များသို့သာ နေထိုင်လိုကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအခိုက်တွင် ကနိမိန်းမြို့လယ်၌ ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်၌ အဖြူရောင်မြင်းတစ်ကောင်၊ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ဝင်လာနေသူရှိပါသည်။ မြင်းမီးလာသူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

လူငယ်သည် အခြားမြို့များတွင် မတွေ့ဖူးသည့် မီးတိုင်ကလေးများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေပါသည်။ သူသည် ထိုမီးတိုင်ကလေးများကို သဘောကုန်နေသည်။

သိုင်းအကုန်စုံရပ်ကွက် (၅) ❀ ၁၈၃

မြို့နေသော်လည်း နွမ်းနယ်သည့်အပြင် မြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့ကုန် ခရီးရှည်လာသဖြင့် ခရီးပန်းနွမ်းနေပုံရပါသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ခုခုကို စားသောက်ပြီး တစ်ညတာ အပန်းဖြေအနားယူနိုင်ရန် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရွှေ့တွင် မြင်းကို ရပ်ကန့်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် စားသောက်ဆိုင်အဝင်ဝ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အနီရောင်ပိုးစကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဂိုးပေါ်တွင် စားသောက်ဆိုင်၏အမည်ကို ရွှေချည်ထိုးစာလုံးဖြင့် ရေးထိုးထားကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

“ဒိုးကောင်းကင်”

ဆိုင်အမည်ကြောင့် လူငယ်ပြုံးမိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုမိုင်၌စားရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆိုင်သည် ပထမဆုံးတွေ့ရသည့် ဆိုင်ဖြစ်သော်လည်း ဆိုင်ထဲ၌ရှိနေသည့်လူများကြောင့် ထိုဆိုင်သည် မညံ့လှကြောင်း သိရှိနိုင်ပါသည်။

လူငယ်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ မြင်းကို အကြိုတော်လူငယ်လေး၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

“ဝါး - ဟား - ဟား -”

“ဟိုး - ဟိုး - ဟိုး -”

သူရင်ဝကို ဆီးကန်လိုက်သကဲ့သို့ ရယ်သံများ ထွက်ကြွေလိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်၏ခြေလှမ်းများ သွားရသည်။

၁၈၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရယ်မောသံများက မနိုးမခန့် လျှောင်ပြောင်နေသော ရယ်
မောသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဝါး - ဟား - ဟား -”

“ဟို - ဟိုး - ဟိုး -”

ရယ်သံများက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသည်။ သူသည်
ဆိုင်းထဲသို့ လျှင်တစ်ပြက် အကဲခတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် -

“ဗွတ် -”

“ဦး -”

“ဝုန်း -”

ချောကျီတို့အရာတစ်ခုကို တက်နင်းမီသဖြင့် သူပစ်လဲကျ
သွားသည်။

သို့သော် သူသည်တစ်ကိုယ်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်မကျ
ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်ကာ မြန်မိုက်နိုင်သည်။ သူလေ့ကျင့်ခဲ့သည့် ကိုယ်
ဖော့ပညာစွမ်းအားပင်။

ရယ်မောသံများ နုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွားတော့၏။

ထိုဆိုင်းဝှံ့ ရယ်မောနေသူများမှာ ဆိုင်းဝှံ့ ဟာသလုပ်ထား
၍ ဖြစ်သည်။ ချောကျီတို့အရည်များကို ပက်ဖျန်းထားပြီး ဝင်လာ
သမျှလူများကို ချော်လဲစေရန် တမင်ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။
ဝင်လာသူများ ချော်လဲသွားသောအခါ ဝိုင်းရယ်မောကြတော့သည်။
လူငယ်မှာ ခြေချော်သွားသော်လည်း လဲကျသွားခြင်း မရှိပါ။

သိုင်းအကုန်ခံရမိသော (၅) ❀ ၁၈၅

သူသည် ဘာမှမမြင်ခဲ့သလို ဆက်ဝင်လာပြီး စားပွဲလွတ်
တစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ သူသည် ဣန္ဒြေရလှသည်။ စားပွဲ၌
ဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ တစ်ခန်းလုံးရှိ မျက်လုံးများသည် သူ့အပေါ်
ပြုပြင်ကျရောက်နေလေတော့၏။

“ဟေ့ - အရက်တစ်ဘိုး - ထမင်းနဲ့ဟင်း - ပေးစမ်း”

စားပွဲထိုးလူငယ်တစ်ယောက်ကား ဣန္ဒြေရရပင် မှာကြား
လိုက်သည်။ ခဏကြာသော် စားပွဲထိုးလူငယ်သည် လူငယ်မှာကြား
ထားသည့် အရက်၊ ထမင်းနှင့်ဟင်းကို လာချပေးသည်။

လူငယ်သည် သူ့အား ချလာပေးသော ထမင်းနှင့်ဟင်းကို
စားသောက်လိုက်သည်။ အရသာကား ညံ့ဖျင်းလှတော့၏။ ထို့
ကြောင့် အရက်ကို ခွက်ထဲသို့ထည့်ကာ မှောသောက်ချလိုက်သည်။

“ထို့ -”

လူငယ်သည် ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်၏။ အရက်သည် ချောသာ
ပင်ရှိသည်။ ဤကဲ့သို့သော လှပသောမြို့ကလေးတွင် ဤသို့
ညံ့ဖျင်းလှသည့် အရက်နှင့် အစားအသောက်များ ရောင်းချနေ
သည်ကို ဟိုဩလုပ်တော့သည်။

မြို့အဆင်အပြင်သည် လွန်စွာအဆော်ပါသည်။ စုတ်ချာသော
မြို့၌ စုတ်ချာသော အရက်၊ ထမင်းနှင့် ဟင်းတို့ ရောင်းတတ်သော
လှပသောမြို့၌ ကောင်းမွန်သော အရက်၊ ထမင်းနှင့်ဟင်းတို့ ရောင်း
ချတတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင်။

၁၈၆ ဇာတိသတ်မှတ်ချက်

သူသည် ဝမ်းဗိုက်ပြည့်လျှင်ပြီးစေရမည်သဘောနှင့် ဆက်လက် စားသောက်နေလိုက်သည်။

“ဟိုး -”

“ဝန်း -”

“ဝါး - ဟား - ဟား - ဟား -”

“ဟိုး - ဟိုး - ဟိုး - ဟိုး -”

ဆိုင်ဝမှ ချော်လဲသောအသံသည် လူငယ်၏နားထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။ ထိုအခါ လူငယ်သည် လှမ်းကြည့်မိတော့သည်။ ထိုအခါ ဆိုင်အတွင်း ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအရာကို တွေ့မြင်ရပါတော့သည်။

ဆိုင်အဝ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မိမိထက် အသက်ငယ်ပုံရသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်သည် ပုံပျက်မန်းပျက် လဲကျလျက်ရှိသည်။ သူသည် ကုန်းစုန်းထဲသို့ ကြိုးစားနေသည်။ ထိုအခါ ချော်လဲကျတိုက် အရည်များကြောင့် သူသည် မြန်လဲကျသွားတော့သည်။

“ဝါး - ဟား - ဟား - ဟား -”

“ဟိုး - ဟိုး - ဟိုး - ဟိုး -”

လူငယ်ကလေးမှာ မိန်းမသွားပုံရသည်။ ဝိုင်းရယ်ကြသဖြင့် ရွက်သွားပုံရသည်။ ရယ်မောသံများကား ဆူညံနေဆဲပင်။

လူငယ်ကလေးသည် ချော်လဲကျတိုက်အရည်များကြားထဲ၌ ဝမ်းမယိုင်မြင့် ထရပ်လိုက်၏။

သိုင်းအကရာဇ်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၅) ၁၈၇

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

လူငယ်ကလေးက ရယ်မောနေသူများကို မေးလိုက်၏။ သူက မေးရမည်လေး၊ ချော်လဲကျသူမှာ သူပင်မဟုတ်ပါလား။

လူငယ်ကလေးကိုကြည့်ရသည်မှာ ကြေးရတတ်သားသမီး ဖြစ်ပုံရသည်။ အဝတ်အစားများမှာ ကောင်းလှ၏။ အဖိုးထိုက်တန်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

“ဟား - ဟား - ဟား - ငါတို့ ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွာ”

“ဘာ - ဘာမှမလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီအပေါက်ဝမှာ လုပ်ထားတာတွေဟာ ခင်ဗျားတို့လက်ချက်မဟုတ်လား”

“ဟား - ဟား - ဟား - မင်းဘာသာ အသုံးမကျလို့ ချော်လဲတဲ့ဥစ္စာ၊ ငါတို့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါတို့က ချော်လဲရင် ရယ်မှာလဲ၊ မင်းသာ ရွက်ရမ်းမရမ်းနဲ့”

“ဒီချာတိတ်က မကျေနပ်ဖူးနဲ့တုတယ်၊ ဒါဆို နောက်တစ်ခါ ကျွမ်းထပ်ထိုးခိုင်းရမှာလဲ၊ ထိုယ့်ဘာသာ ကျွမ်းထိုးတာ မိန်းမတာမီးအောင်တာတို့ ငါတို့နဲ့မဆိုင်ဘူးနော်”

“ဟား - ဟား - ဟား - ကောင်းတယ်၊ ကျွမ်းထပ်ထိုးခိုင်းရင် ထိုးခိုင်းကွာ၊ သွားတွေပဲကိစ္စကုန်မှ အေးမှာ ဒါမှ မကားမပြောနိုင်မှာ”

သူတို့အချင်းချင်းပြောဆိုကြသည့် စကားများဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ချင်းပြောဆိုသည့်စကားများမှာ လူငယ်ကလေး၏ ခံနိုင်ရည်မရှိပါ။

၁၈၈ ဇာတိသို့လည်းကောင်း

ရန်စသလိုဖြစ်နေသည့်အတွက် လူငယ်ကလေးက ကျော့
သိုင်းလွယ်ထားသည့်အားကို လှစ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ခွမ်း -”

ထိုအခါ ရယ်မောနေကြသူများ ပို၍သဘောကျသွားဟန်ဖြင့်
အသောမသတ် ရယ်မောကြလေတော့၏။

“ဝါး - ဟား - ဟား - ဟား -”

“ဟိုး - ဟိုး - ဟိုး - ချီး”

လူငယ်ကလေးမှာ ဒေါသကြီးနေပြီ။ သူတွင် အဝတ်အစား
များ ပေကွဲကုန်ပြီး ဆော်လဲသဖြင့် အရွက်ရနေသည်။ ထို့ကြောင့်
ဆင်ခြင်တိုင်းထွာမနေတော့ ရယ်နေသူများရှိရာသို့ မားဖြင့်ပြေး
ထိုးလေတော့၏။

“ဟေ့ - ဟေ့ - နေပါဦး”

ရယ်နေသူများအနက် တစ်ယောက်က လက်ကိုဆန့်တန်းရင်း
တားဆီးလိုက်သည်။ သူထတားပုံမှာ ကိုးရီးကားရားဖြင့် တမင်
ရယ်စရာလှ၍ တားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝှံ -”

“ခွမ်း -”

အငွေ့ပြုများ ပန်းထွက်သွားသည်။

လူငယ်ကလေးကို အငွေ့ပြုများထိသွားသည်။

အစားအသောက်စားရင်း ကြည့်နေသည့်လူငယ်သည် ဦးခိုက်
သွား၏။ အဆိပ်ငွေ့များ ဖြစ်လေမလားဟု ဦးခိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟတ် - ဟတ် - ဟတ်ချီး - ဟတ်ချီး”

အဆက်မပြတ် ချေနေတော့သည်။

မားနှင့်ပြေးထိုးလိုက်စဉ် တတားသူက ဝရုတ်ကောင်းမှုနဲ့များ
နှင့် ပက်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်တော့သည်။ လူငယ်ကလေး အဆက်
မပြတ် ချေနေသည်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခါတည်း တတားဟောဖြင့် ရယ်မော
ကြပြန်တော့သည်။ လူငယ်ကလေးမှာ အချေရပ်ရန် မနည်းကြိုးစား
နေရ၏။ အချေရပ်သောအခါ ဟန်သွင်းသံပေးပြီး ဝင်ရမ်းတော့
သည်။

“ကူး -”

လူငယ်သည် ရယ်နေသူများကို မည်းမည်းမြင်ရာ ဝင်ခုတ်
တော့သည်။

“ခွီး -”

“ခွီး -”

“ခွမ်း -”

လူသုံးယောက်မှာ ကုလားထိုင်များဆွဲမြှောက်ကာကွယ်နေ
ကြသည်။ သူတို့ပုံစံမှာ ရယ်စရာပင် သူတို့ကလည်း ရယ်စရာဖြစ်
အောင် တမင်လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရယ်နေသူများမှာ စုစုပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်
မှာ အခြေမလှက်ထိုင်ပြီး ရယ်မောနေကြဆဲဖြစ်သည်။

သူတို့ငါးယောက်၏ မှုပ်ရည်များမှာ ညစ်ပတ်စုတ်ပေးပြီး
မှုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းလှသည်။ သူတို့၌ အထက်တန်းစားနှင့် ဖြစ်

၁၉၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ယောက်ျားမပါရှိပေ။ အားလုံး ဘေးကိုယ်စီရှိကြ၏။ ဘေးကိုယ်စီ ကျော၌သိုင်းလွယ်ထားကြသည်။

လူငါးယောက်လေးပင် ကြုံနိုင်တောင့်တင်းကြပြီး အားလုံး ကျားကျားလျားလျားရှိကြ၏။ သိုင်းသမားများဖြစ်ကြောင်းကိုကား မပြောဘဲနှင့်သိနိုင်သည်။ ဘေးကိုယ်စီကိုင်စွဲထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

လူငယ်ကလေးမှာ ဘေးဖြင့် တချောင်းပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ခုံနှင့်ခုံသုများမှာ ကိုးမိုးကားရာ ချောင်ကြသည်။ လူငယ်ကလေး အား ရယ်စရာလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟား - ဟား - ဟား”

“ဟီး - ဟီး - ဟီး”

လူငယ်ကလေးသည် ခုံနှင့်ခုံသုများကို ခေါ်သန့်၍ကြည့်သည်။ “ခင်ဗျားတို့ ဘာရယ်နေကြတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘေးဆွဲပြီးခုံ ဖြပါလား”

“ဟီး - ဟီး - ဟီး - မင်းပဲထိအောင်ခတ်စမ်းပါဦး”

“မင်း - ငါတို့ကိုထိရင် ဆုတော်ငွေချမယ်”

လူငယ်ကလေး၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကလေးကလား၊ ကလေး ကစားရော့လို သဘောထားနေမှန်း သိသာလှသည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်ကလေး ပို၍ခေါ်သထွက်လာသည်။

“ဦး -”

“ဝန်း -”

သိုင်းကတုတ်ခုံပုံပုံ (၅) ❀ ၁၉၁

“အင့် -”

ဘေးချက်တစ်ချက်သည် သူတို့ထဲမှ မျက်နှာအမာရွတ်နှင့် လူ၏လက်မောင်းကို ထိသွားသည်။ ချပ်ထိသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခက်ရာက မပြောပလောက်ပါ။

ထိုခက်ရာရသွားသူသည် နေရာမှ ဝန်းခနဲခနဲထွက်လာ၏။ ထိုသူသည် ထိုင်ရာမှထရယ်နေသော နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“ငါက မလုပ်ချင်လို့ကြည့်နေတာ၊ မင်းက ငါ့ကိုလုပ်တယ်ပေါ့။ ဒီလောက်အစွမ်းပြချင်နေတဲ့ကောင်၊ ပြချင်ဦး - ပြချင်ဦး -”

ထိုသူသည် ပေါ့ပါးစွာ လူငယ်လေးဆီသို့ ခုန်ဝင်သွားလေ၏။

“ဝန်း -”

“မြောင်း -”

“အင့် -”

ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ လူငယ်ကလေး လွင့်စဉ်ထွက်သွားတော့၏။ လူငယ်ကလေးမှာ စောစောကလို တကြမ်း မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ချေ။ လဲကျနေပေပြီ။

လူငါးယောက်သည် လူငယ်ကလေးကို ငိုငေးထားလိုက်၏။

“ဟင်း - ဟင်း - မင်းက အစွမ်းသိပ်ပြချင်နေတဲ့ကောင်ဆိုတော့ မင်းကို အစွမ်းပြခိုင်းရမှာပေါ့၊ ထလေ - အစွမ်းပြစမ်းပါဦး”

“မြောင်း -”

“မင်း လူစွမ်းကောင်းမဟုတ်လား၊ ထစမ်း”

၁၉၂ ဇာတိသို့လည်းကောင်း

“ဝန်း -”

“မလောက်လေး မလောက်စားနဲ့ မားတုလို့ ခရုခန့် တိုင်ပျက်
နဲ့ ခိုတော့မယ်”

“ဖြောင်း -”

“အင်း -”

သူတို့ငါးယောက် တစ်ယောက်တစ်လက် ဝိုင်းနှိုင်းစက်လိုက်
ကြသည်မှာ မြင်ကောင်းတော့ပေ။ သို့စဉ်လျက် လူငယ်ကလေးက
တစ်ခွန်းမျှမအော်ပေ။ ထို့ကြောင့် လူကြမ်းကြီးငါးယောက်လည်း
လူငယ်ကလေးကို ငမယ်တော့၊ တောနေကြတော့၏။

လူငယ်ကလေး၏မျက်နှာမှာလည်း သွေးချင်းချင်းနီနေ
လေပြီ။

• • •

သိုင်းကရား၏ရုပ်ပုံလွှာ (၅) ၁၉၃

တိမ်ကြားသင်

စောစောက စားပွဲတွင် အရက်၊ ထမင်းနှင့်ဟင်းကို မှာစား
နေသောလူငယ်သည် အပြစ်အပျက် အခြင်းအရာကို အစမှအဆုံး
တိုင် မြင်နေခဲ့ရသည်။

သိုင်းသမားလူကြမ်းကြီးငါးယောက်သည် အမိန့်ရည်ပင်
စစ်ဟု ပြောမည်ဆိုက ပြောနိုင်လောက်သည့် လူငယ်လေး တစ်
ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ငမယ်တော့၊ တောနေကြသည်။

ယခုကဲ့သို့ တရားလွန် ရမ်းကားနှိုင်းစက်နေသည်မှာ ကြည့်
မကောင်းချေ။ အခြားလူများက ကြောက်ရွံ့၍မပြောဘဲ နေကြ
သော်လည်း လူငယ်မှာ ကြည့်မနေနိုင်တော့ချေ။

သူသည် ထမင်းစားနေသည့်တုတ်ကို ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

“ထောက် -”

၁၉၄ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဦး -”

“အား -”

ထမင်းစားသည့်တူသည် လူငယ်လေးအား ရိုက်ချန်ပြင်နေသည့် လူ၏ နဖူးတည်တည်ကို ထိမှန်သွားသည်။ ထိုအခါ အားခနဲ အော်ပြီး နဖူးကို လက်ဖဝါးဖြင့်အုပ်မိလေ၏။

“ဒေါက် -”

ထမင်းစားသည့်တူသည် အောက်သို့ကျသွားသည်။

သူတို့အားလုံး အသံတိတ်သွားသည်။ ထမင်းစားသည့် တူလာရာအရပ်သို့ အားလုံးဝိုင်းကြည့်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့်လူငယ်ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထမင်းစားသည့်တူသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့် လူငယ်ထံမှလာသည် မဟုတ်ပါလား။

လူငယ်သည် ထိုင်ရာမှ ထနေချေပြီ။

တူချက်မှန်သွားသူသည် လက်ဖဝါးဖြင့် မိထားသည်။ လက်ဖဝါး ဖယ်လိုက်သောအခါ သွေးများ စီးကျလာသည်။ ထိုသူသည် ဒဏ်ရာကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပြန်မိထားလိုက်၏။

“ဩ - ပစ်လိုက်တာ မင်းကိုး”

“ဘယ်သူပစ်တာဆင်လို့လဲ”

“မင်း လမ်းကြောင်းလွဲမလို့လား။ မရဘူး၊ ပစ်လိုက်တာ မင်းဆိုတာ ငါတို့သိတယ်။ ငါတို့ကိုညာလို့မရပါဘူး”

“ဟား - ဟား - ဟား - လမ်းကြောင်း မလွဲပါဘူးဘူး”

သိုင်းအကရာဇ်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၁၉၅

ပစ်လိုက်တာ ကျွန်ုပ်ပါ။ ဘာကြောင့်ပစ်တယ်ဆိုတာရော သိချင်သေးသလား”

လူကြမ်းကြီးငါးယောက်သည် မျက်မှောင်ကြွတ်သွားကြသည်။

“ဥဲတ ဘက်မညီဘူးလေ၊ ဘယ်နှယ်ရာ ကလေးတစ်ယောက်ကို လူငါးယောက်က ဝိုင်းတွယ်နေကြတာကို ကြည့်နေရတယ်လို့၊ ဘယ်မှာ ကြည့်နိုင်မှာလဲဗျ”

“ဟေ့ကောင် - ငါပြောမယ်၊ ဒီပုံမှာ မင်းနဲ့အာမှမဆိုင်ဘူး မဆိုင်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့်ပါချင်ရတာလဲ”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ မပုတ်မိကြဘူးလား”

လူကြမ်းကြီးငါးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေ၏။ တွေးမရသောအခါ မျက်နှာကို လူငယ်ကကိုင်၍ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“မြောစမ်း - ဘယ်လိုဆိုင်တာလဲ”

“ဘယ်လိုဆိုင်ရမလဲ၊ ကျွန်ုပ်ဝင်လာတုန်းကလဲ ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းဟားကြတာ ခင်ဗျားတို့မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ အဝင်ဝမှာ ချော်လဲ အောင်လုပ်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်တောင် ကံကောင်းလို့ မလဲတယ်။ အဲဒါ ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်တာလဲ”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဝါဟာ တို့ဝိုင်းနက်၊ တို့နက်တို့လုပ်ချင်သလို လုပ်မယ်၊ ဘယ်သူမှ ပြောဝိုင်းခွင့်မရှိဘူး၊ ဘယ်သူမှ

၁၉၆ (၁) တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တားပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

လူရွယ်က မေးလိုက်သည်။ မေးရမည်လေး သူတို့ပိုင်နက်မှာ ပြောနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဝါး - ဟား - ဟား - ဟား -”

ထိုသူများ ရယ်လိုက်ကြသည်။

ထိုလူစုထဲမှ တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

“မင်း - တို့ကို တကယ်မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“အေးလေ - ဒီလိုထမင်းစားတဲ့တူနဲ့ ပစ်ရတာလဲ တကယ် မသိလို့ဆိုတာ ဖော်ပြနေတာပဲ”

“ကျွန်တစ်ခုတော့သိပါတယ်”

“ဘာသိတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်သိတာက ခင်ဗျားတို့ဟာ လူရမ်းကားတွေဆိုတာပဲ၊ လူတွေကို အစွက်ခွဲ၊ အစွက်ကွဲတဲ့လူတွေကို ဝိုင်းရယ်၊ ဒီလူက မခံနိုင်လို့ ပြန်လုပ်ရင် ခင်ဗျားတို့က အုပ်စုနဲ့အနိုင်ကျင့်၊ ဝါဟာ ရမ်းကားတဲ့အပြုအမူမဟုတ်ရင် ဘာလဲ”

နဖူးမှာ ဒဏ်ရာရသွားသူသည် ဆွေ့ဆွေ့ခန့် ခေါသထွက် သွား၏။

“ဒီမှာ ဟေ့ကောင် - ဒီနယ်မှာ ရောက်လာသူတိုင်းဟာ တစ် ခြားဘာကိုမှ ဂရုစိုက်ရောမလိုပေမယ့် တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကျွ

သိုင်းကဆုတ်အုပ်ပုံလွှာ (၅) (၁) ၁၉၇

ကိုတော့ ပမာမခန့်လုပ်လို့ မရဘူးကွ၊ အဲဒါကို မင်းသိရဲ့လား”

“ဘယ်သူလဲ တောင်ထိပ်ဘုရင်ဆိုတာ”

လူငယ်သည် ထိုလူငါးယောက်ထဲမှ တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကျွဆိုသူကို ရွာမွှေးဟန်လုပ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ - ဟို - နဖူးမှာ ဒဏ်ရာရနေတဲ့လူလား”

လူငယ်က လက်ညှိုးထိုး၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တောင် ထိပ်ဘုရင်ဆိုသူမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခန့် ခေါသထွက်သွားသည်။ သူသည် ဖုတ်ဖုတ်စွာဖြင့် ရှေ့သို့ ထွက်လာပါသည်။ မားကို ရေ့ယမ်းရင်း မပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် - မင်းကျွေးလွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်ကိုတော့ မင်းခံရ လိမ့်မယ်”

“ကျွန်က ဘာတွေများ အပြစ်ကျွေးလွန်မိလို့လဲ”

တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွေးသည် မားဖြင့် တိုးညှန်ရင်း -

“မင်းအပြစ်ကို မင်းမသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“တောင်ထိပ်ဘုရင်ကို ပမာမခန့်လုပ်တဲ့အပြစ်၊ ကိုယ်ထိလက် ရောက်စော်ကားခဲ့တဲ့ အပြစ်ပေါ့”

“ဟား - ဟား - ဟား -”

လူငယ်သည် တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ အပြစ်ကျွေးလွန်တာ မဟုတ်ဘူးလေ လူဆိုတာ ခန့်ရာ ဟန်ရာ ဆက်ဆံရတယ်၊ ခင်ဗျားကိုလဲ တန်ရာတန်လ အပြစ်ပေး

၁၉၈ ဇာတ်ကားအစဉ်

လိုက်တာသူ ဟား - ဟား -

လူငယ်သည် ရွှေသို့တိုးထွက်လာရင်း အနိပ်ကပ်ခံထားရသဖြင့် လဲကျနေသော လူငယ်ဆီသို့သွားသည်။

ဟန်ကူးက -

"ဟေ့ကောင် - နေဦး"

"ခင်ဗျား တာလုပ်မလို့လဲ"

"မင်း - ငါတို့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့ ဒီနေရာက တစ်ဖဝါးမှ ခွာခွင့်မပြုဘူး။ ဒါပဲ။ တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကူးရဲ့အမိန့်"

"ဟား - ဟား - ဟား - ဒီလိုလား"

အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူငယ်က မဲပြန် ပြန်လိုက်သည်။

"ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်အလုပ်က လဲကျနေတဲ့ ဟောဒီညီငယ်ကို ကောက်ယူပြုစုဖို့ ခင်ဗျားတို့အလုပ်က တော့ ကျွန်မသိဘူးလေ။ ဒီဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ လူတွေရဲ့မိန့်ကို ကုန်းနမ်းရမယ့်အလုပ်လားမှ မသိတာ"

သူ့ကေားဆုံးသောအခါ ဟန်ကူး၏အားသည် သူရင်ဝဆီသို့ ပြေးဝင်လာလေ၏။

"ဝှမ်း -"

"ဝှမ်း -"

လူငယ်က ခြေဖဝါးမရွေ့ဘဲ ကိုယ်ကို ယိမ်းနဲ့၍သာ ရှောင်လိုက်သည်။ အားဦးသည် လွှဲချော်သွား၏။ တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကူး၏ အားထိုးချက်မှာ ဖြိုလွန်းသည်။

သိုင်းကတစ်ဆင့်ပုံလွှာ (၅) ၁၉၉

ဟန်ကူးခေါ်သထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး လူငယ်အား ခါးလည်မှမြတ်ကာ ခုတ်ပိုင်းလိုက်သည်။

"ဝှမ်း -"

"ဝှမ်း -"

လူငယ်က ပေါ့ပါးစွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ အားချက်က ကုလားတိုင်နောက်မှိုကို ခုတ်ပိုင်းမိသွားပြီး ကုလားတိုင်နောက်မှိုမြတ်ထွက်သွား၏။ ဟန်ကူးသည် ဆက်ကာဆက်ကာခုတ်သည်။ လူငယ်ကလည်း ဆက်ကာဆက်ကာ ရှောင်သည်။

ဟန်ကူးသည် ပထမအားချက်ထိုးခတ်က နှေးနှေးနှင့် ဖြိုစီးစား ကွက်သုံးမီသဖြင့် နောင်တရနေသည်။ နှိမ့်ဆိုလျှင် ထိုတစ်ချက်တည်းနှင့် မြတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်ကူးသည် နောက်အားချက်များကို လွန်မြန်မှုအားပါးတို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးထားပြီး လူငယ်ကို တိုက်ခိုက်သည်။ ဆက်တိုက်ထိုးခုတ်သော်လည်း လူငယ်သည် အဆက်မပြတ် ရှောင်တိမ်းနိုင်သည်။

သူရပ်လိုက်သောအခါ လူငယ်၏ ရှောင်တိမ်းမှုသည်လည်း ရပ်တန့်သွား၏။

လူငယ်က -

"ဟား - ဟား - ဟား - ခင်ဗျားမောသွားပြီလား"

"ဘာ - ငါမမောသေးဘူးကွ။ မင်းကို အဆင်မပြေပြီးမှ"

၂၀၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မောမယ်”

တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွေးသည် လူငယ်ကို တစ်ကြိမ်ထပ်မံ ထိုးခုတ် တိုက်ခိုက်ပြန်တော့သည်။ လူငယ်သည် ရွှောင်တိမ်းပြန်၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ယောင်ပြထိုးမည်ဟန်ပြုပြီးမှ တကယ်တမ်း တွင် ခုတ်ပိုင်းလိုက်သည်။ လူငယ်သည် လှပစွာ ကပ်ရွှောင်သွား သည်။ ထို့နောက် ဟန်ကျွေးက ဆက်တိုက်ထိုးခုတ်သည်။ လူငယ်က လည်း ဆက်တိုက်ပင် ရွှောင်တိမ်းပြန်တော့သည်။

ဟန်ကျွေး၏စားချက်မှာ ပြင်းထန်လှသည်။ တော်မူတန်ခိုး သိုင်းသမား ရွှောင်တိမ်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဟန်ကျွေးကိုယ်တိုင် ခင်ထိတ်သွားရသည်။ ဤသွားရသည်။ သူထိုးတိုင်း ခုတ်တိုင်း လွတ်အောင်ရွှောင်နိုင်သည်မှာ တော်မူတန်ခိုး သိုင်းသမားမဟုတ်တော့ပေ။

မလောက်လေး မလောက်စားလူငယ်ဟု သူတို့ထင်ခဲ့ကြ သည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ပေါက်ဝ၌ လဲမလို့ဖြစ်သောအခါ ခယ်ခဲ့ကြ သည်။ ယခုအခါ မလောက်လေးမလောက်စားလူငယ်ကို ပေါ့ပေါ့ ဆဆ သဘောမထားခဲ့တော့ပါ။

သူလူများကလည်း စားကိုယ်စီ ထုတ်ထားကြပေပြီ။ ပိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြသည်။

ဟန်ကျွေးမှာ သူ့သိက္ခာပြန်ဆည်ဖို့ မလွယ်တော့ပေ။ သို့သော် တတ်နိုင်သမျှတော့ သူ့သိက္ခာကို ဆည်လိုပေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူလူများကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သိုင်းအကုန်အစုံပုံလွှာ (၅) ❀ ၂၀၁

“ဟေ့ကောင်တွေ - မင်းတို့ဝင်ပါစရာမလိုဘူး၊ ဒီကောင်လေး ကို ငါပဲ ပညာပေးဆုံးမလိုက်မယ်”

တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွေး၏ စားသိုင်းပညာ မဆိုးချေ။ သူတပည့်အားလုံး သူ့ကိုမနိုင်းကြသဖြင့် သူ့စားသိုင်းပညာကို အလေး အမြတ်ပြုကြရသည်။

ဟန်ကျွေးသည် စားကိုဝေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ခွမ်း - ခွမ်း - ခွမ်း -”

“ခွမ်း - ခွမ်း - ခွမ်း -”

စားရိပ်များသည် အမြို့ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့်လူငယ်ကို လွှမ်းမိုးသွားတော့သည်။

သို့ရာတွင် လူငယ်၏အင်္ကျီကိုပင် မထိချေ။ လူငယ်သည် လှည့်ပတ်ရွှောင်တိမ်းနေသည်။

ဟန်ကျွေး ခွေးသီးခွေးပေါက်များထွက်လာလေပြီ။

သူလူများမှာ စားတပြင်ပြင်ဖြစ်နေကြ၏။ သူကဝတ်မစွက်ရန် အမိန့်ပေးထားသဖြင့် ဝင်ကုရအခက်၊ မကုရအခက် ဖြစ်နေသည်။ စားများကိုကိုင်းလျက် လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ပြန်နေကြသည်။

ထိုစဉ် ဟန်ကျွေးသည် စားရိပ်ကို ပို၍မြှင့်လိုက်၏။ စားကွက် များသည် ပို၍ကြမ်းတမ်းလာသည်။

ထိုအခါ လူငယ်သည် ရွှောင်တိမ်းနေရာမှ သူ့စားကို မကွက် လျှင် မမြှင့်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့စားကို ထုတ်ရတော့သည်။

“ခွမ်း -”

၂၀၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ခြင်း -”

စားချင်းထိခိုက်လိုက်သောအခါ ပီးပွင့်များ ထွက်သွားသည်။

“ဦး - ဦး - ဦး -”

“ဝှမ်း - ဝှမ်း - ဝှမ်း -”

လူငယ်၏စားသည် လျင်မြန်စွာ ဝေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လာသည်။

“ဦး -”

“ခြင်း - ချောင်း -”

ဟန်ကုန်း၏စားသည် နှစ်ပိုင်းကိစ္စပြီး လွင့်စဉ်သွား၏။ အခြားနေရာသို့ မလွင့်စဉ်ချေ။ ဟန်ကုန်း၏တပည့်နှစ်ယောက် လည်ပင်းသို့ ထုတ်ချင်းခတ်ဖောက်သွားသည်။

“ဝှမ်း -”

“ဝှမ်း -”

ဟန်ကုန်း၏တပည့်နှစ်ယောက်မှာ အော်ပင်မအော်နိုင်ဘဲ ကြမ်းမြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ဟန်ကုန်း၏တိုက်ခိုက်မှု ရပ်ဆိုင်းသွားပေပြီ။ သူသည် အမြဲရောင်ဝတ်လူငယ်ကို မြန်ကွယ်သော မှက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် လူငယ်ကို ကြောက်လန့်သွားပေပြီ။ ဤမျှ တေးတဲတေးစက်ယှဉ်ပြိုင်သော ပြိုင်ဘက်မျိုးကို သူတစ်သက်တွင် မတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။ အရှောင်အတိမ်းသေသပ်ပြီး တိုက်ပွဲကို အလွန်မြန်ဆန်ပွဲသိမ်းနိုင်အောင် တိုက်ခိုက်တတ်သူကို မတွေ့ဖူးချေ။

သိုင်းကရား၏ရပ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၂၀၃

ဟန်ကုန်းသည် ဖိုးနွယ်ထိတ်လန့်စွာ မေးလိုက်တော့သည်။

“မင်း - မင်း - ဘယ်သူလဲ”

အမြဲရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်သည် တောင်တိပ်ဘုရင် ဟန်ကုန်းအား မှီလေသည်မျှထင်မှတ်ဘဲ လဲကျနေသော လူငယ်ကလေးဆီသို့သွား၍ ပန်းပေါ်တမ်းတင်လိုက်သည်။ လူငယ်သည် မိုးကောင်းကင်စားသောက်ဆိုင် အဝသို့ အေးဆေးစွာ လျှောက်သွား၏။

ချောက်ကျီကျီအရည်များကို ရွှေငွေကွင်းပြီး သွားရသည်။ ထို့နောက် တောင်တိပ်ဘုရင် ဟန်ကုန်းဆီသို့ လှည့်လိုက်၏။

“ကျွန်နာမည်ကို ခင်ဗျားသိချင်တယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားနာမည်က တောင်တိပ်ဘုရင်၊ ဒီဆိုင်နာမည်က မိုးကောင်းကင်၊ ကျွန်နာမည်က တိမ်ကြားသခင်တဲ့ - သိပြီလား”

လူငယ်သည် ထိုကောားကိုပြောပြီး မိုးကောင်းကင် စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

“တိမ်ကြားသခင်”

ထိုနာမည်သည် ဟန်ကုန်းနှင့်တကွ စားသောက်ဆိုင်ထဲရှိ လူများ၏နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်၍ ကွန်ရစ်တော့သည်။

* * *

ခြေရာချောက်ခြင်း

တိမ်ကြားသခင်ဟုခေါ်သော လူငယ်သည် မိုးကောင်းကင် ဆိုင်မြင်သို့ရောက်သောအခါ ကန့်မိန်းဖြူထဲ၌ မောင်းလာသော မြင်းရထားတစ်စင်းကို တွေ့ရသဖြင့် တားလိုက်သည်။

သူ့မြင်းကို နောက်မှ လာယူတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
“ကျွန်ုပ် ခင်ဗျားမြင်းရထားကိုငှားတယ်၊ ကျွန်ုပ်ပြောမချင်း မြင်းရထားကို လှည့်လည်မောင်းနှင်နေ၊ ဘာအကြောင်းမှ မမေးနဲ့၊ ကြားတယ်မဟုတ်လား”

မြင်းလှည်းသမားသည် လူငယ်တစ်ယောက်အား ထမ်းပိုးထားသည့် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် လူငယ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မြင်းရထားခ မေးနိုင်မည်ပုံပေါ်သောကြောင့် ခေါင်းညိတ်

သဘောတူလိုက်လေ၏။

မြင်းရထားသည် ခက်ရာရရှိနေသော လူငယ်ကလေးအား တင်လျက် ဖြို့ပတ်မောင်းနေတော့သည်။ တိမ်ကြားသခင်သည် လူငယ်ကလေးအား မြင်းရထားပေါ်မှာတင် ဆေးကုပေးလေသည်။

သူ့တွင်ပါရှိလာသော ဆေးဝါးများမှာ အစွမ်းထက်လှသဖြင့် ခက်ခဲခြင်းမှာပင် လူငယ်ကလေးသည် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်။ ခက်ရာများ များပြားသော်လည်း ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲ ခက်ရာများသာ ဖြစ်ပေသည်။

“ခက်ရာတွေက တစ်ခုကံနစ်ရက်စရာတွေ၊ ကျက်သွားမှာပါ၊ ဟိုကောင်တွေ ဝိုင်းတွယ်တာက အပေါ်ယံကြောခက်ရာတွေပဲ ရတာပါ၊ ဘာမှပူရောမရှိပါဘူး”

လူငယ်ကလေးမှာ ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် ကျေးဇူးတင် ကောင်းပြောရန် အစစရှာ၍ပင် မရတော့ချေ။

အတန်ကြာမှ -

“ကျေး - ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုမြင်တာပဲ၊ ဒီကောင်တွေက သက်သက်ရန်တောပါ၊ ကွန်တော်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆိုင်ထဲဝင်လာသမျှ လူတွေကို ရန်တောပါ”

“ငါသဘောပေါက်ပါတယ်၊ ငါတောင် ဝင်ဝင်ချင်း ချော်တဲ့ မလို့ ဖြစ်လိုက်သေးတယ်”

“ကွန်တော်လဲ ချက်ချင်း ခုန်းလိုက်မိတာ အခင်လိုလို ရတာပါပဲ”

၂၀၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဒါထက် နေပါဦး၊ ညီလေးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ခုလို တစ်ယောက်တည်း ဘာဖြစ်လို့ လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ ညီလေး နာမည် အယ်သုလဲ၊ ဘယ်ဓာတ်ကလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် မိုးရွှေငှက်ပါ အစ်ကို”

“မိုးရွှေငှက်”

နာမည်ကို မိုးရွှေငှက်ဟု ခေါ်လေ့မရှိပါ။ တင်စား၍ခေါ်ဝေါ် လေ့သာ ရှိပါသည်။ ထိုလူငယ်ကလေးက မိုးရွှေငှက်ဟု ပြောသော အခါ တိမ်ကြားသခင်၏ စိတ်ထဲ၌ ထူးဆန်းသွားပါသည်။

“မိုးရွှေငှက်၊ မင်းနာမည် မိုးရွှေငှက်ဆိုတော့ အတော့်ကို ထူးဆန်းတာပဲ”

လူငယ်ကလေးက ပြောလိုက်သည်။

“မိုးရွှေငှက်ဆိုတာ မိုးမြေအနှံ့ခနီနှင့်တတ်တယ်၊ နောက်လေ ရာမှာ သီချင်းဆိုတတ်တယ်”

လူငယ်ကလေးသည် မိုးရွှေငှက်၏အမည်ကို တင်စား၍ မှည့်ခေါ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းကတော့ မိုးမြေအနှံ့ခနီနှင့်တာပဲလား၊ နောက်လေရာ မှာ သီချင်းဆိုတာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မိုးရွှေငှက်လိုပဲ မိုးမြေအနှံ့ ခနီနှင့်တယ်၊ သီချင်းဆိုတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မိုးရွှေငှက်လို့ ခေါ်ကြတာပေါ့”

သိုင်းစာကထုတ်ခံရပ်ပုံလွှာ (၅) ❀ ၂၀၇

“ဪ - ညီလေးက သီချင်းသည်ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ပဲကျင်နေပြည်တော်မှာ နေတာပါ၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကုန်သည်တွေပါ၊ ကျွန်တော့်ကို သူတို့လိုပဲ ကုန်သည်ဖြစ်စေချင်တယ်”

တိမ်ကြားသခင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ညီလေးက အနုပညာကို ဝါသနာပါတယ်၊ မိဘတွေက ကုန်သည်ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဒီမှာတင် မငိုမကျွမ်းပြီး မင်းအိမ်က ထွက်လာတယ်ပေါ့၊ မိုးရွှေငှက်အဖြစ် မိုးမြေအနှံ့ ခနီထွက်ပြီး သီချင်းဆိုနေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား - ညီလေး”

မိုးရွှေငှက်က ငယ်နုသော မျက်နှာကလေးဖြင့် ပြုံးနေလေ၏။ တာရှ ခြန်မပြောချေ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံသည့် သဘောရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

“ခက်တာက ညီလေးဟာ နုနယ်လွန်းတယ်”

“အစ်ကိုကရော အသက်ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ”

“ဟ - ငါ့ကိုမပြောနဲ့၊ ငါက မင်းထက်ကြီးတယ်၊ မင်း - စောစောကလို့ လူကြမ်းလူရမ်းကားတွေနဲ့ တွေ့နိုင်ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်၊ မင်း စိတ်မထိန်းနိုင်တာနဲ့ ရန်ဖြစ်ရော မဟုတ်လား၊ မင်းသာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဝင်လာမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်ဖြစ်ရောမရှိ တဲ့၊ မင်းငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ ညီလေးအတွက် အန္တရာယ်က များလှပါတယ်”

၂၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

“ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ အစ်ကိုရာ”

မိုးဇွေငှက်သည် တိမ်ကြားသခင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး အားတက်သရော ပြောသည်။

“တစ်ခုတော့မှီတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော် ခရီးခွင်းတုမယ် ဆိုရင်တော့ အတူတူသွားကြရင် အဆင်ပြေတာပေါ့၊ အစ်ကိုကို ကျွန်တော် အားကိုးပါတယ်”

“ညီလေးက ဘယ်လိုသွားမှာတုန်း”

မိုးဇွေငှက်က ပြုန့် ခြေလိုက်သည်။

“ခြေဦးတည့်ရာ ဒူးတည့်ရာကိုပဲလေ”

“ဟား - ဟား - ဟား”

တိမ်ကြားသခင်က ရယ်လိုက်လေ၏။ မိုးဇွေငှက်အဖြေကို သဘောကျ၍ဖြစ်သည်။ မိုးဇွေငှက်သည် မိုးသား၌ ဖွင့်လင်းပေသည်။

“ဒါဆိုရင် ညီလေးနဲ့အစ်ကို ခရီးခွင်းတုနေပြီ၊ အစ်ကိုကလဲ ခြေဦးတည့်ရာ ဒူးတည့်ရာကိုပဲ ခရီးခွက်လာတာ”

“ဟား - ဟား - ဟား”

မိုးဇွေငှက်က ရယ်လိုက်၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျား၊ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော် ခရီးခွင်းတုနေတာကို သိပ်ဝမ်းသာတယ်”

သူသည် တိမ်ကြားသခင်ကို ကြည့်သည်။ အတန်ကြာ အကဲခတ်နေပြီးမှ ပေးလိုက်သည်။

သိုင်းအကုတ်ခံရပ်ရပ် (၅) ❀ ၂၀၉

“အစ်ကို ခြေဦးတည့်ရာ ဒူးတည့်ရာကို လျှောက်သွားပြီး ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲဟင်”

တိမ်ကြားသခင်က မိုးဇွေငှက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“အစ်ကိုလဲ မင်းလိုပေါ့ကွာ”

မိုးဇွေငှက် ထပ်မမေးတော့ပါ။ မိုးဇွေငှက်သည် မည်သည့်အခါ၌ ပါးစပ်ဖွင့်ရမည်ကို သိသည်။ မည်သည့်အခါ၌ ပါးစပ်ပိတ်ရမည်ကို သိသည်။

မြင်းရထားက ခပ်မှန်မှန်ပြေးနေဆဲပင်။ တိမ်ကြားသခင်က ပြောထားသဖြင့် မြင်းရထားကို ဖြိုထဲလှည့်ပတ်မောင်းနေမည်မှာ သေချာသည်။ လမ်းမှ မီးတိုင်များ၏ အလင်းရောင်က တစ်ချက်တစ်ချက် မြင်းရထားအိမ်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

“မင်းခက်ရာတွေ ဘယ်နှယ်နေသေးလဲ”

“နာတော့ နာနေတာပေါ့၊ ဂါပေမယ့် အတော်ကောင်းသွားပါပြီ၊ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုရင်တော့ ပျောက်သွားမှာပါ၊ အစ်ကိုဆေးတွေ သိပ်စွမ်းတာပဲ”

“အစ်ကို့အဖေနဲ့ အမေက ပေးလိုက်တာပါ”

တိမ်ကြားသခင်သည် စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။ မြင်းရထားအပြင်သို့ ခေါင်းမြှူကြည့်လိုက်သည်။ မြင်းရထားမောင်းသူသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် မောင်းနှင်နေ၏။ အေးလွန်းသဖြင့် လမ်းပေါ်၌ လူမရှိတော့ပေ။

တိမ်ကြားသခင်က မိုးဇွေငှက်ကို ကြည့်လိုက်၏။

၂၁၀ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ညီလေး - အခုနီအပျံတော့ ရပါတယ်နော်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အစ်ကို”

“အစ်ကိုတို့ မြင်းရထားနဲ့ မလိုက်တော့ဘူး၊ အပြင်ကို ခန့်ထွက်ကြမယ်၊ မြင်းရထား သူ့ဘာသာသွားပါစေတော့”

တိမ်ကြားသခင်သည် မြင်းရထားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။
လေအေးများက တိုးဝင်လာသည်။ ထိုနေရာတွင် မီးတိုင်များ
မရှိပေ။ အမှောင်ရိပ်က ကြီးမားနေသည်။ မြင်းရထားမောင်းသမား
သည် အမှောင်ထဲ၌ မြင်းကိုပိုမိုလျှင်မြန်စွာ မောင်းနေလေ၏။
မြင်းကို ကွာလွှတ်မြှင့်လိုက်သည့် တရွမ်းရွမ်းမြည်နေသည်။

“တယ် - ဂီကောင်တွေ တည်တည်ပြေးပါလား”

မြင်းရထားမောင်းသမား၏အသံက ထွက်ပေါ်နေသည်။
နှင်းများက သိပ်သည်းစွာ ကျနေသည်။ လူဆိုးသူနိုးများက မြင်းရ
ထားကိုတားပြီး လုယူနိုင်သည်။ တိမ်ကြားသခင်သည် မောင်းထဲ၌
ငွေစာအိမ်ကို စမ်းသပ်၍ ထုတ်လိုက်သည်။ ပိတ်စတစ်ခု ဖြင့်ထုပ်ပြီး
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

“မြင်းရထားခေတာ့ ပေးခဲ့ရမယ်ကွ၊ နို့မို့ရင် တို့တာ လူလိမ်
တွေဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ သူမြင်းရထားကို လိမ်ပြီးမီးတုံလူ ဖြစ်သွား
လိမ့်မယ်”

သူသည် ငွေစာထုပ်ကို မြင်သာသည့်နေရာသို့ တင်လိုက်၏။

“သတိနဲ့ခန့်ချနော်၊ မင်းကဝက်ရာရထားတုံလူမို့ပြောတာ၊
ဝက်ရာမရရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

သိုင်းကရာဇ်၏ရုပ်ပုံက (၅) ● ၂၁၁

မြင်းရထားသည် အနီးမြင့် ပြေးလွှားနေသည်။ တိမ်ကြား
သခင်သည် တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ခန့်ထွက်လိုက်သည်။ လွှားခနဲ
ထွက်သွားသည်။ သူသည် မြေပေါ်သို့ အလိုက်သင့်ပင် ကျသွား
သည်။ သူသည် မိုးစွေငှက်ခန့်ချနေရာသို့ ပြေးလိုက်နေ၏။

မိုးစွေငှက် ထလိုက်သည်။

“အား - ကျွတ် - ကျွတ် -”

ဝက်ရာများက နာကျင်လာသည်။ သို့သော် ထမရပ်နိုင်
လောက်အောင်တော့ မဖြစ်ပါ။ မိုးစွေငှက်သည် တံခါးဖွင့်၍
ခန့်ချလိုက်လေ၏။ သူသည် ဝဲကျလာသည်။ သူသည် အချိုးကျကျ
ပင် မြေပေါ်သို့ကျလာလေ၏။

“ငါ့ညီက အယ်ဆိုးလို့တုန်း ဆင်းလာတာကျတော့လဲ အချိုး
ကျသားပဲ”

တိမ်ကြားသခင်က မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား နှင်းများပိတ်ဆီးနေသည့် နှင်း
ကန်လန်ကာအတွင်းသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။

• • •

တိမ်ကြားသခင်

လေအေးများနှင့် နင်းများက မှန်များပေါ်သို့ တိုးဝှေ့ တိုက်ခတ်နေပါသည်။ နင်းမှုန်များက မှန်ပြတင်းကို ဖိုက်ခတ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် မှန်ပြတင်းပေါက်မှကြည့်နေသူအဖို့ အပြင်မှ မြင်ကွင်းများကို ကြည်ကြည်လင်လင် မမြင်ကြရချေ။

အဝေးရှိ ထိုက်မိန့်တောင်ထွတ်ကြီးမှာလည်း တစ်ဝိုင်း တစ်ဝက်သာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ နင်းမှုန်များဖြင့် ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသည်။

တိမ်ကြားသခင်သည် တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိသည်။ မိုးစွေငှက်ကား နှစ်နှစ်ဖြိုက်ဖြိုက် အိပ်မောကျနေသည်။ ဝက်များရထားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေတန်တူသည်။ တိမ်ကြားသခင်ထံမှရရှိသော ဝက်ကြေဆေးများကြောင့်သာ ဤသက်သာနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တိမ်ကြားသခင် -

တိမ်ကြားသခင်သည် သူယူလိုက်သည့်အမည်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သဘောကျစွာ ပြုံးမိလေ၏။ တိမ်ကြားသခင်ဟူသောအမည်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ဦးခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်လာသော အမည်ဖြစ်၏။ သခင်ကနာမည်တစ်ခုဖြင့် သိုင်းလောကထဲ၌ လွှပ်ရှားမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်မရှိခဲ့ချေ။

ယခုတော့ တိမ်ကြားသခင်ဟူသော အမည်ဖြင့် သိုင်းလောကထဲ၌ လွှပ်ရှားရပေတော့မည်။

တိမ်ကြားသခင်ဟူသောအမည်မှာ ဦးခေါင်းထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်ရှိခဲ့သောအမည်ဟုပြောခဲ့ပြီး တကယ်လည်း လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်ခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

တောင်ထိပ်ဘုရင် -

မိုးကောင်းကင် -

တိမ်ကြားသခင် -

သူနှင့်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သောသူ၏အမည်မှာ တောင်ထိပ်ဘုရင်ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဝင်ရောက်စားသောက်သောဆိုင်မှာ 'မိုးကောင်းကင်' ဖြစ်သည်။ ထိုအမည်နှစ်ခုကိုကြည့်ပြီး 'တိမ်ကြားသခင်'ဟု ခေါင်းထဲဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

တိမ်ကြားသခင် -

ထိုအမည်ဖြင့် သိုင်းလောက၌ ကျွန်လည်လွှပ်ရှားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

၂၁၄ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူ့အမည်ရင်းကို လူသိခံ၍မမြင်ပေ။ ထိုအခါမှ လျှို့ဝှက် နာမည်သည် မည်မျှအရေးကြီးကြောင်း သိသာတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကန့်မိန်းမြို့ကလေးတွင် တိမ်ကြားသခင် ဟူသော အမည်မှာ တွင်ကျယ်နေလောက်ပေပြီ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကန့်မိန်းမြို့ကလေး၏ဘုရင်ဖြစ်သော တောင်တိပ်ဘုရင် ဟန်ကျွန်းကို အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့၍ မြစ်ပေသည်။

သည်အတွက်တော့ စိတ်စနိုးနေနောင်မမြင်မိချေ။ သိုင်းလော ကတွင် နာမည်အမျိုးမျိုးသည် ထွက်ပေါ်နေခဲ့သည်။ ခုပေါ်လာ လိုက်၊ ခုပျောက်သွားလိုက်မြစ်နေသည်မှာ အနုမတူပင်။

တိမ်ကြားသခင်ဟူသော နာမည်သည် တောင်တိပ်ဘုရင် ဟန်ကျွန်းကို အနိုင်ရ၍ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာသည်။ သည်အမည် သည်ပင် ဘာမျှမလုပ်ဘဲနှင့်ပျောက်သွားနိုင်သည်။ သူ့အား ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ယူသူမရှိဘဲနှင့် ပျောက်သွားနိုင်သည်။ ဤလိုပျောက် သွားသော သာဓကများလည်း မျိုးခဲ့သည်ပင်။

သူ့အား သိုင်းပညာများ ဆုံးခန်းတိုင် သင်ကြားလာပြီးနောက် သိုင်းလောကတွင်းသို့ ခြေဆွတ်ဝင်လာပြီး ယှဉ်ပြိုင်ဘက်ရှိနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဟု သဘောထားကြမည်မှာသေချာသည်။ ဤကဲ့သို့ ယှဉ်ပြိုင်ဘက်ရှိနေသော လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်အပို အချိန်မရွေး သေနိုင်ပေသည်။ သေလျှင် တိမ်ကြားသခင်ဟူသော နာမည်ပျောက်သွားမည်မှာ သေချာပါသည်။

သိုင်းအကုန်အစုံပုံလွှာ (၅) ● ၂၁၅

မိုးဆွေငှက် အိပ်နေသည်ကို အသေအချာကြည့်သည်။ မိုး ဆွေငှက်သည် နှစ်မြှက်စွာအိပ်ပျော်နေသည်။ ဤမိုးသားသော လူငယ်ကလေးသည် ဤလောကကြီးအလယ်၌ ဤသို့နှစ်မြှက်စွာ အိပ်ပျော်နိုင်ပါမည်လော။

ဤသူကလေးသည် မည်သူဖြစ်နိုင်ပါသနည်း။

တကယ့်သိချင်းသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသလော။ တကယ်ပဲ ပဲကျင်မြို့သားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသလော။ ပဲကျင်မြို့သည် မင်းနေ ပြည်တော်ဖြစ်သည်။ သူပုံကတော့ ပဲကျင်မြို့သားတစ်ယောက် ဖြစ် ပဲရသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် အပြုအမူက အထက်တန်းကျ သည်။

တိမ်ကြားသခင်သည် လူငယ်ကလေးအနားမှခွာကာ မှန်ပြ တင်း၌ရပ်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။

“အစ်ကိုဘာတွေတွေးနေတာလဲဗွ”

နောက်နားဆီမှ မိုးဆွေငှက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မိုးဆွေငှက် အိပ်ရာမှနိုးလာပေပြီ။ သူ့အရေးကြောင့် တိမ်ကြားသခင် ၏ အတွေးများ ပြတ်တောက်သွားသည်။

တိမ်ကြားသခင်က ပြီးရင်ခြေလိုက်သည်။

“ဤသို့အကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပဲလေ”

သူသည် ပြောချလိုက်ရင်း မိုးဆွေငှက်၏မျက်နှာကို အကဲခတ် နေလေ၏။

မိုးရွေ့ငှက်က တဟားဟားရယ်လိုက်၏။

"ဟား - ဟား - ဟား - ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ အစ်ကိုရဲ့ ဘာလဲ - ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုသံသယဖြစ်နေတယ်မှတ်တယ်"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကသီချင်းသည် ငါကစားသမား၊ သီချင်းသည်နဲ့ စားသမား မိတ်ဆွေလာဖြစ်ကြတာကို အံ့သြလွန်းလို့ပါ၊ စားသမားအချင်းချင်း သီချင်းသည်အချင်းချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရင် အံ့သြရောမရှိလှဘူးလေ၊ မှတ်တယ်မဟုတ်လား"

မိုးရွေ့ငှက်က သူ့အနားသို့လျှောက်လာသည်။ တိမ်ကြားသခင်ကြည့်နေသည့် မှန်ပြတင်းများကိုငေးကြည့်ရင်း -

"ဘာများဆန်းလို့လဲ အစ်ကိုရဲ့၊ လောကကြီးမှာ လူတိုင်းဟာ ခဏီသည်တွေပဲ၊ ခဏီသွားရင်း ဒီလိုပဲ တွေ့ဆုံချိန်တန်ခိုင်း တွေ့ဆုံကြ၊ ခွဲခွာချိန်တန်ခိုင်း ခွဲခွာကြ၊ ဝါ သဘာဝပဲလေ"

စကားပြောရင်း သူသည် မှန်ပြတင်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ဖြစ်ကြည့်သည်။ မှန်ပြတင်းမှာ ဘာမှမဖြစ်၊ အမြင်၌သာ နှင်းမှုန်များကပ်နေသဖြင့် မှန်ပိုင်းနေသည်။

မိုးရွေ့ငှက်သည် စကားကိုမြတ်ပြီး လေခွန်လိုက်ပါသည်။ သူ့လေခွန်သံက မိုးရွေ့ငှက်တစ်ကောင်၏ တေးသီသံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ချွတ်ဖြူသောလေသံဖြင့် -

"ခုလို သာယာလှပနေတဲ့ မနက်ခင်းမှာ ကျွန်တော်သီချင်းဆိုတယ်၊ သီချင်းဆိုဖို့ အတွင်းစိတ်ဓာတ်ထဲက လှိုက်ထွက်လာနေတာ

ပါ၊ ကျွန်တော် သီချင်းဆိုရမလား အစ်ကို"

"မင်း ဘာသီချင်းဆိုမှာလဲကွ"

"ဟင်း - ဟင်း - နွေဦးကို မျှော်လင့်ကြိုဆိုတဲ့ သီချင်းမျိုးပေါ့၊

မိုးရွေ့ငှက်ကလေးတွေဟာ ဆောင်းရာသီမှာ မပျော်မြူနိုင်ကြဘူး၊ နွေဇောက်တော့မှ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျံသန်းပြီး တေးသီနိုင်တာပေါ့၊ နွေဦးရာသီဟာ မိုးရွေ့ငှက်ကလေးတွေမဲ့ပျော်ချိန်ပါ"

မိုးရွေ့ငှက်က ပြောလိုက်သည်။

တိမ်ကြားသခင်က ပြောလိုက်ပြီး -

"ဒါဖြင့်ရင်လဲ ဆိုပြစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းအသံကလေးက ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဆိုတာကို ဝေဖန်ကြည့်ရအောင်"

မိုးရွေ့ငှက်သည် ပြတင်းဝတွင် ခြေစုံရပ်လိုက်၏။ မှန်ခွေသို့ မှက်နှာကပ်ကာ တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စတင် သီဆိုလေတော့၏။ သူ့အသံသည် မိုးရွေ့ငှက်ကဲ့သို့ပင် တကယ်သာယာလှပါသည်။

"နွေဦးရာသီဟာ - တကယ်ပျော်စရာပင် -

နှင်းခဲများပျော်ကျပျောက်ကွယ်လွင့်စဉ် -

ပန်းပေါင်းလည်းအလှဆင် -

ငှက်ကလေးတွေလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် -

မိုးကောင်းကင်အနှံ့ ခဏီနှင်ကြသည်ပင် -"

မိုးရွေ့ငှက်သည် သီချင်းကို ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သီဆိုနေသည်။ သူ့အသံသည် မိုးရွေ့ငှက်၏အော်မြည်သံကဲ့သို့ သာယာယာ ထွက်နေသည်။ အသံသည် သာယာပြီးအေးပါသည်။ တိမ်ကြားသခင်မှာ မိုးရွေ့ငှက်၏သီချင်းသံထဲ၌ နစ်မြောသွားသည်။

၂၁၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

မိုးရွေ့ငှက်သည် သီချင်းကို ဆက်၍ သီဆိုနေလေ၏။

“ဤစကားတွင် -

လူအပေါင်းလည်း ချစ်ခင်ကြစေချင် -

ရန်သူအပေါင်းကိုလည်း ငါတို့သူတ်သင် -

တိမ်ညွန့်များကင်းရှင်းပါမူ -

ကောင်းကင်တစ်ခွင် ကြည်လင်မည်ပင် -

ရန်သူ မိတ်ဆွေ ခွဲခြားတတ်စေချင် -”

တိမ်ကြားသခင်သည် သီချင်းကိုနားထောင်ရင်း သီချင်းထဲ၌ နှစ်မောနေမိသည်။ ရန်သူမိတ်ဆွေ ခွဲခြားတတ်စေချင်ဟူသော စကားကိုကြားရသောအခါ တိမ်ကြားသခင်သည် သီချင်းထဲ နှစ်မောနေရာမှ လန့်မိုးလာလေတော့၏။

ဤသီချင်းသည် မိုးမိုးသီချင်းမဟုတ်ပေ။ သိုင်းလောကသားတို့ သီဆိုလေ့မိသည့် သီချင်းဖြစ်ကြောင်း တိမ်ကြားသခင်သိသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးရွေ့ငှက်အားလှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဟင် -”

တိမ်ကြားသခင် တုန်လှုပ်သွားပေပြီ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိုးရွေ့ငှက်၏သီချင်းသံကြောင့် မြတင်းပေါက်တွင်ကပ်နေသော နှင်းများ အရည်ပျော်ကျကျန်သောကြောင့်ပေတည်း။ အသံလှိုင်းက အပူဓာတ်အဖြစ်ပြောင်းလဲကာ ရွှမ်းအင်သစ်ကို မြစ်ပေါ်စေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မိုးရွေ့ငှက်သီချင်း ဆုံးသွားပေပြီ။

ထို့ကြောင့် တိမ်ကြားသခင်သည် မိုးရွေ့ငှက်ကို ကြည့်လိုက်၏။

သိုင်းလောကသား (၅) ❀ ၂၁၉

မိုးရွေ့ငှက်သည် မြတင်းအနီး၌ရပ်ကာ ရယ်မောနေသတည်း။

တိမ်ကြားသခင်မှာ တော်တော်နှင့် စကားမပြောနိုင်ပေ။

အံ့ဩမှုက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

သူသည် မိုးရွေ့ငှက်ကို လူနုလူပျော့ သီချင်းသည်ဟုသာ သိထားခဲ့သည်။ အနုပညာသည်များသည် လူနုလူပျော့များပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သိုင်းပညာနှင့် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်၍မတွေးမိခဲ့ကြချေ။

ယခုတိုင်မူ မိုးရွေ့ငှက်သည် သီချင်းသံဖြင့် နှင်းခဲများကို ပျော်ကျစေလေပြီ။

ဤတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ဤလူငယ်ကလေး၏ မြင့်မားလှသောအတွင်းအားနှင့် အသံလှိုင်းရွှမ်းအင်သိုင်းပညာကို တိမ်ကြားသခင် ကောင်းစွာ ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့လေသည်။ ဤလူငယ်ကလေး သည် သူပညာအဆင့်၌ အံ့ဩဖွယ်ရာထူးချွန်နေလေသည်တကား။

အတန်ကြာမှ တိမ်ကြားသခင်ကမေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုမေးမယ် - ညီလေးကဘယ်သူလဲ”

လူငယ်ကလေးက ရယ်မောလျက်ဖြေသည်။

“အစ်ကိုကလဲ - အဆန်းလုပ်ပြီး မေးနေပြန်ပြီ။ မိုးရွေ့ငှက်လို့ အစ်ကိုကိုပြောပြီးပြီပဲ”

တိမ်ကြားသခင်က ခေါင်းယမ်းပြီး -

“မဟုတ်သေးဘူး”

“ဘာမဟုတ်သေးတာလဲ - အစ်ကို”

မှန်မြတင်းပေါ်က နှင်းရည်တွေကို အရည်ပျော်ကျသွား

၂၂၀ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အောင် မင်းလုပ်နိုင်တာကို ငါသတိပြုမိပါတယ်။ မင်းဟာ ဦးစွေငှက်
မဟုတ်ပါဘူး။ လင်းယုန်ငှက်ပါ။”

တိမ်ကြားသခင်က ဆက်ပြောသည်။

“ဦးစွေငှက်ဆိုတာ သီချင်းပဲဆိုတတ်တာကွ။ မှန်ပြတင်းမှာ
ကပ်နေတဲ့နှင်းတွေကို အရည်ပျော်ကျအောင်မလုပ်နိုင်ဘူး။”

လူငယ်လေးက အားရပါးရရယ်လေ၏။ မျက်စည်များပင်
ထွက်လာလေသည်။

“အစ်ကိုက တကယ်အပြောကောင်းတာပဲ။ လင်းယုန်ငှက်
တွေ သီဆိုတဲ့သီချင်းမျိုးကော ဆိုပြရဦးမလား။”

တိမ်ကြားသခင်က ခေါင်းညှိတ်၏။

“ကောင်းတယ်။ လင်းယုန်ငှက်တွေဆိုတဲ့သီချင်းမျိုးကိုမှ
နားထောင်ချင်တာကွ။”

လူငယ်ငလေးက လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။ ဟို့နောက်
လင်းယုန်ငှက်၏သီချင်းမျိုးကို သီဆိုလေတော့၏။

“ဒီလောကကြီးမှာ -

သူသူငါငါ ပရိယာယ်တွေနဲ့ပါ -

လှည့်ဖျားဟန်ဆောင်တတ်ကြတာ -

သင်ညာရင် ကျွပ်လဲညာမှာ -

သင်မှန်ရင် ကျွပ်လဲမှန်မှာ -

အဲဒါ - အဲဒါ - လောကဓမ္မတာ -”

သီချင်းဆုံးသောအခါ မှန်ပြတင်းမှနှင်းများ ထပ်မံ၍အရည်
ပျော်ကျသွားပြန်၏။

သိုင်းအကုန်၏စုံလင်မှု (၅) ● ၂၂၁

တိမ်ကြားသခင်မှာ ငေးမော၍နားထောင်နေမိပါသည်။
လူငယ်ကလေး၏အသံမှာ တကယ်ကောင်းသည်။ ဇီနီနေသည်။
လူငယ်ကလေးက တိမ်ကြားသခင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို အစ်ကိုသိချင်သလား။”

“အေး - သိချင်တယ်။”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း အစ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန်သိချင်ရင်
ကျွန်တော်ကလဲ အစ်ကိုအကြောင်း မှန်မှန်ကန်ကန်သိချင်မှာပဲလို့
အစ်ကိုမစဉ်းစားမိဘူးလား။”

တိမ်ကြားသခင်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမိသည်။

“မင်းကို အကြွင်းမဲ့ယုံလို့ ပြစ်မလား။”

“ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကိုကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်ပြီး
သားပဲ။ ကြားထဲက တစ်ယောက်ယောက်က အစ်ကိုကို မယုံနဲ့လို့
ပြောလို့တောင် မရနိုင်ပါဘူး။”

တိမ်ကြားသခင် စဉ်းစားနေသည်။

အတန်ကြာမှ -

“ကောင်းပြီလေ။ ငါ့နာမည်က သိုင်းလောကမှာ လူသိခံလို့
မဖြစ်တဲ့နာမည်ပါ။”

“နာမည်က အတော်ကောင်းနေပုံရတယ်။”

“နာမည်ကောင်းတာ မကောင်းတာ အဓမ္မမဟုတ်ပါဘူး။
ဒါပေမယ့် နာမည်ကိုတော့ ဘယ်သူ့မှအသိမပေးဝံ့ဘူး။ အသိမ
တာနဲ့ တပ်ထောင်တာဝိုလဲထူးနဲ့ လူစုပြီးလိုက်လာလိမ့်မလား။”

“အင်း - အစ်ကို့နာမည်က ပြဿနာပဲနော်။”

၂၂၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

"ပြဿနာ - ပြဿနာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ မင်းကိုတော့ နှစ်နှစ်ကာကာ ယုံကြည်မိတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အစ်ကို"

သူတို့ အကြည့်ချင်းဆိုသွားကြသည်။

"ငါ့နာမည်က ဓနိဇီယာတဲ့"

လူငယ်ကလေး၏မျက်နှာအစုံ မြင့်တက်သွားသည်။ ပါစပ်အဟောင်းသား မြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ခပ်အေးအေးပင် ပြောလေ၏။

"ကျွန်တော် ထင်တော့ထင်သားပဲ"

သည်တစ်ကြိမ် မျက်မှောက်ကြွတ်သွားရသူက တိမ်ကြားသခင်ခေါ် ဓနိဇီယာဖြစ်ပါသည်။

"ဘယ်လို - မင်းက ငါ့ကို ကြိုသိနေလို့လား"

လူငယ်ကလေးသည် အေးအေးပင် ချေသို့လျှောက်လာပါသည်။ သူက ဓနိဇီယာကိုသေချာစွာကြည့်သည်။

"အစ်ကို - ကျွန်တော့်ကိုမမှတ်မိဘူးလား"

ဓနိဇီယာသည် သူ့မျက်လုံးကို ဖြန့်ကြည့်သည်။ အသေအချာကြည့်သည်။ မှတ်မိသလိုလို မမှတ်မိသလိုလို ဖို့သည်။ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့မိမှန်း ဓနိဇီယာမမှတ်မိတော့ချေ။

နုဖုတ်တွန့်၍ ဓနိဇီယာစဉ်းစားနေသည်။ သည်လူငယ်ကလေးကို တွေ့ဖူးတော့ တွေ့ဖူးသည်။ ဘယ်ရပ်ဘယ်ဌာန၌ တွေ့ဖူးမှန်း မသိတော့။

လူငယ်ကလေးက သူ့လက်ကိုလာအုပ်၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ တင်းကျပ်နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းကရင်၏စိတ်ပုံစံ (၅) ❀ ၂၂၃

"ကျွန်တော့်မိဘနဲ့ အမည်ကိုကြားရင်တော့ အစ်ကို မှတ်မိလောက်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ အမည်ကို အစ်ကိုမှတ်မိကောင်းပါနဲ့"

"မင်းမိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ"

"ကျွန်တော့်အဖေက ရွာထဲခန့်တဲ့ အဖေကတော့ -"

သူ့ကားပင် မဆုံးလိုက်ရချေ။ ဓနိဇီယာက ဝမ်းသာအားရ မက်လိုက်၏။

"ဒါဆို - ညီ - ညီလေးဟာ ဓနုကျွန်း မဟုတ်လား"

ဓနိဇီယာက အင်းမရမေးလိုက်မိပါသည်။

"ဟုတ်ပါတယ် - အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်နာမည် ဓနုကျွန်းပါ။ ကျွန်တော့်အဖေ အဖေတွေက ဦးဦးကျွန်းစီးပုံကို အမှတ်တရပေးထားတဲ့ အမည်ပေါ့"

ငယ်စဉ်ကာလ ကလေးဘဝမှစ၍ တွယ်တာခဲ့ရသည့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားတော့သည်။

"တို့ ကွာသွားတဲ့နှစ်တွေက နည်းတာမှမဟုတ်တာ"

"ဟုတ်တယ်"

"ညီလေးက တကယ့်ကလေးလေးပဲ ဖို့သေးတာ၊ အခု ပြန်တွေ့တော့ အစ်ကို ဓုတ်တရက်ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ"

"ကျွန်တော်လဲ အစ်ကိုလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မိဘတွေက ဦးဦးကျွန်းစီးပုံ၊ ဒေါ်ဒေါ်ကျင်တီမေနှင့် အစ်ကိုစင်ဇီယာ အကြောင်း တကယ်ပြောကြတာ၊ ကျွန်တော်လဲ နားမဝတာပေါ့။"

၂၂၄ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

နားစွဲနေလို့ အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော်ကလိုက်မှာနေတာ”

“ဆိုဝမ်းပါဦးကွာ၊ ငါ့ညီက အယ်လိုကနေအယ်လို ဒီဗြို့ကို ရောက်နေရတာလဲ၊ ဒီဗြို့ဟာ လမ်းဆုံလမ်းခွဲ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ထိုက်မိန်တောင်ကြီးဆီကို တကူးတကလာရတာ”

“ဟား - ဟား - ဟား - ကျွန်တော်လဲ အစ်ကိုလိုပဲ၊ ခြေဦး တည့်ရာ ဒူးတည့်ရာကို ထွက်လာတာပဲလေ၊ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ သိုင်း လောကထဲ ခြေဆန့်ဖို့ပေါ့၊ တရုတ်ပြည်က အကျယ်ကြီး၊ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့ရတာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲနော်”

ဓမ္မကျန်းက သူ့အကြောင်းကို ဆက်ရှင်းပြသည်။

သူ့အား မိဘနှစ်ပါးမြစ်သည့် နှင်းလူရွာလေခန့်နှင့် စုစီတို့က သိုင်းပညာရပ်များကို မိမိနီးစီးသင်ကြားပေးခဲ့ကြသည်။ ဓမ္မကျန်း မှာ မခင်အမွေပေးသည့် ဟိမဝန္တာနှင်းခဲပျောက်ဆင် အတွင်းအား သိုင်းပညာတွင် ထူးချွန်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုပညာမှာ သီချင်းဆိုရာ၌ အသုံးပြုရသည်။

သံစဉ်လှိုင်းများကို စွမ်းအင်အဖြစ်ပြောင်းလဲ အသုံးပြုရသည့် ပညာဖြစ်သည်။ ရွာလေခန့်သည် ထိုပညာရပ်ကို ဓမ္မကျန်းရရှိစေ ရန် ကိုယ်မိရင်မီသင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ရွာလေခန့်ရော စုစီပါ ဝိုင်းဝန်းသင်ကြားပေးသဖြင့် မိဘများ တတ်စွမ်းသည့်သိုင်းပညာ ရပ်များကို ဓမ္မကျန်းတတ်ခဲ့သည်။ အလေ့အကျင့်သာ လိုသည်။

ထို့နောက် ဓမ္မကျန်းက သိုင်းလောကအထဲသို့ ခြေဆန့်ရန် မိဘများအား အခွင့်တောင်းလေတော့၏။ မိဘများက သဘော မတူကြပေ။ ခွင့်မပြုကြပေ။

သိုင်းလောကထဲ၏ရပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၂၂၅

ဓမ္မကျန်းမှာ ငယ်ရွယ်လွန်းလှသဖြင့် မိဘများက သဘော မတူကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဓမ္မကျန်းမှာ အသက်ငယ်သေးသည်။ လူကလည်း နုနယ် သည်။ အတွေ့အကြုံကလည်း မရှိသေးပေ။

အဘဖြစ်သော ရွာလေခန့်ကပြောလေ၏။

“သား - သိုင်းလောကဆိုတာ လူဆိုးလူကောင်း အကုန်နဲ့ တယ်၊ လူကောင်းက သားကို အန္တရာယ်မပြုဘူး၊ လူဆိုးက သားကို အန္တရာယ်ပြုမယ်၊ ပြုရင် အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ သားခြေရှင်းရမယ်၊ သားမှာ အယ်မှာလဲအတွေ့အကြုံ၊ သားငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ နည်းနည်းကြီးတော့မှ သိုင်းလောကထဲကိုခြေဆန့်ပါ၊ ခေမေတို့ မတားပါဘူး”

ဓမ္မကျန်းမှာ မရေချေး ထပ်တလဲလဲ နားပွဲနားဆာလုပ်နေ သည်။ ကြာသော် ရွာလေခန့်နှင့် စုစီတို့ လက်ရွှေ့ကပ်ရတော့သည်။ သူ့ဆန္ဒမြင်းပြလွန်းသဖြင့် မိဘများက လိုက်လျော့ရလေတော့ သည်။

ဓမ္မကျန်း၏သိုင်းပညာအဆင့်မှာ မသေးငယ်လှပါ။ သိုင်း လောကတွင် သူ့ထက်ငယ်သည့်သိုင်းသမားများ ရှိခဲ့ဖူးသည် မဟုတ် ပါလား၊ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဖြင့် ဓမ္မကျန်းသည် သိုင်းလောကထဲသို့ ခြေစုံပင် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ရွာလေခန့် စိတ်လျော့လိုက်ရသည်။ သားဖြစ်ရ အား လိုက်လံစောင့်ရှောက်မည် ကြံသေး၏။ သားဖြစ်သူက အကြံကို သိသဖြင့် လိုက်လံမစောင့်ရှောက်ရန် သတိပေးရသည်။

၂၂၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူသည် လိပ်လိပ်မှာမာမြင့် သိုင်းလောကလဲ ခြေခုံသွားလာ ပါမည် ဟု မခင်မှာလေခန့်အား ကတိပေးခဲ့ရသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လဲ တစ်ကိုယ်တော် ခန့်ထွက်လာတာပဲ အစ်ကို ကျွန်တော့်ဘာတွေက မှတ်မှတ်ရမ္မာလိုက်တာ နှိုပါသေးတယ်”

“ဘာများမှာလိုက်လို့လဲ”

“မှာလိုက်တာပေါ့၊ သိုင်းလောကလဲ လှည့်လည်သွားလာရင်း ဦးဦးကျန်းစီးမဲ့တို့ ဒေါ်ဒေါ်ကျင်အိမ်ပေတို့ကို တွေ့အောင်ရွာတဲ့ အမေ့အကြီးဆုံးက အစ်ကိုခန့်ချီယာကို တွေ့ဖို့ပဲတဲ့ ကံကောင်းရင် အစ်ကိုနဲ့တွေ့လိမ့်မယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်ကံကောင်းပြီပေါ့၊ အစ်ကိုနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လာတွေ့နေရပြီ မဟုတ်လား”

“ငါ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုကော -”

“သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်သိထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး၊ တစ်ခြားလူတွေကလဲ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ အဲသလိုဆိုရင် တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပေါင်းဦး သိုင်းလောကလဲ ခြေဆန့်ကြန့်ပဲ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထောက်အကူပေးနိုင်တာပေါ့”

“ဒါပေါ့ အစ်ကို့ကိုတွေ့ရတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဝမ်းသာ မှန်း မသိဘူးဗျာ”

“အင်း - ညက ငါ့ညီ တော်တော်ပီရိတယ်၊ ငါ့ညီကို သိုင်း တက်မှန်း ဘယ်သူမှမသိကြဘူး၊ ထိုးနုတ်တာတွေကလဲ အရပ်သား တွေလိုပဲ၊ ခံလိုက်ရတော့လဲ အရပ်သားတွေအတိုင်းပဲ”

သိုင်းအကုန်အစုံပုံရိပ် (၅) ❀ ၂၂၇

“သူတို့ အသေမသတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေလို့ ဒီလို နေခဲ့တာပေါ့ အစ်ကိုနဲ့”

“ဟာ - မလုပ်နဲ့ ညီလေး၊ ဒီကောင်တွေဟာ ဘာမှအတား အဆီးမဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုလုပ်ခဲ့တာ သူတို့ထဲက နှစ်ယောက်သေသွားတယ် မဟုတ်လား၊ တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွန်း စိတ်ကျေမှာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကို ဒီဗွီမှာရှိနေမှန်းသိသွားရင် သူတို့ထပ်လာကြမှာ အသေအချာပဲ”

ငါ့ညီပြောတာတောင် နောက်ကျနေပြီ၊ ဟိုမှာ သူတို့လာနေ ကြပြီ မဟုတ်လား”

ခန့်ချီယာက စုမူကျန်းအား အပြင်သို့လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါ တော့သည်။

အသံလှိုင်းသိုင်းကွက်

စုမုကျွန်း မျက်လုံးဝိုင်းသွားရသည်။ အနီရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့် သိုင်းသမားများ လာကြပေပြီ။ တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွန်းကိုလည်း ထိုအထဲတွင်တွေ့ရသည်။

ပြတင်းပေါက်ဘေး သစ်ပင်များပေါ်တွင် အနီရောင် ဝတ်ဆင်သည့် သိုင်းသမားများ တွဲရနွဲ့ခိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော အခါ စုမုကျွန်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေတော့၏။

သူတို့သည် အုပ်စုနှစ်ခုခွဲလာလေသည်။ တစ်စုကရောက်နှင့်နေပြီ။ တစ်စုက ယခုမှလာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စုမုကျွန်းသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းစွာ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ဘာမှမဖြစ်သလို တံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ရန်သူများမှာ တံခါးကို အေးအေးဆေးဆေးဖွင့်ပေးခြင်းအတွက် မသင်္ကာကြတော့ပေ။ ထောင်ချောက်များ ပြုလုပ်ထားသည့်ထင်သဖြင့် သစ်ပင်များပေါ်မှ လူများသည်လည်း အောက်မဆင်းတော့ဘဲ အောက်မှလူများသည်လည်း အထဲသို့ မဝင်ဝံ့ကြတော့ပေ။ အပြင်ဘက်၌ ရပ်နေကြသည်။

စုမုကျွန်းတို့စောင့်နေသော်လည်း အတွင်းသို့ဝင်မလာဘဲ အပြင်၌သာ ရပ်နေကြသဖြင့် စုမုကျွန်း စိတ်မချည်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းမြှူပြီးအော်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့ - လာပါ - ဝင်ကြပါ”

အနီရောင်ဝတ်သိုင်းသမားများက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။ ကြောက်နေလျှင် အဘယ်ကြောင့်လာဝိုင်းရပါသနည်း။

“မိတ်ဆွေတို့ - သီချင်းကလေးများ၊ ဘာကလေးများ နားမထောင်ကြဘူးလား။ ကျွန်တော် သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့ မြေဖျော်ချင်လို့ပါ”

ရန်သူများမှာ အထဲမဝင်ဝံ့ရသည့်ကြားထဲ စုမုကျွန်းက သီချင်းနှင့် မြေဖျော်ချင်သည်ဆိုသဖြင့် ဝိမဝင်ဝံ့တော့ချေ။ သစ်ပင်ပေါ်များမှ ရန်သူများလည်း ဝိဇ္ဇာကုတ်ကပ်တွယ်ထားကြသည်။

ထိုစဉ် စုမုကျွန်း သီချင်းတစ်ပုဒ်သီဆိုလေတော့၏။

“ရာသီချိန်ခါသင့်ပြီ -

အပင်တိုင်းဖူးပွင့်ဝေစီ -

အသီးကလေးများ ခေါင်းမြှူသည် -

မကြာမီစိမ်းရင့်ကြလေပြီ -

၂၃၀ ❀ စာတည်းလေးအောင်

သူ့အသံသည် လည်ချောင်းနှင့်နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမဟုတ်။ ဝမ်းခေါင်းထဲ ရင်ထဲမှ လျှက်လျှက်လဲ့လဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။

ရန်သူများသည် အကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့က စုမုကျန်းတို့ကို လာဝိုင်းသည်။ စုမုကျန်းက သိခွင်းဖြင့် နည်းစံနေသည်။ ဘာကိုနားလည်ရမှန်း မသိတော့ပေ။

စုမုကျန်းက အသံကိုဖြင့်လိုက်ပြီး -

“အသီးများရင့်ကြပြီ -

တစ်စတစ်စနဲ့ ပုည့်ရွှမ်းလာပါသည် -

အဆင်းကလည်း ရဲရဲနီနီ -

နောက်ဆုံးတော့ ကြွေကျရပါသည် -

မြေခကြွေကျရပါသည် -

ကြွေကျရပါသည် -

ကြွေကျရပါသည် -”

ဤအပိုဒ်ကိုပင် ကြော့၍သီဆိုနေရာ သစ်ပင်ပေါ်၌တွယ်မိုခိုကပ်နေသူများ မြတ်ကျလာရပါတော့သည်။

“ဝန်း -

“ဝိုင်း -

“ပြောင်း -

သစ်ကိုင်းများပေါ်မှ နင်းခဲများ အရည်ပျော်ကျ၍မြစ်ပါသည်။ သစ်ပင်အချို့ပင် ကျွဲပဲ့ကုန်သည်။

သိုင်းကထုတ်ခံရပ်ပုံဟာ (၅) ❀ ၂၃၁

စုမုကျန်းသည် အားရပါးရ ရယ်မိလေ၏။

စန်ဒီယာလည်း ပထမ မရယ်ဘဲနေသည်။ ထို့နောက် မနေနိုင်တော့ချေ။ သူလည်း တဟားဟားရယ်တော့သည်။

ဝတ်ရုံနီများ ဒေါသအဖျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်ကုန်သည်။ သူတို့သည် အချိန်ဆွဲမနေတော့ချေ။ ပွင့်ထားသည့် အခန်းထဲသို့ ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာကြလေတော့၏။

စုမုကျန်းနှင့် စန်ဒီယာတို့သည် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုကြပေ။ အေးစက်စက်မြင့် ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

ဝတ်ရုံနီများက သူတို့နှစ်ယောက်အား စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ပတ်ထားလိုက်ကြ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာထားများမှာ အေးစက်မာကျောနေသည်။ အားလုံးပင် ဓားဖိုးများပေါ်တွင် လက်တင်ထားကြသည်။

“မိတ်ဆွေတို့က နည်းသည်တွေတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ နည်းသည်ဆိုတာက မိတ်ခေါ်မှလာရတာ၊ မိတ်ဆွေတို့ကတော့ အတင်းဝင်ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ နည်းသည်မဟုတ်နိုင်ဘူး။”

စန်ဒီယာက ပြောလိုက်သည်။

“ဟား - ဟား - ဟား - ငါတို့က နည်းသည်မဟုတ်ဘူး။

ကြွေးခွင်တွေက - ကြွေးခွင်တွေ”

ထောင်တိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွေးက ပြောလေ၏။

“ဘာကြွေးခွင်တွေများလဲ”

“သွေးကြွေးလေ - သွေးကြွေးပေါ့”

“ကျွန်တို့က ရန်စတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“မင်းတို့က ရန်စစ၊ မစစ ငါလူနှစ်ယောက်သေသွားချေ၊ ငါတို့က ဘယ်သူရန်စတယ်၊ ဘယ်ငါရန်စတယ်ဆိုတာကို မှတ်ထား နေတာမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ ဘယ်နှစ်ယောက်သေတယ်၊ ဘယ်နှစ် ယောက်ခက်ရာရတယ်ဆိုတာကိုသာ မှတ်သားထားတာကွ”

“ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ အမြင်က အေးချမ်းစွာစားသုံးကြမယ့်လူတွေကို ခင်ဗျားတို့က ရယ်စရာလုပ်ပြီး စ၊ ပါတယ်၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး ပြန်ကြပါဗျာ”

“ဟ - ငါတို့က ပြန်ဖို့လာကြတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ အတိုးရော၊ အရင်းရော အကြွေးယူဖို့လာတာ၊ အတိုးရော၊ အရင်းရော အကြွေး မရရင် ငါတို့မပြန်နိုင်ဘူးကွ”

တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကူက မောက်မာစွာပြောသည်။

“နေ - နေကြပါဦး”

ဓမ္မကျန်းက ဝင်အော်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကြွေးရစရာရှိတယ်လို့ပြောနေတာ မလွန် လွန်းဘူးလား၊ ကျွန်မတော့ မပတ်သက်ဘူးလား၊ ကျွန်လဲ နမူက ခက်ရာနဲ့လူဆီမှာ အကြွေးတောင်းစရာရှိတယ်၊ အကြွေးတွေ ခို့နေတယ်၊ ဒီလို အပြန်အလှန်တောင်းနေရင် ပြီးပါတော့မလားဗျာ၊ တောင်မဲ့တန်ဖိုးအဖြစ်အပျက်အတွက် ကျေးအေးလိုက်ကြတာ ကောင်းပါတယ်”

“တာ - ”

တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကူက အော်လိုက်၏။

“ငါလူနှစ်ယောက်သေသွားတာကို တော်မဲ့တန်ဖိုးအဖြစ်လို့ ပြောလို့ရမလား၊ လူနားလေးနဲ့”

ဟန်ကူသည် ဓမ္မကျန်းကိုကြည့်ကာ -

“အကြွေးဆိုတာ တောင်းတတ်မှရတယ်ကွ၊ တောင်းတတ်မှ ကြွေးကိုရတာ၊ မတောင်းဘဲနဲ့နေရင် ဘယ်ကြွေးမို့တဲ့လူကမှ လာ ပေးတာမဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါ ဓမ္မကျန်းကလေးကပြောသည်။

“ကြွေးဟာ တောင်းတတ်မှရသလား၊ ကျွန်တော့ ကြွေးမ တောင်းတော့ပါဘူးဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး သီချင်းပဲဆိုနေပါ တော့မယ်”

ဟန်ကူသည် ဓမ္မကျန်းကို ဂရုမစိုက်တော့ချေ၊ စန်ချီယာကို သာကြည့်၍ ပြောလေတော့၏။

“ကဲ - တိမ်ကြားသခင်ကြီး၊ တိမ်ကြားသခင် - တိမ်ကြား သခင်နဲ့ တိမ်ကြားထဲမှာမနေချင်ဘဲနဲ့ မြေကြီးထဲကိုဝင်ချင်တဲ့ တိမ်ကြားသခင်ကြီးကို မြေကြီးထဲပေးပါရစေလား”

ဟန်ကူသည် ပြောပြောဆိုဆို လျှပ်တစ်မြက် တောက်ကုန် ခိုက်လေတော့၏။ သူတို့ဝိုင်းထားသည့်အထဲမှ ဟန်ကူက တိုက် ခိုက်မြင်းမြင်းသည်။

“နီး - ”

၂၃၄ ● တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"ဝှမ်း - "

"ခြင်း - "

စန်ဒီယာသည် လက်ကိုမြှောက်၍ ခုခံလိုက်သည်။ ဟန်ကုဏ္ဍမှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ စန်ဒီယာ လက်မြှောက်လိုက်သည်ကို သူတွေ့ရသည်။ လက်မြှောက်ရာတွင် မည်သည့်လက်နက်မျှမပါ။ လက်ချည်းလောသက်သက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံက သံသေခင်း ထိခိုက်မိသည့်အသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ မီးပွားများလည်း လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

ဟန်ကုဏ္ဍမှာ နောက်သို့ဆုတ်သွားရသည်။ စန်ဒီယာကိုလည်း မယုံမှတ်နိုင်သောမျက်လုံးများဖြင့် ငေးမောနေမိသည်။

စန်ဒီယာသည် လက်ကိုဆန့်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ လက်မောင်းနှင့်ကပ်သွက် ဝှက်ထားသည့် ဓားတစ်လက်က မြွေတစ်ကောင်ပေါက်သည်။ နှယ် ငေါက်ခန့်ဆန့်ထွက်လာသည်။ ဟန်ကုဏ္ဍ၏တုံ့ပြန်များ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

"ဝှမ်း - "

"ရွှမ်း - "

ဓားသည် တိုက်ခွံဝင်မည့်အနေအထားသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

"ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းတိုက်လို့ အနိုင်မရနိုင်ပါဘူး။ အားလုံးတစ်မြိုင်တည်းဝင်ကြပါ။ ဒါမှ အနိုင်ရကောင်း အနိုင်ရနိုင်တယ်"

သိုင်အကရာဇ်၏စပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၂၃၅

စန်ဒီယာက ပြောလိုက်သည်။

"အောင်မာ - ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာကောင်များ ထင်နေသလဲ၊ တိမ်ကြားသမင်ကို မြေကြီးထဲရောက်အောင် လှုပ်လိုက်မယ်ကွ"

ဟန်ကုဏ္ဍနှင့် စန်ဒီယာတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကျွေးချောင်း ချောင်းနေသည်။ ဟန်ကုဏ္ဍက ပြေးဝင်ခုတ်သည်။ ခုတ်ခြင်းမှာ ဟန်ပြုစစ်ပြီး ထိုးသွင်းလိုက်သည့်ဓားချက်သည်သာ အဓိက ဖြစ်နေ၏။

"ဝှမ်း - "

"ရွှီး - "

"ခြင်း - ခြင်း - "

စန်ဒီယာ ရှောင်လိုက်သည်။ အမြန်အလှန်ခုတ်ထစ်လိုက်ကြပြီးနောက် ဟန်ကုဏ္ဍ နောက်ဆုတ်လာလေ၏။

"ဝင်ကြပေတော့"

ဟန်ကုဏ္ဍက ဝတ်နံနီများကို လက်ပြလိုက်သည်။ ဝတ်နံနီများ ဓားကိုယ်စီကိုင်ဆွဲ၍ ခုန်ဝင်ကြလေပြီ။

"ဝှီး - "

"ခြင်း - ခြင်း - "

"ဝှမ်း - "

"အား - "

၂၃၆ ● တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ခရီးဆုံးပျော်စရာလောသော ဝတ်စုံနီတစ်ယောက် လဲကျသွားလေတော့၏။ ခန့်အိယာ၏ ဓားချက်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်လူများသည် ခန့်အိယာအား ဒေါသတကြီး ဝိုင်းတိုက်ကြသည်။ အားလုံးသိုင်းသမားများပင်။ အခုအရပ်သာ ကွဲပြားခြားနားသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ခန့်အိယာမှာ ထန်းလျက်ခဲကို ပုရွက်ဆိတ်ဝင်တွယ်သကဲ့သို့ ဝတ်စုံနီများ ဝိုင်းတွယ်နေသည်ကိုခံရ၏။ သို့သော် ဣန္ဒြေမပျက်ပါ။ စုမူကျွန်းမှာတော့ အခန်းထောင့်ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူနှင့်မဆိုင်သည့်အလား ခန့်အိယာအား ဝိုင်းတိုက်နေသူများကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျား”

စုမူကျွန်းက ပြောလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းများ မပျင်းရအောင် ကျွန်တော်က တေးသီချင်းများနှင့် နည်းခံမျှော်ပြေပါမယ်။ လူကြီးမင်းများ ဗလာအိုတိုက်နေရတာ မောပါတယ်။ ကျွန်တော်က အမောပြေတေးသီချင်းနဲ့ နည်းခံတာပါ”

သူက ချောင်းတစ်ချက်စွင်းလိုက်ပြီး -

“ဟို - ဟို - ဟို -

ဟေ - ဟေ - ဟေး -

ဟာ - ဟာ - ဟာ - ”

သိုင်းအကရင်၏ရုပ်ပုံလွှာ (၅) ● ၂၃၇

သူက တေးသံကိုသာဆိုသည်။ သီချင်းမရှိ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော တေးသံချည်းသာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သို့ရာတွင် ဆွဲဆွဲငင်ငင်နှင့် တုန်ခါမှုအပြည့်ရှိသည်။ ဆိုရင်း ကျယ်လောင်လာသည်။

“ဝါး - ဟား - ဟား -

ဟို့ - ဟို့ - ဟို့ -

ဟူး - ဟူး - ဟူး - ”

အသံသည် ကျယ်လောင်လာ၏။ တစ်စထက်တစ်စ နားမခံသာအောင် ပြစ်လာသည်။

ဝတ်စုံနီများ၏သိုင်းကွက်များ ပျက်ရလေပြီ။ အချို့သည် နားကိုပိတ်လိုက်ကြ၏။ ဓားချက်များ လွဲချော်ကုန်ပြီ။ ခန့်အိယာမှာ ဟန်ကျသွား၏။ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေသည့်ဓားချက်များမှာ ပျက်စီးလွဲချော်ကုန်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ခန့်အိယာကတော့ ဘာမျှမဖြစ်ချေ။

“ညီလေးရေ - နောက်တစ်ပုဒ်ကို ဒီထက်ကျယ်ကျယ်လေး ဆိုလိုက်မေးပါဦး”

ခန့်အိယာက လှမ်းအော်လိုက်၏။

စုမူကျွန်းသည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထရပ်လိုက်သည်။ လူဝါးနှစ်ဖက်ကို ပါးစပ်တွင်တော့ကာ အော်လိုက်သည်။ သူ့အော်သံသည် တေးသွားတော့ တေးသွားပင်း မည်သို့ တေးသွားမုန်းတော့မသိပေ။

၂၃၈ ၀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

"ဝါး - ဟား - ဟား - ဟား -

ဘိုလေ - လေ - လေ - လေ

ဘို - ငွေ - ငွေ - ငွေ -"

သူ့အသံက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် အခန်းတစ်ခန်းလုံး သိပ် သိပ်တုန်သွားတော့သည်။

ဝတ်စုံနီဝတ်သိုင်းသမားတစ်ယောက်မှာ အသံလှိုင်းတုန်ခါမှု ကို နားမခံနိုင်သဖြင့် လက်ထဲကဓားပင် လွှတ်ကျသွားတော့သည်။ အချို့က ယောင်ယမ်း၍ နားကိုပိတ်လေ၏။ အချို့က ခွေးညှုတ်ကျ သည်။

စန်ချီယာအား တိုက်ခိုက်နေသူများ လျော့ကျသွားတော့ သည်။ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေသည့် ဓားသမားတိုင်း အခြေအနေ ဖျက် ဖြစ်တုန်သည်။

တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွန်းတစ်ယောက်သာ ခံနိုင်ရည်ရှိ သည်။ ကျန်လူများ ခံနိုင်ရည်မရှိကြပါ။ အားလုံးပုံဖျက် မန်းဖျက် ဖြစ်နေသည်။

ဟန်ကျွန်းက -

"ဟေ့ကောင် - မင်းမင်းဝင်ကိုပိတ်ထားစမ်း"

ဓမုကျန်းဘက်သို့လှည့်၍ ငေါက်ခမ်းလိုက်သည်။

ဓမုကျန်းက မကြာသလိုလုပ်ကာ -

"ကျွန်တော့်သီချင်းသံဟာ -

သာယာနာပျော်ဖွယ် အကောင်းဆုံးပါ -

သိုင်းအကရာဇ်၏ရုပ်ပုံ (၅) ၂၃၉

ချစ်ခြင်း - ဖုန်းခြင်း - ကြင်နာခြင်းများစွာ -

ကျွန်တော့်သီချင်းသံမှာပါ -

လူတွေက နားမခံသာ -

ဧကန္တ နှလုံးမရှိတဲ့ -

နုလဝိန်းတုံးသာ ဖြစ်မှာသေချာ -"

ဓမုကျန်း၏အသံသည် အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဝတ်စုံနီသိုင်းသမားများမှာ ဂွေးညှုတ်ကျရုံမက နားပိတ်၍

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျကျန်ပေပြီ။ အားလုံးအခြေအနေ ဆိုးကျန်ပေ ပြီ။ တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျွန်းကတော့ ဇောခွေးပြန်လာသော် လည်း တောင့်ခံထားနိုင်သေးသည်။

စန်ချီယာကား အသံလှိုင်းသိုင်းကျက်သဘောကို နားလည် ထားသူဖြစ်၍ ခံနိုင်ရည်ရှိပေသည်။ သူတိုက်ခိုက်မှုကိုပင် ဓမုကျန်း ၏ အသံလှိုင်းက အားပေးနေပေသေးသည်။

စန်ချီယာအား တိုက်ခိုက်နေသူဆို၍ တောင်ထိပ်ဘုရင် ဟန်ကျွန်း တစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။

စန်ချီယာမှာ ဓမုကျန်း၏ အသံလှိုင်းသိုင်းကျက်ကိုလိုက်ကာ တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် ဝီရိယပင် လျင်မြန်သွက်လက်နေတော့သည်။

"ဟား - ဟား - ဟား - ဘယ်လိုလဲ တောင်ထိပ်ဘုရင် -

တောင်အောက်ဘုရင်ဖြစ်သွားပြီလား၊ ခင်ဗျားမျက်နှာကြီး

ရှုံ့မခနဲခမ်းပါနဲ့၊ ကြည့်မကောင်းပါဘူး၊ ပြန်ပြန်ရှင်ခင်ဗျားပါ"

၂၄၀ ❁ စာအုပ်အုပ်စုအား

စနစ်အားဖြင့် မျက်နှာပုံအရသာ တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျ
ကို ပြောလိုက်၏။

“မင်းပင်စပ်ပိတ်ထားစမ်း”

တောင်ထိပ်ဘုရင်ဟန်ကျမှာ တိုက်သာ တိုက်ခိုက်နေရ
သည်။ စုမုကျန်း၏ အသံလိုင်းက ခုကွပေးလှချေပြီ။ ခေါင်းထဲတွင်
မူးနောက်စပြုလေပြီ။ မျက်နှာ၌လည်း ခွေးသီးခွေးပေါက်များ
သီးနေလေပြီ။

BURMESE
CLASSIC
.COM

စာစဉ် (၅) ပြီး၏။

စာစဉ် (၆) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။